

TEATR DOLNO ŚLĄSKI

JELEŃNIA GÓRA

25 lat

**JUBILEUSZ 25-LECIA
PAŃSTWOWEGO
TEATRU
DOLNOŚLĄSKIEGO
W JELENIEJ GÓRZE**

1945-1970

KSIAŻNICA KARKONOSKA
58-500 Jelenia Góra, ul. Bankowa 27

100202763

10 791/783 JUB/Reg

Józef Kelera

ĆWIERĆ WIEKU SŁUŻBY SPOŁECZNEJ TEATRU

Jubileusze w Ludowej Polsce są coraz dalszym już sięganiem w historię. Ćwierć wieku... Przeobrażenia w naszym kraju i w świecie: polityczne, społeczne, kulturowe, obyczajowe, materialne, psychologiczne — także przeobrażenia w funkcjonowaniu sztuki i w jej odbiorze — to już cała bogata, ważka w dziejowym procesie epoka historyczna. Nie jesteśmy tym, czym byliśmy. Nie jest tym, czym była, również sztuka teatru — jej postać, miejsce i funkcja, lub raczej funkcje wielorakie. A przecież dziedziczymy najbardziej bezpośrednio wszystkie dokonania tego ćwierćwiecza i z nich wyrastamy. Mamy też prawo sądzić, że nie najblahszym z tych dokonań jest wielostronny i jako całość już historyczna nie mający precedensu w żadnej z poprzednich epok rozwój sztuki teatru w Polsce.

Będzie tu mowa o jednym z teatrów wędrownych, a mających swoją stałą siedzibę w mieście niewielkim; o teatrze, który przez ćwierć wieku obejmował i obejmuje swoim działaniem rozległy rejon jednego z największych zachodnich województw. Dzisiaj, w r. 1970, nie zawsze pamiętamy o tym, że samo zjawisko trwałego istnienia i wytrwałej aktywności teatrów o takiej strukturze i takich zadaniach — zjawisko, rozgałęzione w skali krajowej i mocno zakotwiczone w naszym życiu, nie zaś odosobnione, efemeryczne lub doraźne poczynania w tej dziedzinie — to przecież jedno z osiągnięć specyficznych i szczególnie znamienitych dla tego powojennego ćwierćwiecza. To zjawisko, którego istnienie wydaje nam się dzisiaj tak naturalne i oczywiste — jako takie, w tej skali i rozpiętości społecznej ukształtowało się przecież dopiero od roku 1945. Co ciekawsze, wyrosło spontanicznie i rozrosło się w pierwszych latach powojennych z niebywałą bujnością, w warunkach prawdziwie pionierskich i z powołań często szczerze pionierskich, zwłaszcza na obszarze ówczesnych Ziemi Zachodnich.

Dzieje Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze, nota bene — to podkreślić wypada — pierwszego polskiego teatru na Ziemiach Zachodnich, są w tym względzie dość typowe i przez to tym bardziej interesujące.

Zacząło się wszystko od szczęśliwego zbiegu okoliczności. Już w końcu lipca 1945 roku autentyczna pionierska „grupa operacyjna” — zespół młodzieży artystycznej z dopiero co powstałego rzeszowskiego studia aktorskiego pod kierownictwem Stefani Domańskiej — skierowany został na Ziemię Odzyskaną z bojowym zadaniem. „Rozkaz wyjazdu — pisze Domańska we wspomnieniu po latach — brzmiał: zorganizować teatr w Legnicy”.

Podróż była malownicza, a nawet niebezpieczna; często słyszeliśmy odgłosy strzelaniny, a raz byliśmy nawet wyraż-

nym celem takiej akcji. Po drodze gruz, zgłiszczą, przejmujące trupy miast. Tak zajechaliśmy do Jeleniej Góry. A tu oaza: piękne, czyste miasto, urocz położone, nieznaczone zniszczeniami wojennymi. PUR dał nam jakieś pożywienie i już mieliśmy dalej ruszać, gdy kierownik Wydziału Kultury w Jeleniej Górze, ob. Wereszczyński, zidentyfikowawszy nas, oznajmił, że Legnica została wyłączona z planu podróży, natomiast mamy się udać do Wrocławia i tam teatr zorganizować. On jednak namawia nas usilnie, abyśmy pozostali w Jeleniej Górze, przy czym bierze na siebie przeprowadzenie tej sprawy u władz wojewódzkich.

Odmówiliśmy oczywiście, lecz zaproszono nas do zwiedzenia teatru. Gdy ujrzelśmy gmach, a potem weszli do środka, zobaczyli urządzenia, świetnie wyposażoną scenę — każdy z nas widział już realizację wszystkich swoich marzeń. Zaczęłam się więc wahać. Tymczasem kierownik Wereszczyński skontaktował się telefonicznie z wojewodą Piaskowskim, który zgodził się, abyśmy pozostali w Jeleniej Górze, pod warunkiem, że na Pierwszy Zjazd Ziemi Zachodnich damy już spektakl — zainaugurujemy życie teatralne.

Zabraliśmy się z przejęciem do pracy. Postanowiliśmy dać „Zemstę”. Zamieszkaliśmy w gmachu teatru, głodowaliśmy autentycznie. I mimo, że komendant wojenny miasta coraz to przydzielał nam świetne mieszkania, nie korzystaliśmy z tych propozycji, koncentrując się wyłącznie na przygotowaniu spektaklu i organizowaniu teatru. W oznaczonym dniu — 23 sierpnia 1945 roku — zaczęliśmy działalność jako pierwszy polski teatr na Ziemiach Zachodnich.

Nie od rzeczy będzie przypomnieć także dość niezwykły, jak miało się okazać po latach, skład tej kilkunastoosobowej grupy osiadłej w sierpniu 1945 roku w Jeleniej Górze: w zespole Domańskiej znaleźli się, między innymi, stawiający wówczas pierwsze kroki na scenie Kazimierz Dejmek, Adam Hanuszkiewicz, Ignacy Machowski, Sławomir Misiurewicz... W nagromadzeniu talentów i młodzieńczego zapału była to na pewno grupa pionierska „mocnego uderzenia”.

Zespół Domańskiej nie pozostał jednak długo samodzielnym gospodarzem jeleniogórskiej sceny. Już w październiku pojawiło się stosunkowo liczne „uzupełnienie”: zdemobilizowany był teatr frontowy Drugiej Armii Wojska Polskiego, kierowany przez Jerzego Waldena. Następuje fuzja obu zespołów i Walden wspólnie z Domańską obejmuje dyrekcję. Faktycznie w tym połączonym organizmie zarysowuje się dominacja i licniejszego zespołu, i bardziej ekspansywnej osoby Waldena.

Grywano w tym sezonie dalej Fredrę, Zapolską, Bliźnińskiego i Perzyńskiego, także Moliera i Beaumarchais, na dokładkę sporą ilość komedii bulwarowych. Za sukces sezonu uznany został „Sulkowski” w reżyserii Mariana Godlewskiego (reżyserowali poza tym Walden i Domańska). W kwietniu 1946 roku zespół jeleniogórski pod firmą Wojewódzkiego Teatru Dolnośląskiego występuje w Szczecinie, w ramach uroczystości objętych hasłem „Trzymamy straż nad Odrą”. Plonem tych występów („Sulkowski”, „Zemsta”, „Le-

Ludwik Solski z pracownikami Teatru po premierze „Grubych ryb” — 1947 r.

karz mimo woli”) są nader pochlebne recenzje prasy szczecińskiej i osiem Złotych Krzyży Zasługi, wręczonych członkom zespołu i dyrekcji osobiście przez Bolesława Bierut.

Ten bohaterski okres teatru w Jeleniej Górze trwał jednak tylko przez jeden sezon. Już po roku życie kulturalne i teatralne w kraju ustabilizowało się na tyle, że daleko od wielkich centrów położona Jelenia Góra mogła się przestać wydawać szczęśliwą oazą wśród zgłiszcz i ruin. Najzdolniejsi adepci jeleniogórskiej trupy wywędrowali w poszukiwaniu światlejszych wzorów do wielkich teatrów albo do szkół, na studia reżyserskie i aktorskie. Sam Walden z przeważającą częścią jeleniogórskiej trupy i podobno ze „sporym ładunkiem dobytku teatralnego” (tę informację cytujemy na odpowiedzialność Michała Misiornego) przeniósł się do Wrocławia, gdzie objął dyrekcję po Teofilu Trzcińskim. W Jeleniej Górze pozostało zaledwie kilkoro aktorów i teatr faktycznie uległ likwidacji. Garstka pozostałych na miejscu, pod kierunkiem Ireny Orzeckiej, dawała jednak w sezonie 1946/47 przedstawienia, w trybie imprezy półprywatnej: grywano bajki dla dzieci, składanki estradowe i okolicznościowe dzieła miejscowych twórców, korzystając z zapomogi Związku Samopomocy Chłopskiej.

Tej garstce wytrwałych jeleniogórczan udało się jednak przetrwać i świeżo zawiązana nić tradycji teatralnej w tym mieście nie została przerwana. Dodajmy, że

w latach czterdziestych Jelenia Góra mieściła stosunkowo duże w skali miasta i prężne skupisko inteligencji, a potrzebę reaktywowania teatru odczuwały także miejscowe władze. Tak więc, jesienią 1947 roku odbudowano skromny zespół. Dyrekcję Teatru Miejskiego w Jeleniej Górze objęła Zuzanna Łozińska, doświadczona aktorka, w latach trzydziestych dyrektor teatru objazdowego w Stanisławowie.

Z perspektywy jubileuszu Teatru nie jest na pewno rzeczą wdzięczną, nie jest nawet rzeczą taktowną dokonywanie retrospektywnych ocen artystycznych; tym bardziej — w jubileuszowym wydawnictwie Teatru. Nie jest też żadnym wyjściem z sytuacji cytowanie opinii cudzych i na cudzą odpowiedzialność. Mimo to, podejmując to bardzo skrócone opisanie ćwierćwiecza Teatru w Jeleniej Górze, i podejmując nawet to opisanie w trybie kronikarskim głównie, nie możemy się uchylić od pewnej liczby sądów wartościujących i tłumaczonych historycznie, skoro opis dotyczy instytucji z założenia swego kreującej pewne wartości. Po tej dygresji „metodologicznej”, a koniecznej, wróćmy do przedmiotu.

Teatr Łozińskiej w latach czterdziestych — należy to zrozumieć — od strony swojej metody pracy i możliwości był i raczej być musiał dosyć prostym przedłużeniem trybu działania prowincjonalnego teatru w niedużym mieście w okresie międzywojennym, taki zaś model nie odbiegał zasadniczo od modelu i stylu pracy

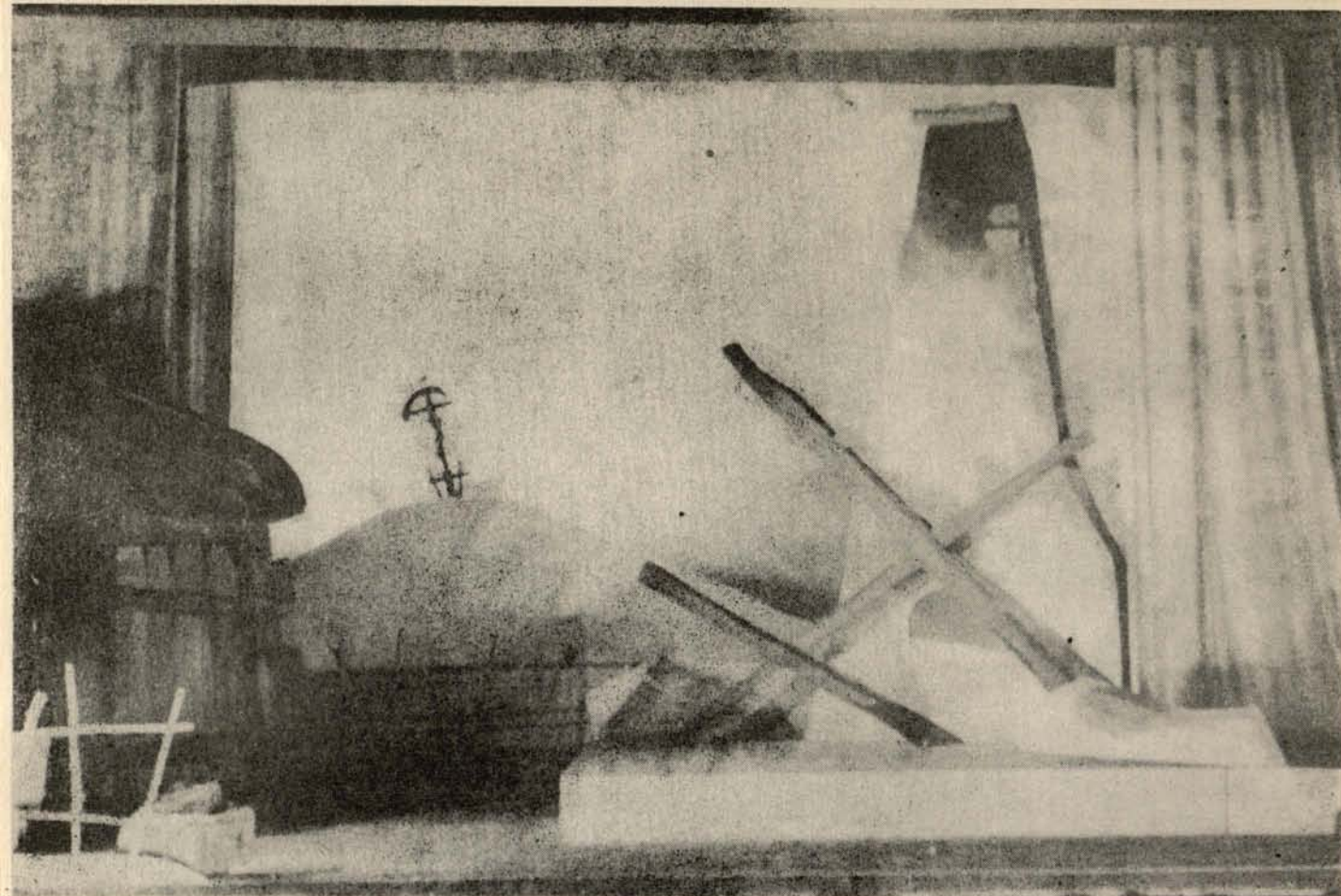
„Ładna historia” Callaveta
i Flersa.
Stanisław Zaczek (Andrzej)
Sławomir Misiurewicz (Walery)
— 1948 r.

znaczniejszych scen krajowych z końca ubiegłego wieku. Nie powinno nas zatem dziwić, że w latach 1947—49 w teatrze jeleniogórskim dawano rocznie dwadzieścia kilka premier, że jeden reżyser przygotowywał w jednym sezonie dziewięć przedstawień, a jeden scenograf siedemnaście (!) opracowań plastycznych; że premiery, pracując jednym tylko zespołem, dawano co dwa tygodnie, montowano więc spektakl w sześć do dziesięciu prób najwyżej. Tak pracowano przecież, choć mocniejszymi nieco siłami — w Krakowie, we Lwowie, w warszawskich Rozmaitościach jeszcze w pierwszych latach tego stulecia.

Repertuar w tym okresie nie odbiegał też zbyt daleko od eksperyencji prowincjonalnej i skazanej na ubieganie się o kasę, nade wszystko, sceny z lat trzydziestych. Wśród prawdziwego więc zalewu bulwarowej komedii (ponad połowa repertuaru w sezonach 1947/48

i 1948/49) pojawiają się na okrasę Fredro i Zapolska, sporadycznie Rittner, Gorki („Mieszczanie”), Shaw („Pygmalion”), wyjątkowo Artur Miller („Synowie”, w lutym 1949). Z jedną z takich wesołych produkcji jeleniogórskich zetknął się przypadkowo, latem 1948 roku, Leon Schiller, bawiący akurat w Szklarskiej Porębie; zanotował opinię miazdzącą, czego ukrywać tutaj chyba nie należy. Przywołując takie zdarzenia godzi się jednak pamiętać o tym, że ta grupka aktorów, nader skromnie wspomagana dotacją ministerstwa, z niemałym trudem zapewnia sobie środki egzystencji i tuła się po terenie w najbardziej prymitywnych warunkach, których opisy, czasem liryczne, przedostają się też na łamy prasy. Warto może przytoczyć taki mikroreportaż zamieszczony w „Jeleniogórskim Słowie Polskim” („Gorące serca na lodowatej scenie”) w styczniu 1949 roku:

„Placówka” B. Prusa. 1948 r. Scenografia Andrzeja Stopki

Aktorzy przygarniają mnie do siebie jako widza i obserwatora. Zajmują miejsce w szoferce czegoś pośredniego między karetką pogotowia a rozklekotanym autem ciężarowym, którego właściwe miejsce powinno być wśród samochodowych wraków, przeznaczonych na szmelc. Przez jedną wybitą szybę wpada mroźne powietrze, klamka zepsuta, drzwi przytrzymuje gruba linka na haku. Każda część ze szkła, drzewa, żelaza dygocze i hałasuje. [...]

Przed salą miejską trzytysięcznego miasta Mirska zatrzymaliśmy się o piątej po południu. [...] Po schodach oblepionych od lat nietkniętą warstwą brudu szliśmy na piętro. W obszernej sali dwa żelazne piecyki robiły co mogły, żeby ją ogrzać. Nikt jednak nie pomyślał o tym, żeby w nich napalić przynajmniej dzień wcześniej. Za kulisami i na scenie temperatura z pewnością nie wynosiła więcej niż 7–8 stopni ciepła. Przy każdym słowie z ust aktorów wydobywały się kłęby pary.

Po skończonym spektaklu rozbiegliśmy się po rynku w poszukiwaniu „czegoś gorącego”. Na próżno. Wszystkie drzwi zamknięte naглуcho. Trzęsąc się z zimna, ulokowaliśmy się w ciemnej budzie auta...

Nie bez wyrachowania przytoczyliśmy tę notatkę, która zwalnia nas na potem od długich wywodów na temat specyfiki pracy wędrownego teatru i wędrownych aktorów. Oczywiście, wiele się zmieniło od tego czasu. Jeleniogórski teatr dysponuje dzisiaj wygodnymi autobusami, mikrobusami i niezbędnym taborem wozów ciężarowych. Nie występuje też, w zasadzie, w salach nie nadających się lub nie przystosowanych, choćby prowizorycznie, do teatralnego użytku. Zanim jednak ten stan osiągnięto, długo jeszcze warunki mniej

lub bardziej zbliżone do opisanych wpływały na pracę jeleniogórskiej trupy zbyt poważnie, by nie brać ich pod uwagę.

*
* *
*

Proklamowanie realizmu socjalistycznego, które na różnych scenach w różnym stopniu, lecz generalnie wpłynęło decydująco na pracę teatrów polskich w latach 1949–1955, w Jeleniej Górze objawiło się w sposób bardzo widoczny radykalnym wymieceniem z repertuaru wszystkich szmiorawych bulwarówek. Już w sezonie 1949/50 lekką muzę reprezentują i to z rzadka, takie raczej utwory jak „Romans z wodewilu”, „Klub kawalerów” Bałuckiego czy „Zielony Gil” Tirso de Moliny w opracowaniu Tuwima. Poza tym notujemy, po raz pierwszy w dziejach tej sceny, prawdziwą inwazję polskich sztuk współczesnych, głównie tak zwanych „produkcyjniaków”, obok których znaleźli się jednak i „Niemcy” Kruczkowskiego, bestseller sezonu (marzec 1950). Zagrano też w tym sezonie przełomowym Szekspira („Wieczór trzech króli”) i Shawa („Szczygli zaulek”). Szeroką ławą wchodzi wreszcie na scenę jeleniogórską utwory dramaturgii radzieckiej: cztery premiery w jednym sezonie (Rachmanow i Ryss, Treniew, Ławreniew, Uspiński). W tej dziedzinie teatr jeleniogórski wykazuje nawet sporą inicjatywę, co chyba można też łączyć ze zmianą na stanowisku kie-

rownika literackiego (miejsce Joanny Poraskiej zajmuje Edward Kozikowski). Tak więc, już w listopadzie 1949 Jelenia Góra po raz pierwszy szczyti się polską prapremierą: będzie to jeden z głośniejszych w gatunku radzieckiej klasyki rewolucyjnej dramatów — „Lubow Jarowaja” Treniewa.

Treniewa zgłoszono na pierwszy wówczas ogólnopolski Festiwal Sztuk Radzieckich. Teatr odniósł poważny sukces. Zuzannie Łozińskiej przyznano jedną z nagród II stopnia za tytułową rolę, a zespołowi technicznemu trzecią nagrodę w klasyfikacji zespołów technicznych.

1 stycznia 1950 roku teatr jeleniogórski zostaje upaństwowiony. Zwiększa się dotacja, ale niewspółmiernie do sił i środków zwiększają się także plany usługowe (ponad pięćset przedstawień rocznie w latach 1950 i 1951, z tego więcej niż połowa w terenie). Z chwilą upaństwowienia następuje także zmiana na stanowisku dyrekcyjnym: ster przedsiębiorstwa obejmuje Antoni Biliczak. Zuzanna Łozińska pozostaje nadal kierownikiem artystycznym. Po raz pierwszy teatr jest w stanie zaangażować etatowy zespół muzyczny.

Kolejne lata znaczone są wciąż rosnącym wysiłkiem i wciąż rosnącym planem usług. Zespół nie jest już wprowadzie tak szczupły jak w latach czterdziestych, liczy teraz, z wahaniami, trzydzieści kilka do czterdziestu osób, a nawet przejściowo — po likwidacji samodzielnego teatru w Świdnicy (w maju 1952) i skierowaniu do Jeleniej Góry tamtejszej, piętnastoosobowej trupy — zwiększa się aż do pół setki, ale równolegle

zwiększające się obciążenia przekraczają już wszelkie rozsądne proporcje. W roku kalendarzowym 1952 teatr daje 879 przedstawień (z tego 613 w objeździe); w następnym roku — 917 przedstawień (z tego 734 w objeździe!); w następnym roku — jeszcze 806 przedstawień (669 w objeździe). Dodajmy, że teatr dociera w tym okresie do sześćdziesięciu miejscowości na obszarze Dolnego Śląska!

Znając strukturę pracy teatru objazdowego, łatwo możemy się domyślić (poświadczają to zresztą źródła archiwalne), że dla wykonania tak ogromnego planu usług, zespół dzieli się teraz regularnie na cztery małe podzespoły, z reguły nie przekraczające dziesięciu osób, i to łącznie z „dogrywającymi” inspicjentami, suflerami itp. Ilości nie równoważy też jakość; zespół nadal nie obfituje w aktorów pokaźniejszego formatu i raczej rzadko kontaktuje się z twórczymi reżyserami (doraźnie pojawiają się na afiszu nazwiska Michała Meliny, Marii Wiercińskiej). Taki stan rzeczy wpływa, z kolei, decydująco na możliwości repertuarowe: repertuar jeleniogórski w tym okresie zbliża się oczywiście do ogólnego nieciekawego obrazu repertuaru teatrów polskich w owych latach, ale, dodatkowo regulują go takie czynniki jak podział zespołu na trzy lub cztery równoległe grupy i konieczność przystosowania spektaklu do prymitywnych często scen terenowych.

Jest to więc, w całości, repertuar bardzo szary, zdany w pokaźnej mierze na schematyczną dramaturgię okresu „błędów” i urozmaicany nader ubogim, jedno-

„Grzesznicy bez winy” Ostrowskiego. Zuzanna Łozińska i Bronisław Orlicz, 1948 r.

„Synowie” Millera. Helena Halacińska (Kate), Alfreda Grzywaczówna (Annie), Bronisław Orlicz (Chris), Marian Bogusławski (Jan Keller)

stronnym wyborem z klasyki. Ewenementem w tym zestawie jest już „Mazepa” (reżyseria Aleksandra Rodziewicza, 141 przedstawień!), niezawodny jest zawsze Fredro, dalej Zapolska, dalej Perzyński, czasem Moliere i Goldoni; do przedsięwzięć w intencji najambitniejszych na przestrzeni pięciolecia liczy się Gogolowski „Rewizor” (luty 1953), a Musset („Nie trzeba się zarzekać”, luty 1955) może już w tym układzie wyglądać na zapowiedź jakiejś teatralnej emancypacji. Mimo to teatr spełnia dzielnie i ofiarnie swoje zadania usługowe, zbiera nierzadko pochlebne recenzje, notuje też nadal pewne sukcesy.

Troje aktorów jeleniogórskich otrzymuje więc wyróżnienia za role w „Tysiącu walecznych” Rojewskiego na ogólnopolskim Festiwalu Współczesnych Sztuk Polskich w roku 1951. Dwukrotnie, w latach 1952 i 1953, Państwowy Teatr Dolnośląski wyróżniony jest trzecią, a potem czwartą nagrodą ZG Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki za całokształt działalności w zakresie upowszechniania kultury.

Wspomnieć warto, że w sezonie 1954/1955 wykruszący się stale zespół ożywia bardzo szczęśliwie przybycie zwartej grupy sześciorga absolwentów warszawskiej PWST, których udało się zwerbować dyrektorowi Biliczakowi, raczej wyjątkowo. Wśród tych sześciorga

odnajdujemy nazwiska w parę lat później znakomite: Wiesław Gołas, Franciszek Pieczka. Gołas debiutował rolą Papkina w kolejnej „Zemście” (reżyseria Rodziewicza, scenografia Przeradzkiej, listopad 1954), Pieczkę obsadzano uparcie w polskich sztukach współczesnych („Chwasty”, „Dom na twardej”). Niestety, i ta szóstka aktorskiej młodzieży wytrwała w Jeleniej Górze tylko przez jeden sezon.

Pod koniec tego okresu następują kolejne zmiany dyrekcyjne. Kierownictwo artystyczne po Zuzannie Łozińskiej przejmuje Tadeusz Żuchniewski w marcu 1954 roku i sprawuje je przez półtora roku — aż do końca sezonu 1954/55, nadal pod dykcją Biliczaka. Latem 1955 Biliczak i Żuchniewski obejmują z kolei kierownictwo Teatru Wybrzeże. Na stanowisko dyrektora w Jeleniej Górze desygnowano teraz Władysława Ziemiańskiego (od 1.X.1955), kierownictwo artystyczne powierzono Marii Straszewskiej (od 1.VIII.1955). Wcześniej jeszcze, jesienią 1952, miejsce opuszczone przez Edwarda Kozikowskiego zajmuje jako kierownik literacki Jan Nepomucen Miller i funkcję tę pełni przez lat pięć.

Na wstępie działania nowej dykcji i u progu nowego sezonu 1955/56 Teatr Dolnośląski obchodzi uroczyste swój pierwszy jubileusz: dziesięciolecie. Meda-

lami X-lecia odznaczono dwunastu pracowników teatru. Nestorka zespołu, Irena Orzecka, z okazji 40-lecia pracy artystycznej otrzymuje Złoty Krzyż Zasługi.

* * *

Pisze Jacek Zacharski, autor jednej z ciekawszych prac magisterskich (maszynopis) przygotowanych na Wydziale Filologii Uniwersytetu Wrocławskiego, a poświęconych dziejom jeleniogórskiej sceny:

Scheda po dyrekcji Antoniego Bilczaka nie była imponująca. Nowe kierownictwo [...] kontynuowało zabiegł poprzedników kompletując zespoły. Teatr zregenerował się aktorsko prawie całkowicie do końca roku 1955. Nadszedł udany, znaczony ambitnymi poszukiwaniami repertuarowymi sezon 1955/56. Udany w sensie działalności artystycznej, nie-dobry od strony finansowej. W teatrze powstał konflikt zasadzający się na kontrowersyjnych opiniach dotyczących profilu placówki jeleniogórskiej: kasowość czy ambicje repertuarowe. Jak zobaczymy, był to swego rodzaju gordyjski węzeł, którego nie mógł rozwiązać teatr do końca omawianego pięciolecia.

Dodajmy: i później także. Nie jest to węzeł łatwy do rozplątania, w ogóle, a szczególnie w warunkach działania teatru wędrownego. Do tej kwestii jeszcze wrócimy.

Objawione tutaj repertuarowe ambicje Marii Straszewskiej w tym przełomowym znowu sezonie — jeszcze u progu historycznych przemian, które wkrótce miały nastąpić — nie wydają się nam zresztą aż tak bardzo wygórowane. „Czarująca Szewcowa” Federico

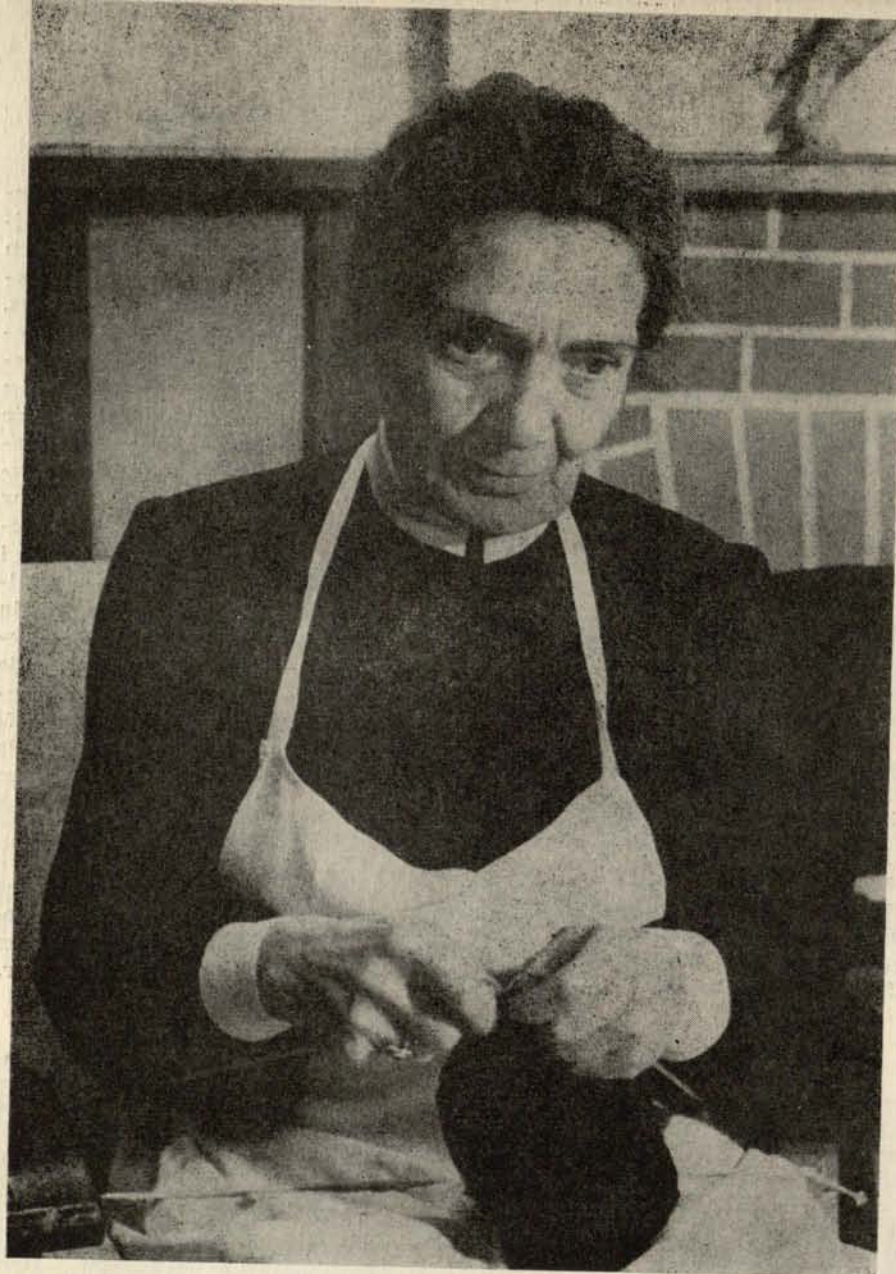
García Lorki (reżyseria Straszewskiej, scenografia Jerzego Szeskiego, z gościnnym występem Bohdany Majdy w tytułowej roli — grudzień 1955), potem „Don Karlos” Schillera (110 przedstawień), adaptacja sceniczna „Eugeniusza Oniegina”, „Latarnia” Jiraska, „Świecznik” Musseta, wszystko to uzupełnione „Panną Maliczewską”, „Spazmami modnymi” Bogusławskiego, „Imieninami pana dyrektora” i jeszcze jakąś bajką — nie był to w sumie repertuar „trudny”, choć może nieco „poetycko” nakierowany. W porównaniu z szaryzną poprzedniego okresu w planie pracy Straszewskiej mieściła się jednak na pewno — i w intencji, i w paru rzetelnych osiągnięciach — jakaś propozycja teatru artystycznego, którą niewątpliwie można było i należało rozwinąć, przekształcić, uformować w ściślejszej symbiozie z terenową widownią, bardzo zresztą zróżnicowaną. Tymczasem jednak okazało się, że spektakle Straszewskiej są ponoć „drogie”, że dopłata do widza rośnie, a bilans się chwieje. Raz jeszcze zwyciężyły racje bilnasu. Straszewską z końcem sezonu 1955/1956 pozbawiono jej stanowiska, a wraz z nią opuściła znowu Jelenią Górę spora grupa zwerbowanych przez nią młodych aktorów.

* * *

Kierownictwo artystyczne po Marii Straszewskiej obejmuje jesienią 1956 roku Janina Orsza-Lukasiewicz — na cztery lata. W rok później, we wrześniu 1957 r.,

„Lubow Jarowaja” Treniewa

„Wyspa pokoju” Pietrowa, 1951.
Irena Orzecka (Katarzyna)

kierownictwo literackie przejmuje po J. N. Millerze Mieczysław Markowski, a kierownictwo muzyczne Bogdan Dominik — tę funkcję sprawujący aż po dzień dzisiejszy, jeden z najbardziej zasłużonych pracowników jeleniogórskiego zespołu artystycznego. Dyrektorem jest nadal Władysław Ziemiański — aż do sierpnia 1962 roku.

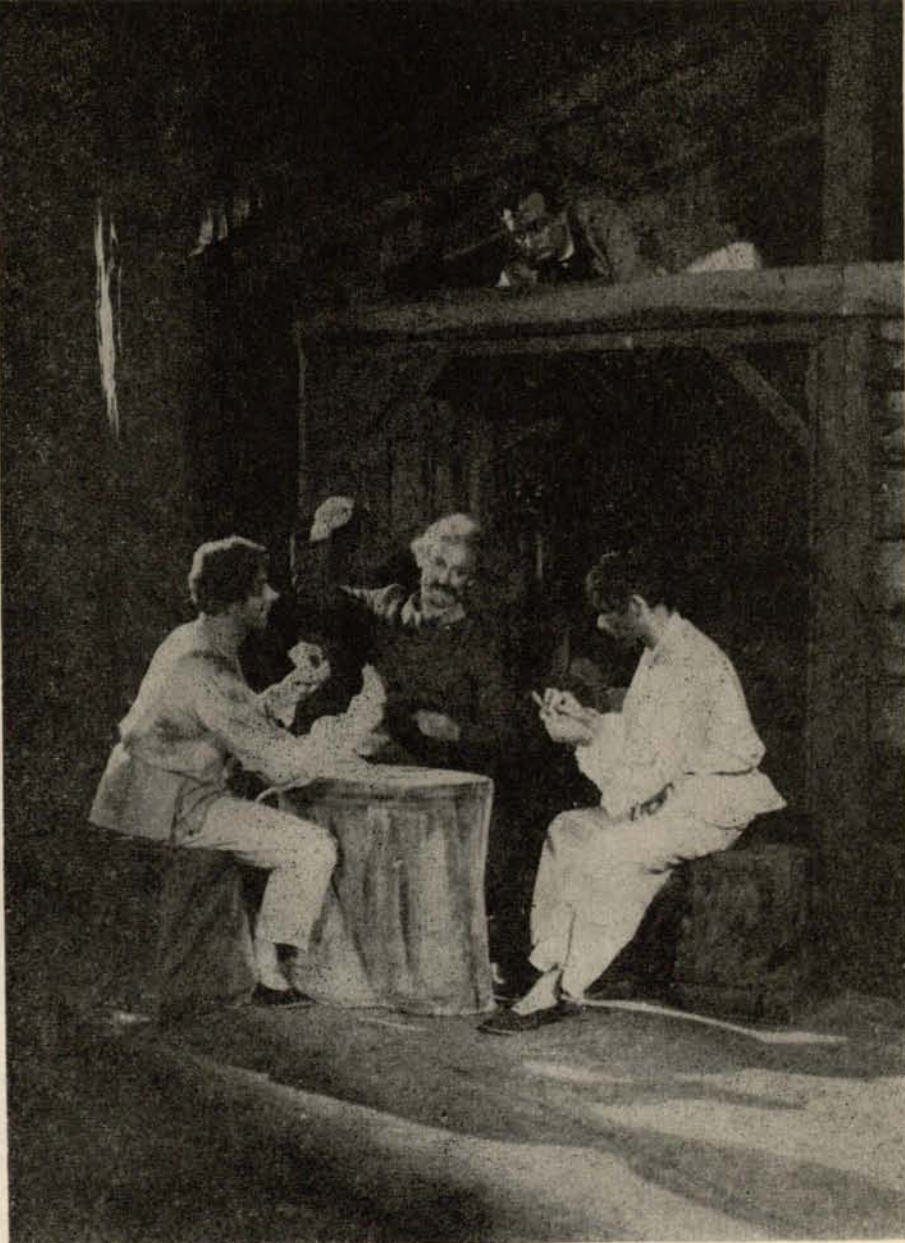
Tu zanotować jeszcze musimy bardzo istotne w dziejach teatru wydarzenie: 14 grudnia 1956, po wielu perypetiach, staraniach i petycjach, powstaje ostatecznie w Wałbrzychu stała filia Teatru Doloślaskiego, z wydzielonym na jej użytek i w praktyce osobnym zespołem, w Wałbrzychu osiadłym. Działalność tej filialnej sceny inauguruje premiera „Pana Damazego” Blizińskiego. Na afiszach czytamy odąd, przez kolejnych lat osiem, rozszerzoną formułę: Państwowe Teatry Dolnośląskie Jelenia Góra — Wałbrzych.

Zmiana kierownictwa artystycznego okazała się wkrótce zmianą w istocie programową, nie zaś tylko personalną; takie było zresztą jej założenie. Na temat działalności Janiny Orsza-Lukasiewicz nader trafne uwagi formułuje znowu cytowany Jacek Zacharski:

Od początku przyjęła [Orsza-Lukasiewicz] postawę „pogotowia ratunkowego” zachwianych planów finansowych. Ratunek objawił się tym, że teatr popadł w ostateczność i poszedł drogą farsowo-wodewilowej łatwizny, nadrabiając w ten sposób straty ponadplanowe.

Taki stan rzeczy mógł też zaistnieć — rezultat w tym przypadku prawdziwie paradoksalny! — dzięki znacznemu rozluźnieniu kształtowanych dotąd odgórnie podstawowych wytycznych i rygorów repertuarowych. Obserwujemy zatem — w innej sytuacji społecznej, w innym układzie — zjawisko bez mała powrotu do praktyki jeleniogórskiej sceny z lat czterdziestych. W sezonie 1956/57, w czasie tak nabrzmiałym wydarzeniami i tak owocnym dla odrodzenia sztuki teatru w Polsce,

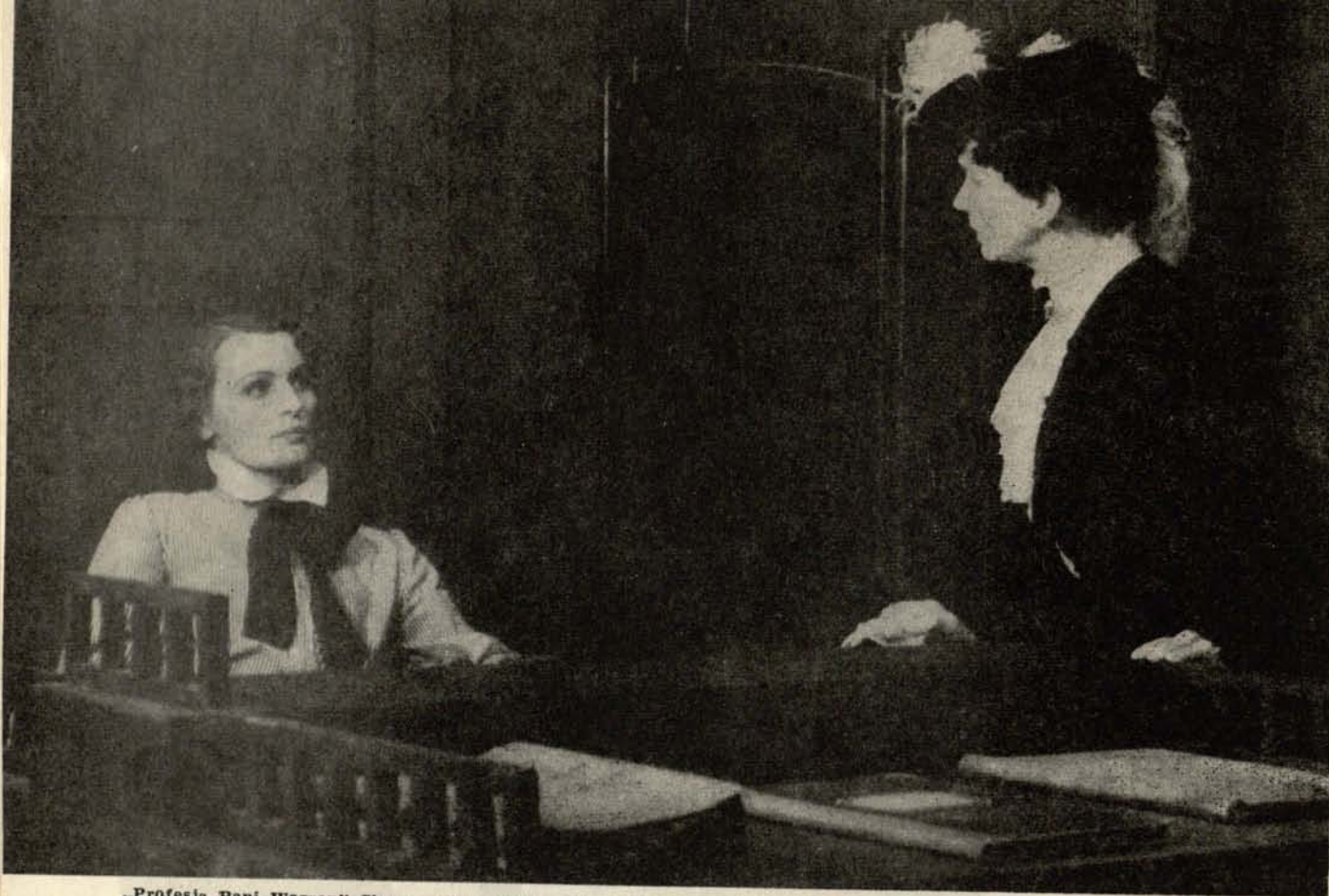
„Igraszki z diabłem” Drdy, 1951.
Jerzy Sobieraj (Lucjan)
Antoni Biliczak (Omnimor),
Stefan Rębarczyk (Marcin),
Władysław Miczek (Karborund)

w Teatrze Dolnośląskim robią kasę po kolei takie dzieła jak „Szukamy Kowalskiego”, „Jutro pogoda” (112 przedstawień), „Proces Mary Dugan” (82 przedstawień), „Skandal w Hollywood” (108 przedstawień), na dodatek jeszcze jakieś chybione „znaleziska” („Z siedmiu najbrzydsza” Skarbka, „Fajeczka stryja Bonifacego” Pilarza). Stosunkowo najwybitniejszym przedsięwzięciem jest w tym sezonie — na okrasę — „Nora” Ibsena w dość poprawnej realizacji; na wspomnienie zasługuje też „Uciekla mi przepióreczka” Żeromskiego, z gościnnym występem (kilka spektakli) Mariana Wyrykowskiego w roli Przełęckiego.

Pewne zmiany do takiej orientacji wprowadza w następnym sezonie (1957/58) współudział w kształtowaniu repertuaru Mieczysława Markowskiego. Notujemy więc — na okazję pięćdziesięciolecia śmierci poety — spektakl Wyspiańskiego, złożony z „Warszawianki” i fragmentów „Nocy listopadowej”. Rezultat sceniczny nie jest tu jednak osiągnięciem. Do osiągnięć zaliczają na-

tomiast recenzenci przedstawienie „Mostu” Szaniawskiego, chwalone między innymi przez krytyka tak poważnego i wiarygodnego jak Roman Wołoszyński. Tym nieco ambitniejszym poczynaniom towarzyszą zresztą nadal i w zmasowaniu: „Bliźniak” Gozdawy i Stępnia, „Porwanie Sabine”, jeszcze „program składany” pt. „Gdy zaskwita satelita”, na dokładkę trochę klasyki komediowej. W kolejnym sezonie 1958/59 następuje znowu widomy powrót do pozycji wyjściowych sprzed dwóch lat: „Upiór z Edmonton”, „Samobójstwo doskonałe”, „Bezimienna gwiazda”, „Zakochany czeladnik”, „Wszystko dla kobiet”, „Mąż Fołtasiówny”, „Muzykanty w zaświatach”... — tyle na przestrzeni jednego roku! — to już zakrawa na swoisty rekord. W takim towarzystwie Schillerowska „Królowa przedmieścia”, a tym bardziej „Pastorałka” — to już pozycje bardzo honorowe. Nie może zmienić tego obrazu taki jeden rodzynek jak „Niespodzianka” Rostworowskiego, ani tak niefortunnie wybierane z dramaturgii współczesnej utwo-

„Profesja Pani Warren” Shawa, 1953, Alfreda Grzywaczówna (Wiwia), Zuzanna Łozińska (Pani Warren)

ry jak „Puchacz” Barnasia czy „Buntownica” Morstina.

W ramach decentralizacji zarządzania teatrami, od stycznia 1959 Teatr Dolnośląski przechodzi pod opiekę i na rozrachunek finansowy Wojewódzkiej Rady Narodowej we Wrocławiu (poprzednio bezpośrednią zwierzchność nad teatrem sprawował — od chwili upaństwowienia tej sceny — Centralny Zarząd Teatrów w Ministerstwie Kultury i Sztuki). Na razie nie wpływa to jednak na pracę jeleniogórskiej i wałbrzyskiej sceny w żaden widoczny sposób. Wprawdzie w sezonie 1959/60 przewaga pośledniej farsy, wodewilu i łzawego melodramatu nie jest już tak przygniatająca, ale też jednym tylko w miarę znaczącym osiągnięciem teatr może się poszczycić: „Pierwszy dzień wolności” Kruczkowskiego, przygotowany z myślą o wystąpieniu teatru na I Wrocławskim Festiwalu Teatralnym w maju 1960, dostrzeżony jest przez recenzentów i omawiany pochlebnie; na Festiwalu zyskuje wyróżnienie za reżyserię.

Ten czteroletni okres podsumował Bogdan Bąk w artykule wiele mówiącym już w nagłówku: „Jeleniogórskie porażki” („Polityka”, nr 23/1960). Pisał w konkluzji: „Ciekawy niegdyś teatr — zmarniał. Ostatnie czteroletnie było w historii jeleniogórskiego teatru serią porażek. Każdy kierownik artystyczny może się mylić, ale tym razem porażek było stanowczo za wiele.” Tę ocenę

uzupełnia trafnie Michał Misiorny („Teatry Ziemi Zachodnich”, Poznań 1963): „Teatr jeleniogórski z lat 1957—1960 był więc, po pierwsze, klinicznym przykładem placówki kierującej się zasadami najpłytszej socjologii („widz jest głupi i nie chce myśleć, woli się bawić”), po wtóre — dokumentem jawnego nadużywania swobód, jakie demokratyczna i antycentralistyczna polityka kulturalna państwa pozostawiła kierownictwom artystycznym scen”.

Jesienią 1960 roku Teatr Dolnośląski obchodzi piętnastolecie istnienia. Wojewódzka Rada Narodowa we Wrocławiu przyznaje Teatrowi Odznakę XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska. Taką samą odznakę przyznaje Prezydium MRN w Jeleniej Górze czworgu pracownikom artystycznym oraz czterem pracownikom technicznym i administracyjnym. Dwojgu aktorom przyznano Złote Krzyże Zasługi.

Kierownictwo artystyczne od września 1960 roku obejmuje ponownie Zuzanna Łozińska, tym razem na dwa lata (nadal dyrekcję sprawuje Władysław Ziemiański). Sezon 1960/61 wydaje się świadczyć o tym, że tym razem Łozińska — wspomaganą przez Mieczysława Markowskiego, który w tej nowej konfiguracji jakby wyraźniej zaznaczył swoją obecność — i chcia-

ła, i umiała wykorzystać swoje własne i cudze nagromadzone już doświadczenia w kierowaniu jeleniogórską sceną. W pracy tej sceny rozpoznajemy więc teraz pewien rzetelny wysiłek zmierzający do ukształtowania profilu wartościowego teatru popularnego. Nie brak wprawdzie nadal w repertuarze pozycji czysto rozrywkowych i swoście „młodzieżowych” (we właściwych proporcjach, w rozsądnym i trafnym wyborze taki repertuar wydaje się przecież niezbędny w tym i nie tylko w tym teatrze), ale obok nich zwracają uwagę raczej cenne pozycje z klasyki, w udanych niekiedy realizacjach scenicznych (chwalono zwłaszcza „Igraszki trafu i miłości” Marivaux), a nade wszystko teatr notuje w tym sezonie udale lub co najmniej rzetelnie opracowane przedstawienia kilku trafnie wybranych utworów współczesnych. Są to: „Taka miłość” Kohouta w reżyserii Bronisława Orlicza oraz „Widok z mostu” Artura Millera i „Niemcy” Kruczkowskiego w reżyserii Waleriana Lachnitta. Za ten zestaw trzech

spektakli, prezentowanych w maju 1961 na II Wrocławskim Festiwalu Teatralnym, Teatry Dolnośląskie otrzymują nagrodę „Kuriera Polskiego”. Jest to bardzo zaszczytna druga zespołowa nagroda tego festiwalu, a zatem — najznaczniejszy aż do owego czasu sukces Teatru.

W tym samym roku troje nestorów jeleniogórskiego zespołu aktorskiego obchodzi na scenie teatru swoje jubileusze: Katarzyna Feldman — 50-lecie pracy artystycznej; Janina Zabielska — 50-lecie pracy artystycznej; Stanisław Posiadłowski — 40-lecie pracy artystycznej.

Następny sezon (1961/62) prezentuje się nieco mniej korzystnie. Wprawdzie nadal widoczne są ambicje, nawet niekiedy wygórowane, ale, niestety, możliwości zespołu, artystyczne i techniczne, warunki pracy, także umiejętności reżyserów okazują się nie na miarę repertuarowych zamierzeń. Wyraźnym przykładem takiego niefortunnego zderzenia ambicji i możliwości

„Fircyk w zalotach”
F. Zabłockiego, 1954.
Walentyna Sakiliari
(Podstolina)
Karol Obiniak
(Fircyk)

okazuje się „Łaźnia” Majakowskiego w reżyserii Łozińskiej. Nie mają też dobrej prasy „Mazepa”, „Skąpiec”, „Romeo i Julia”, wreszcie zestaw antyczny: „Siedmiu przeciw Tebom” Ajschylosa i „Antygona” Sofoklesa. Stosunkowo najsprawniejsze przedstawienie realizuje w tym sezonie Maria Straszewska, chociaż w oparciu o słaby tekst „Harmonijki” Macieja Patkowskiego.

Niepowodzenia te zrozumiałe będą w znacznym stopniu także na tle trapiących teatr, nasilających się wyraźnie w tym okresie, kłopotów kadrowych. Posłużmy się raz jeszcze „postronną” obserwacją autora kolejnej pracy magisterskiej o jeleniogórskim teatrze. Pisz o tym okresie Andrzej Pasierski:

Opinie krytyków omawiających działalność artystyczną Państwowych Teatrów Dolnośląskich zgodnie stwierdzają, że najłagodniejszą stroną wielu spektakli było wykonawstwo. Złożyło się na to kilka powodów:

- 1 — poważna w zespole ilość osób w wieku przedemerytalnym, nie mogących sprostać wymogom stawianym aktorowi;
- 2 — trudności ze ściąganiem aktorów o wysokich kwalifikacjach, niechętnie podejmujących pracę na scenach prowincjonalnych;
- 3 — ciężkie warunki samej pracy, wynikające z charakteru placówki objazdowej, braku mieszkań [...] itp.;
- 4 — nikłe perspektywy podnoszenia własnych kwalifikacji z uwagi na kłopoty z zaangażowaniem dobrych reżyserów.

Ta więc postronna i rzeczowa, nie owijająca rzeczy w bawełnę, stwierdzająca zresztą fakty oczywiste obserwacja ma tu swoje właściwe miejsce: tak ostry kryzys sił aktorskich na scenach Jeleniej Góry i sferowanego Wałbrzycha miał potrwać jeszcze przez kilka lat. Mimo to przewinęło się przez obie sceny w tym okresie kilkoro aktorów szczerze utalentowanych; niektórzy związali się z teatrem jeleniogórskim trwale. Wśród tych ostatnich — przede wszystkim Paweł Baldy (od sezonu 1960/61), Eddie w „Widoku z mostu”, Willy w „Niemcach”, Harpagon w „Skąpcu”, Pobiedonosikow w „Łaźni”, aktor wyrazisty, giętki i bardzo sprawny, o dużej intuicji i wrażliwości artystycznej.

Na kolejnym III Wrocławskim Festiwalu Teatralnym (1962) Teatry Dolnośląskie prezentowały „Mazepę”, wspomnianą „Harmonijkę” Patkowskiego i sztukę Willisa Halla pt. „Błękitny patrol”. Przypadła im nagroda ZG Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki „za całokształt działalności w zakresie upowszechniania kultury na Ziemiach Zachodnich”.

Sezon 1961/62 zamyka siedmioletnią jeleniogórską dyрекcję Władysława Ziemiańskiego. Od września 1962

„Wassa Zeleznowa” Gorkiego, 1954. Walentyna Sakkiliari (Wassa Borisowna), Marian Bogusławski (Sergiusz Piotrowicz Zeleznow)

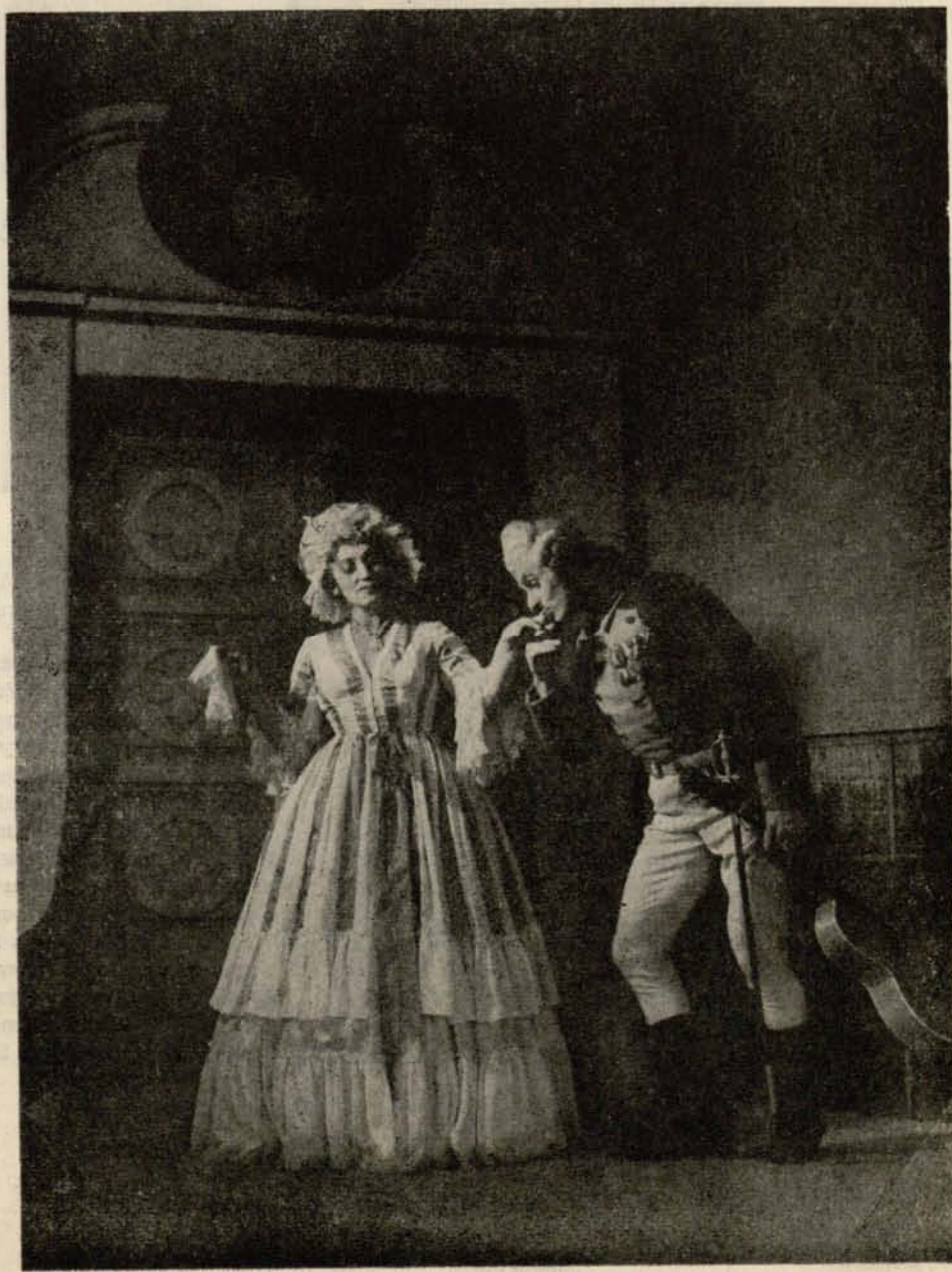
dyrekcję i zarazem kierownictwo artystyczne Teatrów Dolnośląskich (po rezygnacji Zuzanny Łozińskiej) obejmuje Zdzisław Grywałd, poprzednio wieloletni dyrektor Teatrów Dramatycznych we Wrocławiu. Udaje mu się ściągnąć do Jeleniej Góry kilku zaledwie nowych aktorów — przede wszystkim Bolesława Smełę, a także jednego reżysera: Andrzeja Dobrowolskiego. W tym samym czasie kierownictwo literackie, po Mieczysławie Markowskim, przejmuje Henryk Jonek.

Grywałd prowadzi Teatry Dolnośląskie tylko przez jeden sezon. Repertuar proponuje interesujący, wartościowy, urozmaicony; gorzej jest z realizacją. „Fantazy”, potem „Lis i winogrona” Figueiredo w reżyserii Smeli, „Dożywocie” w reżyserii samego Grywałda nie mają dobrej prasy, a polskie sztuki współczesne („Niepokój przed podróżą” Broszkiewicza, „Ludzie i cienie” Wydrzyńskiego), obie w reżyserii Dobrowolskiego, znowu nie bardzo trafiają do widza. Legitymacją tego sezonu jest powtórzenie wrocławskiego powtórzenia „My-

szy i ludzi” Steinbecka według inscenizacji Jerzego Krasowskiego — tym razem w reżyserii Smeli, ze Smełą w roli Lenniego i Baldym w roli George’a Milтона. Recenzeci wyrażają się też pochlebnie o „Kaprysach Marianny” Musseta w reżyserii Dobrowolskiego (także powtórzenie inscenizacji wrocławskiej tegoż reżysera sprzed siedmiu lat) i raczej przychylnie o „Wujaszku Wani” Czechowa w reżyserii Orlicza na scenie wাল-brzyskiej. Niestety, znowu nie najlepsze są wyniki finansowe. Po roku Grywałd ze swoją szczupłą ekipą przenosi się do Kielc, gdzie obejmuje tamtejszy Teatr im. Żeromskiego.

Festiwalowych sukcesów w tym sezonie Teatry Dolnośląskie nie notują. Otrzymuje natomiast Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki nestorka zespołu, Irena Orzecka — za całokształt działalności artystycznej. Ufundowaną w tym roku po raz pierwszy nagrodę Jeleniogórskiego Towarzystwa Miłośników Teatru, przyznawaną od tamtego czasu corocznie za najlepsze kreacje sezonu

„Zemsta” Fredry, 1954.
Jadwiga Okońska (Podstolina),
Wiesław Golas (Papkin)

„Czarująca szewcowa” Lorki,
1955.

Krystyna Łubińska
(Szewcowa)
Klemens Myczkowski (Szevec)

— tzw. Srebrny Kluczyk — wręczono Pawłowi Baldy i Bolesławowi Smell.

* * *

Kolejnym dyrektorem i kierownikiem artystycznym Teatrów Dolnośląskich w Jeleniej Górze i Wałbrzychu zostaje od września 1963 Danuta Bleicherówna, poprzednio dyrektor Teatru Nowego w Zabrzu. Zespół aktorski nie ulega wzmocnieniu. Reżyserów etatowych brak. Zasila natomiast parę działających dotąd w Jeleniej Górze scenografów Joanna Bogusławska, która będzie autorką kilku projektów niebanalnych.

Bleicherówna wykazuje upodobanie do dramatu obyczajowego. Gra Ibsena („Hedda Gabler”) i Gorkiego („Wassa Żeleznowa”), Zapolską („Ich czworo”) i Rittnera („Wilki w nocy”). Przygotowuje przedstawienia w tym gatunku i jak na możliwości swego zespołu

raczej dość poprawne, choć nie zanadto atrakcyjne. W opinii recenzentów stosunkowo najlepszym przedstawieniem sezonu 1963/64 jest „Pochopne serce” Johna Patricka. Nieźle też ocenia prasa „Portret” Gawlika w reżyserii Ewy Kołogórskiej. Wydaje się jednak, że tak obfity i zawieszisty pasztet z obyczajowych dramatów, starszych i nowszych, publiczność konsumuje z malejącym wciąż apetytem. Co gorsza — obok wymienionych całą resztę przedstawień tego sezonu realizują wyjątkowo już niefortunnie dobrani reżyserzy. Daje się więc zauważyć pewien rozdział między teatrem a widownią, powstały zresztą niewątpliwie wcześniej, a przez Bleicherównę bezpośrednio dziedziczony.

Uroczystości XX-lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej przynoszą pracownikom Teatru wysokie odznaczenia. Zmarłą Irenę Orzecką odznaczono pośmiertnie Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski; Złote i Srebrne Krzyże Zasługi otrzymuje czworo ak-

„Latarnia” Jiraska, 1956.
Stanisław Tubielewicz
(Pan Franc),
Józef Hlasko — tyłem
(Zima),
Czesław Stopka (Sitko),
Witold Konar (Zajaczek),
Stanisław Basiora
(Burgrabia)

torów i zasłużonych pracowników administracji. Publiczność jeleniogórska przyznaje ponownie „Srebrny Kluczyk” za sezon 1963/64 Pawłowi Baldy.

U progu nowego sezonu 1964/65 dobiega końca ośmioletnia symbioza sceny jeleniogórskiej i wałbrzyskiej. Po wielu znów staraniach Wałbrzych otrzymuje na koniec swój własny i niezależny teatr, którego pierwszym dyrektorem mianowano Bronisława Orlicza. Do Wałbrzycha przechodzi teraz znaczna część jeleniogórskiego zespołu. Jeleniogórski teatr będzie miał od-tąd odpowiednio zmniejszone plany usługowe, ale też skromniejszą dotację i poważnie uszczuplony etatowy zespół artystyczny. W tym samym czasie, po ustąpieniu Henryka Jonka, kierownictwo literackie Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze (do tej liczby poe-dyńczej w nagłówku firmy wrócono po oddzieleniu sceny wałbrzyskiej) obejmuje Józef Kelera.

Dyrektor Bleicherówna próbuje zaradzić kryzysowej

sytuacji, angażuje m.in. (na pół etatu) cenionego reżysera Andrzeja Witkowskiego, nie jest jednak w stanie wzmocnić zespołu aktorskiego. Sama na otwarcie sezonu 1964/65 przygotowuje „Otella” (z Pawłem Baldy w tytułowej roli) — bez sukcesu. Na V Wrocławski Festiwal Teatralny, w tym roku — 1964 — przesunięty wyjątkowo na październik, przygotowuje również sama sztukę Andrzeja Szypulskiego pt. „Tlen” — też bez sukcesu. Andrzejowi Witkowskiemu powierzono na początek reżyserię jednej z mniej interesujących, niestety, sztuk Bertolta Brechta — „Człowiek jak człowiek”, w tłumaczeniu i adaptacji Romana Szydlowskiego (adaptacja przenosiła paraboliczną fabułę z kolonialnych Indii do hitlerowskich Niemiec); przedstawienie nie było pozbawione pewnych walorów warsztatowych (interesująca scenografia Daniela Mroza), nie mogło jednak stanowić prezentacji Brechta (po raz pierwszy Brecht na tej scenie!) dość atrakcyjnej, by

„Uciekła mi przepióreczka” Żeromskiego, 1956, scena zbiorowa, trzeci od lewej Marian Wyrzykowski (Przełęcki)

otworzyć temu pisarzowi drogę do jeleniogórskiej widowni. Spory wysiłek teatru włożony w przygotowanie inscenizacji nie przyniósł więc owoców.

Sytuacja teatru i dyrekcji stawiała się zatem coraz bardziej krytyczna, a pogarszała ją dodatkowo porywczosć temperamentu dramatis personae tych zdarzeń, zawsze bardzo niewskazana. Wprawdzie Andrzej Witkowski przygotował z kolei bardzo udane i niewątpliwie najlepsze w tym sezonie przedstawienie „Anioła na dworcu” Jarosława Abramowa, z dobrymi rolami Pawła Baldy, Bogusława Kozaka, Teresy Ujazdowskiej, ale nie mogło to już odwrócić biegu spraw i ocalić zachwianej antrepryzy, zwłaszcza po kolejnej kraksie komedii D. Dobriczanina pt. „Wspólne mieszkanie”. Z końcem sezonu 1964/65 Danuta Bleicherówna złożyła rezygnację.

Dobiega więc końca dwudziestolecie pracy jeleniogórskiej sceny, święcone uroczyscie, mimo bezkrólewia w teatrze. Nie ustalono bowiem od razu nowej, trwałej obsady dyrekcyjnej; przejściowo tylko, na okres kilku miesięcy (od września 1965 do marca 1966), funkcje dyrektora i kierownika artystycznego w Jeleniej

Górze godzi się objąć po sąsiedzku dyrektor Teatru Dramatycznego w Wałbrzychu, Bronisław Orlicz (administrację prowadzi w tym przejściowym okresie wieloletni i zasłużony koordynator pracy artystycznej Bronisław Stasiak). Dwudziestolecie Teatru przynosi z kolei wysokie odznaczenie państwowe — Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski — Zuzannie Łozińskiej, której nazwisko i wieloletnia praca zrosły się trwale z dziejami tej sceny, przez Łozińską dwukrotnie kierowanej. „Srebrny Kluczyk” przyznano w roku 1965 cenionej aktorce Halinie Pruszyńskiej.

Okres przejściowy nie wpływa, oczywiście, na stabilizację zespołu, który pozostaje szczupły i jako całość prezentuje nikły stopień sprawności. W repertuarze — obok „żelaznych” pozycji z klasyki, użytecznych i obliczonych po trosze na przetrzymanie (raz jeszcze „Zemsta”, „Mirandolina” Goldoniego, wznowienie „Henryka VI na łowach” Bogusławskiego) pojawiają się jednak utwory współczesne, rozmaitego kroju i formatu: Mrożka „Policja”, Szypulskiego „Śniadanie, obiad, kolacja”, Hanleya „Pani Dally ma kochanka”. Dopiero w marcu 1966 nominację na dyrektora i kierownika artystycznego Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze przyjmuje Tadeusz Kozłowski, wytrawny i doświadczony reżyser, ceniony aktor, w latach pięćdziesiątych kierownik artystyczny interesującego i am-

bitnego zespołu w Grudziądzu. Kozłowski staje od razu przed niezmiernie trudnym zadaniem; z tymi siłami, które na miejscu zastał, trwający sezon doprowadza do końca premierami „Późnej miłości” Ostrowskiego i sztuki Domańskiego „Ktoś nowy”. Właściwa jednak działalność nowej dyirekcji i kierownictwa artystycznego (także nowego kierownictwa administracji, które obejmie wicedyrektor Marcin Talarczak) rozpoczyna się od jesieni 1966.

Nowe kierownictwo, któremu wypadnie zapoczątkować i utrwalić stabilizację artystycznej i organizacyjnej struktury Teatru, musi rozwiązać, a co najmniej postawić na wstępie w sposób poważny kilka kluczowych problemów bardzo zabagnionych. Po pierwsze — problem „sił i środków”, jakości i liczebności zespołu; po wtóre — sprawę profilu teatru i kierunku jego działania, jego miejsca i funkcji w określonych warunkach, jego kontaktu z widownią i właściwych stosunków z miejscowym środowiskiem. Po trzecie — wiele zaniedbanych a pierwszorzędnych dla istnienia teatru spraw organizacyjnych i ekonomicznych, poczynwszy od ko-

niecznego już od dawna remontu budynku teatralnego, poprzez istotne usprawnienia w organizacji objazdu i organizacji widowni, aż po warunki bytowe i mieszkaniowe zespołu. Te ostatnie wprawdzie uległy już były znacznej poprawie po oddaniu do użytku Domu Aktora w Jeleniej Górze, przy ulicy Konopnickiej, w roku 1964, ale nie zaspokoilo to jeszcze niezbędnych potrzeb; dopiero wydzielenie na użytek mieszkań aktorskich części innego jeszcze budynku przy ulicy Wyczółkowskiego, w roku 1966, posunęło tę sprawę naprzód wydatnie, chociaż warunki mieszkaniowe w tym drugim „Domu Aktora” nadal pozostawiają wiele do życzenia.

Remont i przebudowa budynku Teatru, rozpoczęte w roku 1965 i prowadzone sukcesywnie przez całe ostatnie pięciolecie — bez chwili przerwy w pracy Teatru — teraz dopiero, u schyłku roku 1970 dobiegają końca. Ostatnia faza tych prac — generalna przebudowa sceny wraz z zapleczem i instalacja nowych urządzeń scenicznych — trwa od jesieni 1969. Mimo to macierzystą salę widowiskową zamknięto w tym czasie

„Most” Szaniawskiego, 1958.
Olgiard Radwan (Przewoźnik)

„Gbury” Goldoniego, 1958. Danuta Borowska (Colombina), Witold Konar (Pulcinella)

tylko na kilka tygodni (w listopadzie i grudniu 1969), budując potem scenę zastępczą na wydzielonej części widowni i nadal nie rezygnując z występów w macierzystym budynku. Kłopoty te trwają dotąd, choć mają się ku końcowi. Co więcej — stan posiadania Teatru wzbogaci się już wkrótce o dodatkową, odpowiednio wyposażoną „małą salę”, której inauguracja dokonana się już w listopadzie 1970.

Wróćmy jednak do historii, już niedawnej. Sytuacja jeleniogórskiego teatru u progu działania nowej dyrekcji, w roku 1966, każe na koniec określić program rozsądny, przystosowany optymalnie do zadań społecznych, możliwości i funkcji teatru wędrownego. Będzie to zatem program teatru w miarę popularnego a strońiącego od łatwizny i tandety; teatru żywego i atrakcyjnego, który zdoła odzyskać zaufanie swojej widowni i przyciągnąć na powrót jej uwagę, to zaś osiągnąwszy — kształtować wrażliwość widza i formować jego upodobania, prowadzić go za sobą nie tracąc nawiązanego kontaktu. W ramach takich założeń teatr, tak zorientowany, powinien również serwować swojej bardzo zróżnicowanej widowni odpowiednią rozmaitość propozycji repertuarowych i scenicznych, prezentując

żywe i wartościowe utwory z dorobku tradycji narodowej i klasyki światowej, ważne i znaczące ideowo utwory współczesne, a także widowiska rozrywkowe, spektakle muzyczne, poddane wszakże niezbędnej dyscyplinie teatralnej formy, smacznej i kulturalnej zabawy. Naszkicowanie takich założeń generalnych jest oczywiście — jak w przypadku każdego programu — znacznie łatwiejsze od realizacji; stanowi jednak w praktycznym działaniu niezbędne oparcie i swoisty dla tego działania „model teoretyczny”, wzorcowy, którego praktyka nie traci z pola widzenia.

Tadeuszowi Kozłowskiemu udało się dokonać na wstępie sezonu 1966/67 dość radykalnej wymiany zespołu. Nowy dyrektor pozyskał grupę aktorów wartościowych, a co istotne — znanych mu dobrze ze współpracy w innych teatrach i ceniących sobie jego kierownictwo, co rokowało możliwość rychłego sementowania zespołu. Zasilili więc jeleniogórską trupę między innymi (w porządku alfabetycznym): Roman Bartosiewicz, Grzegorz Galiński i Stanisław Łopatowski, Lidia i Marian Maksymowiczowie, Piotr Milnerowicz i Zbigniew Stokowski, Danuta Szumowicz, Rajmund Wolff i Teofila Zagłobianka, nadto scenograf

Ewa Nahlik. Z dawnego zespołu, zmienionego niemal w połowie, pozostali między innymi (nadal w porządku alfabetycznym): Paweł Baldy, Bogusław Kozak, Marta Ławińska, Zuzanna Łozińska, Tadeusz Olesiński, Teresa Ujazdowska. Z tymi siłami Kozłowski otworzył nowy sezon premierą „Wesela” (24 września 1966) w swojej reżyserii i w scenografii Stanisława Bąkowskiego, z dobrymi rolami zwłaszcza Pawła Baldy (Czepiec) i Marty Ławińskiej (Panna Młoda), Grzegorza Galińskiego (Dziennikarz) i Lidii Maksymowicz (Rachel). Coraz bardziej niezręczne staje się tu formułowanie opinii o pracach Teatru, w których autor tego szkicu w jakiś sposób miał już przyjemność uczestniczyć bezpośrednio; musimy więc, z konieczności, przejść na tryb relacji bardziej sprawozdawczy. Mimo to należy stwierdzić z czystym sumieniem, że „Wesele” na scenie jeleniogórskiej było w dziejach tej sceny jednym z wydarzeń najpokaźniejszych, o dużym znaczeniu kulturalnym i rezonansie społecznym. Spektakl w eksploatacji niezmiernie drogi jak na możliwości wędrownego teatru (ogromna obsada) grano jednak w sumie czterdzieści osiem razy, z tego blisko trzydzieści razy w samej Jeleniej Górze, przy niezmiennych kompletach na widowni.

Repertuar klasyczny w tym sezonie obejmował jeszcze „Trzy siostry” Czechowa (w reżyserii Grzegorza

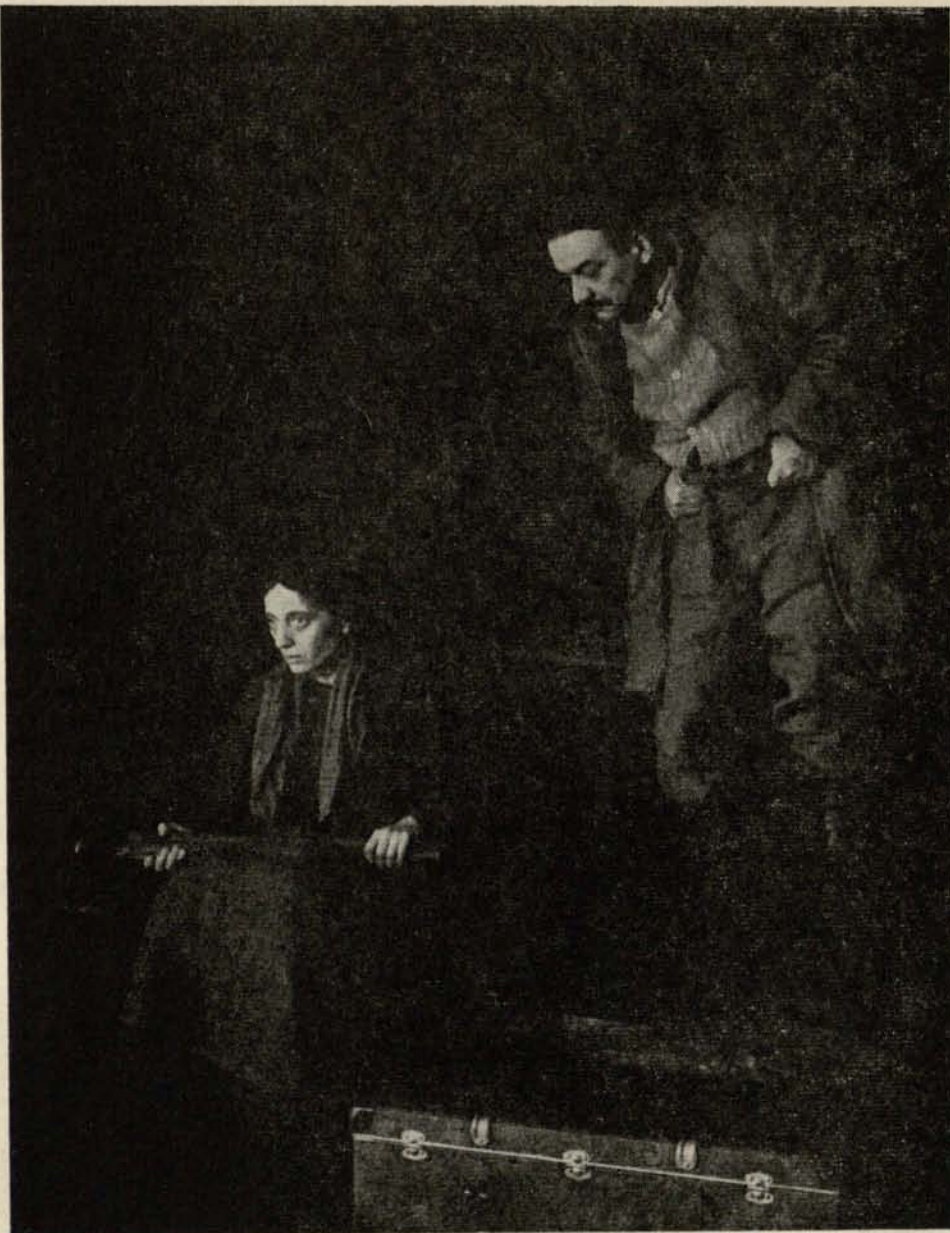
Galińskiego), „Wiele hałasu o nic” Szekspira (w reżyserii Zbigniewa Besserta) i „Niestalość serc” Marivaux (w reżyserii Maryny Broniewskiej). Skądinąd, zapoczątkowano teraz kontynuowaną w następnych sezonach serię widowisk muzycznych, wybierając na początek musical Agnieszki Osieckiej „Niech no tylko, zakwitną jabłonie”. Bardzo dynamiczna i sprawna reżyseria i choreografia Barbary Fijewskiej, ujawnione również przy tej okazji dyspozycje wokально-taneczne odmienionego zespołu przyniosły temu widowisku aplauz wyjątkowy. Z końcem sezonu wreszcie Józef Gruda przygotował w Jeleniej Górze „Fizyków”. Dürrenmatta (Lidia Maksymowicz w roli Matyldy von Zahndt, Paweł Baldy w roli Möbiusa), z ciekawą scenografią Jana Banuchy. Obok „Wesela” było to niewątpliwie najwartościowsze przedstawienie sezonu i jeden ze znaczniejszych sukcesów Teatru.

Sezon następny 1967/68, przy niezmiennym zasadniczo zespole, rozpoczyna wrześniowa premiera „Pana Jowialskiego”. (Wrześniowe premiery dzieł klasyki polskiej stały się tu na pewien czas tradycją — w związku z udziałem Teatru w dorocznych imprezach kulturalnych „Września Jeleniogórskiego”). Nawiązana w tym czasie, owocna w przyszłości współpraca Teatru Dolnośląskiego z jugosłowiańskim Istarsko Narodno Kazalište w Puli prowadzi do premiery współczesnej

„Śluby panieńskie” Fredry, 1958. Zygmunt Miłski (Radost), Ryszard Dembiński (Gustaw), Jadwiga Ziemiańska (Aniela)

„Niespodzianka”
Rostworowskiego, 1959.
Janina Orsza-Łukasiewicz
(Matka)
Wacław Scibor-Rylski
(Ojciec)

obyczajowej sztuki Duszana Roksandicia pt. „Angelina”, w gościnnej reżyserii Łojze Standekera. Pieczęcią Rocznicę Rewolucji Październikowej w listopadzie 1967 uczcił Teatr aż dwiema premierami utworów radzieckich; ważniejszym z tych dwu przedsięwzięć była polska prapremiera sztuki Samuela Aloszyna „Imię twoje nieznane” (reżyseria Tadeusza Kozłowskiego, scenografia Ewy Nahlik), a uzupełniającym — adaptacja sceniczna znanej noweli Ławreniewa „Czterdziesty pierwszy”, w dwuosobowej obsadzie.

Wydarzeniem tego sezonu w Teatrze Dolnośląskim stała się jednak premiera „Krakowiaków i Górali” (19 stycznia 1968), według inscenizacji Schillerowskiej przygotowana w wytrawnej i czulej na smaki tego dzieła reżyserii Tadeusza Kozłowskiego, w scenografii Stanisława Bąkowskiego, pod kierunkiem muzycznym Bogdana Dominika, z udziałem całego zespołu znowu śpiewającego i tańczącego z werwą i wigorem. Na IX Wrocławskim Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych

w maju 1968 Teatr Dolnośląski wystąpił z przedstawieniem, na które złożyły się dwie sztuki Sławomira Mrożka: „Indyk” i „Zabawa”, po raz pierwszy tak scenicznie skojarzone. Zdaniem recenzentów zestawienie to okazało się trafne. Poza tym „Pamiętnik szubrawca” Ostrowskiego reżyserował Jacek Szczek (w roli Głumowa Rajmund Wolff, chwalona scenografia i kostiumy Ewy Nahlik).

Złotą Odznakę „Zasłużony dla Dolnego Śląska” otrzymała wiosną 1968 Irena Turalska — kierownik objazdu i pracownik Teatru od roku 1945. „Srebrny Kluczyk” za osiągnięcia aktorskie tego sezonu wręczyli jeleniogórcy widzowie Romanowi Bartosiewiczowi. Nawiazana została także w tym sezonie współpraca i wymiana kulturalna między Teatrem Dolnośląskim a Niemiecko-Serbskim Teatrem w Budziszynie (NRD); w czerwcu 1968 Teatr Dolnośląski wystąpił w Budziszynie z przedstawieniem „Krakowiaków i Górali”. Z tym samym firmowym już przedstawieniem wizytowaną,

jeszcze przed wakacjami, „Gorzowskie Konfrontacje Teatralne”, a bez specjalnie nazwanej okazji również Wrocław (kilkudniowe występy w sali Teatru Polskiego).

* * *

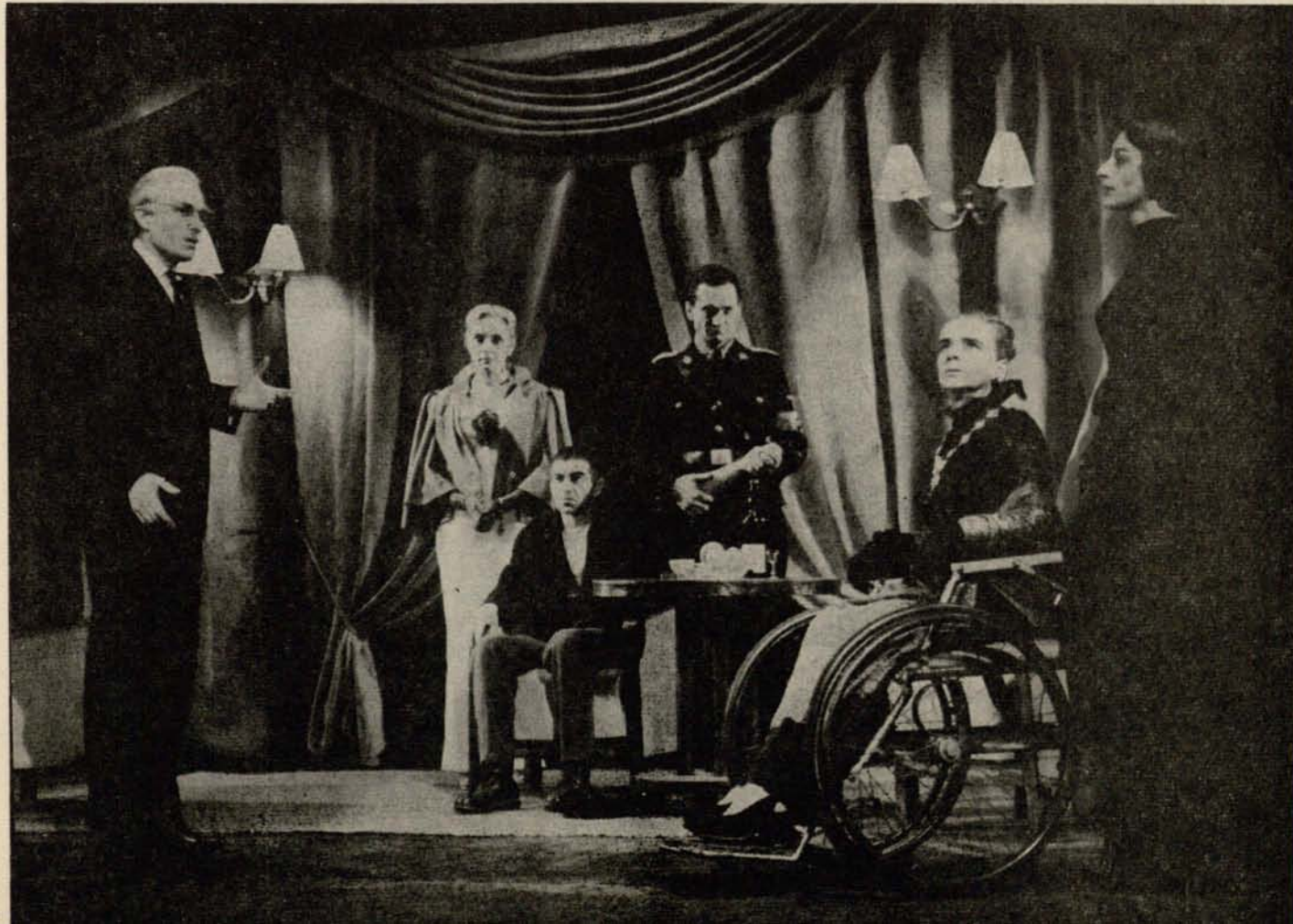
„Wrzesień Jeleniogórski” w roku 1968 miał być szczególnie obficie obdarzony teatralnymi imprezami. Zorganizowano po raz pierwszy Jeleniogórskie Spotkania Teatralne, pomyślane — w odróżnieniu od wszystkich innych rozmnożonych przedsięwzięć tego typu — jako płaszczyzna roboczej wymiany doświadczeń teatrów o podobnym charakterze, właśnie wędrownych (tę ładną i odpowiednią nazwę wprowadzono w obieg) działających w różnych rejonach kraju. Obok gospodarzy wystąpiły więc w ramach „Spotkań” teatry z Wałbrzycha, z Zielonej Góry, z Gorzowa, z Opola i z Budziszyna, nadto kilka innych zespołów prezentowało spektakle „małych form” teatralnych (zwrócił uwagę przede wszystkim zespół szczeciński ciekawą i dowcipną inscenizacją „Mimiki” Wojciecha Bogusławskiego). „Spotkaniom” towarzyszyła konferencja poświęcona refleksji metodycznej, zagadnieniom specy-

fiki działania teatrów wędrownych. Na konferencji referaty wygłosili: Bohdan Korzeniewski, Marian Kuśzewski i Tadeusz Kozłowski.

Gospodarze prezentowali w trakcie „Spotkań” znane już przedstawienie „Krakowiaków i Górali” oraz kolejną premierę niecodziennego formatu, którą rozpoczęto nowy sezon: był to „Kordian”. Podobnie jak „Wesele” przed laty, tak i „Kordian” na scenie jeleniogórskiej był owocem maksymalnego wysiłku Teatru i legitymacją jego pracy artystycznej w sezonie 1968/69.

Na temat „Kordiana” (reżyseria Tadeusza Kozłowskiego, scenografia Ewy Nahlik, w tytułowej roli Ryszard Żuromski) mamy tu obowiązek skreślić kilka uwag odstępujących od relacji sprawozdawczej, a to zarówno z uwagi na doniosłość faktu, jak i z uwagi na opinie o tym fakcie niejednomyślne. Z obiektywizmem, na jaki nas stać — stroną pośrednio zainteresowaną — stwierdzić możemy: nie było to, zapewne, przedstawienie w swoich intencjach powodowane daleko idącą odkrywczością interpretacyjną czy nowatorstwem teatralnej formuły. Ale ba! odkrywczność, nowatorstwo w przypadku „Kordiana”... Różnie to bywa. Trudno natomiast zaprzeczyć, że było to przedstawienie poprowadzone czysto, logicznie i klarownie, że miało swój klimat, niekiedy sugestywny, i że bardzo u-

„Niemcy” Kruczkowskiego, 1961. Adam Cieślak (Sonnenbruch), Jadwiga Ziemiańska (Ruth), Bogusław Kozak (Jaahim Peters), Paweł Baldy (Willi), Jadwiga Jarwicz (Berta), Sabina Mielczarek (Liesel)

„Cyd” Corneille’a, 1961. Józef Powojewski (Diego), Witold Mierzyński (Gomez)

ważnie wsluchane było w poezję, i że poezja w tym spektaklu skutecznie przekraczała rampę. Z całą pewnością nie zasługiwał ten „Kordian” na nonszalanckie — z wysokości Krakowskiego Przedmieścia — zapiski pewnego młodzieńca w dwutygodniku „Teatr”, zresztą odosobnione; poważniejsi recenzenci przyjęli „Kordiana” w Teatrze Dolnośląskim z uznaniem. Publiczność — z entuzjazmem. Grano „Kordiana” w Jeleniej Górze i w objeździe pięćdziesiąt osiem razy.

Sezon tak rozpoczęty obfitował skądinąd w przedstawienia dramaturgii współczesnej, głównie polskiej: „Pierwszy dzień wolności” Kruczkowskiego, „Bardzo starzy oboje” Brandysa (w reżyserii Grzegorza Galińskiego, udale role Zuzanny Łozińskiej i Bogusława Kozaka), „Wkrótce nadejdą bracia” Janusza Krasińskiego, „W czepku urodzona” Skowrońskiego (w tym przedstawieniu niezwykle jubileusz 55-lecia pracy artystycznej Zuzanny Łozińskiej, wraz z jubileuszem siostry zasłużonej artystki, wieloletniej suflerki Teatru Janiny Wronowskiej). Nie spełniła, niestety, oczekiwań premiera „Opery za trzy grosze” Brechta w reżyserii Józefa Grudy.

Stronę klasyczną repertuaru dopełniły: szekspirowski „Wieczór trzech króli” i komedia Marina Drżicia

„Rzymska kurtyzana” — dzieło renesansu chorwackiego, ponownie w gościnnej reżyserii Łojzego Standekera. W nurcie rozrywkowym znalazła się na afiszu farsa Labiche’a „Nieoceniony Ernest” w nowym przekładzie i adaptacji (polska prapremiera).

W maju 1969, z okazji Dnia Działacza Kultury, Srebrnymi Krzyżami Zasługi odznaczeni zostali: obaj dyrektorzy Tadeusz Kozłowski i Marcin Talarczak, aktor Bogusław Kozak i kierownik sceny Tadeusz Tekiela. „Srebrny Kluczyk” Towarzystwa Miłośników Teatru przyznano w tym roku Lidii Maksymowicz. Teatr Dolnośląski otrzymał nagrodę za udział w ogólnopolskim konkursie „Wieś bliżej teatru”. „Kordiana” prezentowano między innymi na Gorzowskich Konfrontacjach Teatralnych.

II Jeleniogórskie Spotkania Teatralne we wrześniu 1969 przygotowano równie pieczołowicie jak poprzednie. Obok gospodarzy wystąpiły następujące zespoły: Teatr Ziemi Łódzkiej, Teatr Ziemi Opolskiej, Teatr Lubuski im. Kruczkowskiego z Zielonej Góry, Teatr Dramatyczny z Wałbrzycha, Teatr Współczesny z Wrocławia.

wia i Deutsch—Sörbische Theater z Budziszyna, a ponadto — poza konkurencją „teatrów wędrownych” — Teatr Polski z Wrocławia z „Konduktem” Drozdowskiego. Zapewniono tym razem Spotkaniom dostateczną obsługę prasową, zgromadzono w Jeleniej Górze grupę cenionych krytyków i recenzentów, którzy brali udział w codziennych konferencjach — otwartych, z udziałem publiczności i aktorów — poświęconych omówieniu kolejnych spektakli. Wygłoszono także dwa interesujące referaty poświęcone zagadnieniom socjologii teatru (na podstawie ankiet prowadzonych wśród publiczności walmbrzyskiej).

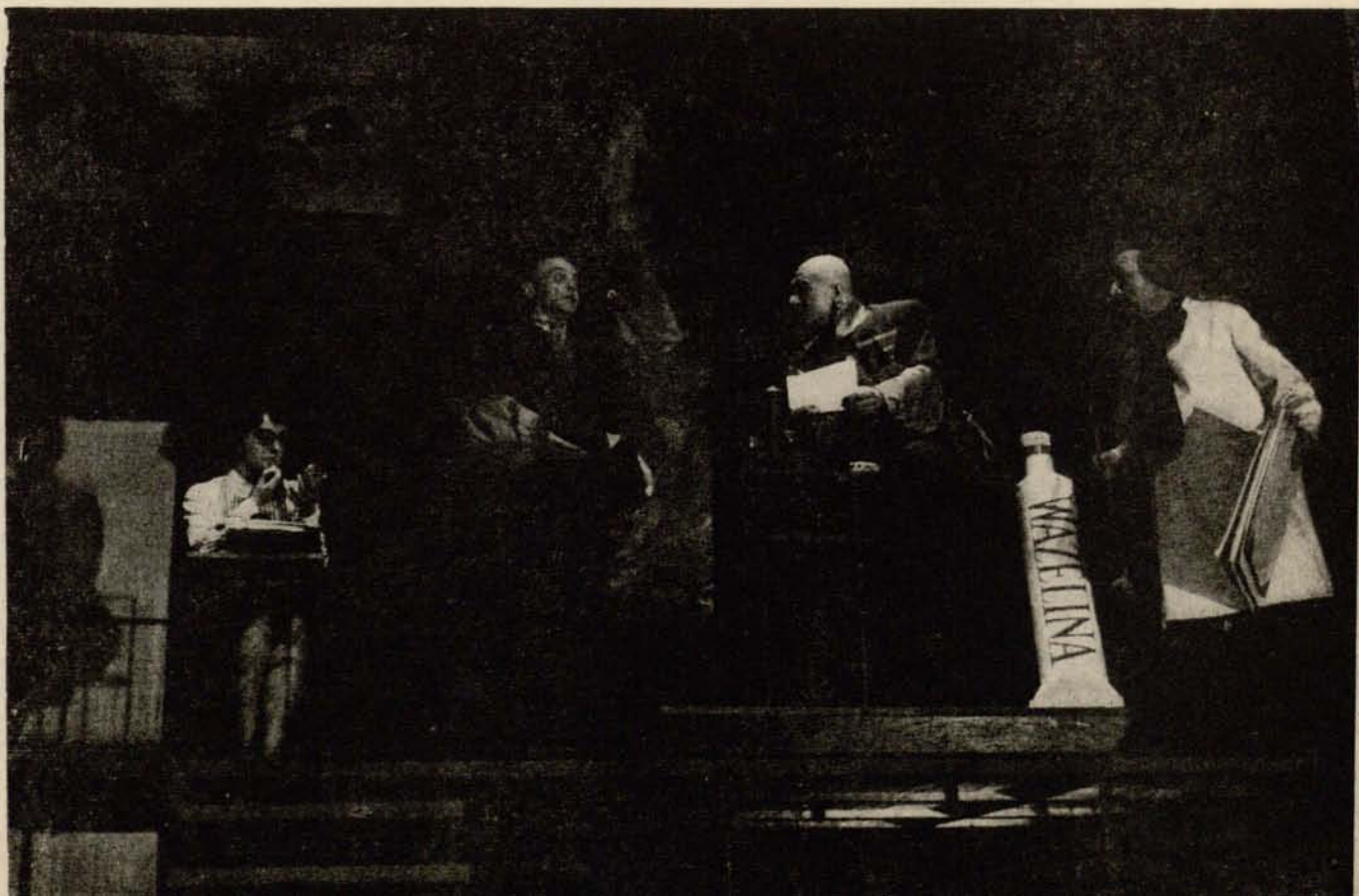
Nowy sezon w Teatrze Dolnośląskim — już dwudziesty piąty — rozpoczęła premiera „Dwóch teatrów” Szaniawskiego (13 września 1969) w reżyserii Tadeusza Kozłowskiego, w scenografii Ewy Nahlik, z Tadeuszem Kozłowskim w roli Dyrektora teatru „Małe Zwierciadło”. Wkrótce potem jeleniogórska dyrekcja, ponownie trapiąca odnawiającymi się kłopotami kadrowymi, nawiązała szczęśliwą w skutkach współpracę w Wydziale Reżyserii PWST w Warszawie. W najkłopotliwszym dla Teatru okresie zamknięcia macierzystej sali widowiskowej — w miesiącach jesienno-zimowych 1969 — dwoje młodych dyplomantów Wydziału Reżyserii PWST w Warszawie podjęło pracę w Jeleniej Górze w warunkach nietypowych. Tak więc, Małgorzata Dzielulska przygotowała premierę „Ślubów panieńskich”

w klubowej sali Teatru, wykorzystując zgrabnie w prowadzeniu akcji naturalną trójdzielną architekturę tej sali. W tym samym czasie studiujący reżyserię w Polsce młody Włoch, Giovanni Pampiglione, biorąc na warsztat „Śługę dwóch panów” Goldoniego, po raz pierwszy w dziejach jeleniogórskiej sceny opracował przedstawienie istotnie bliskie komedii dell'arte, pełne szczerzej inwencji i żywiołowej wesołości (a nie naśladujące sławnego wzoru Giorgio Strehlera). Premiera (16 stycznia 1970) odbyła się w sali teatralnej w Cieplicach.

Udało się także Teatrowi pozyskać współpracę Wandy Laskowskiej, która przygotowała „Wieczór autorski” Andrzeja Brychta (prapremiera) i Jowity Pleńkiewicz, której spektakl — „Pojedynek” Mara Bajdziejewa, z ładną rolą Irminy Babińskiej — zakupiony został po skończonym sezonie przez telewizję. Grano poza tym „Ożenek” Gogola; wznowiono — w obsadzie częściowo zmienionej — „Krakowiaków i Górali” mając w perspektywie gościnne występy i przedstawienia plenerowe m.in. w Jugostawii.

W lutym 1970 Teatr Dolnośląski występuje ponownie w Budziszynie z „Dwoma teatrami” i „Śługą dwóch panów”. W maju, z okazji Dnia Działacza Kultury, Złote i Srebrne Odznaki „Zasłużonych dla Dolnego Śląska” otrzymali: Stanisław Tubielewicz, inspicjent, pracownik Teatru Dolnośląskiego od 1945 roku, Mieczysław

„Łaźnia” Majakowskiego, 1962. Krystyna Ciesielska (Tow. Underton), Eugeniusz Szatkowski (Noczkina), Paweł Baldy (Tow. Pobiedonosikow), Leon Łabędzki (Izaka Belwedoński)

„Myszy i ludzie” Steinbecka w adaptacji J. Krasowskiego, 1963. Paweł Baldy (George Milton), Witold Gałązka (Carley)
Bolesław Smela (Lennie)

śław Kulczyk, kierownik zespołu technicznego, i Lidia Maksymowicz. „Srebrny Kluczyk” za osiągnięcia aktorskie tego sezonu przyznali jeleniogórcy Miłośnicy Teatru Tadeuszowi Kozłowskiemu, a Zuzannę Łozińską w ludowym i powszechnym plebiscycie obrano „Najpopularniejszą jeleniogórzanką roku”.

Po wakacjach nowy sezon 1970/71 rozpoczął się już w sierpniu. Wydarzeniem w dziejach Teatru był dzieńsięciodniowy wyjazd całego zespołu artystycznego i technicznego do Jugosławii, na zaproszenie Istarsko Narodno Kazalište w Puli. Występowano z „Krakowiakami i Góralami” dwukrotnie: najpierw w ogromnym amfiteatrze w Opatiji (głośny ośrodek rekreacyjny koło Rijeki), przed międzynarodową publicznością, potem w sali teatru w Puli. Tournée jugosłowiańskie ocenione zostało jako sukces Teatru.

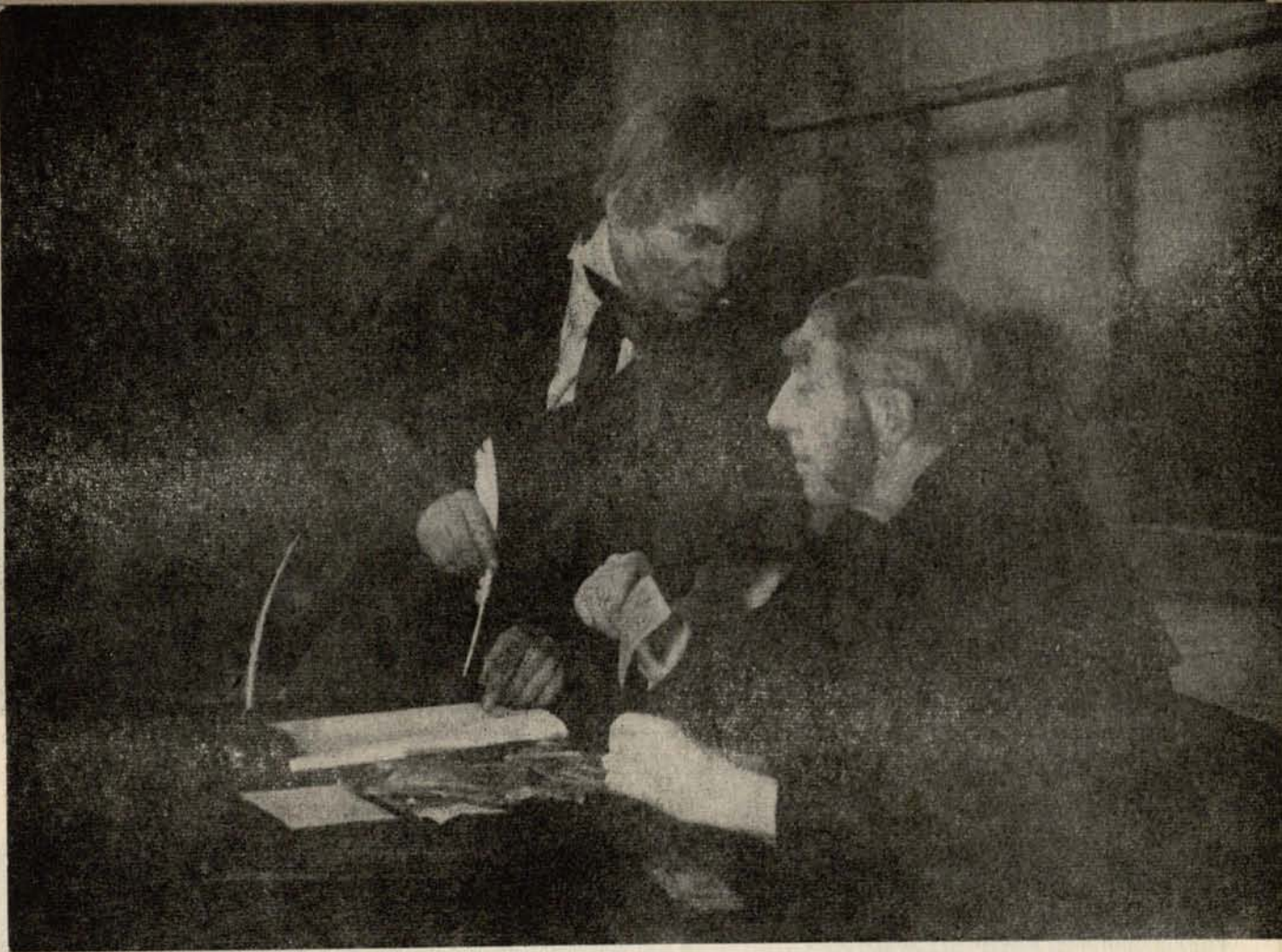
We wrześniu 1970 Teatrowi Dolnośląskiemu przyznano Medal Dwudziestopięciolecia Odzyskania Dolnego Śląska. Nowy sezon — dwudziesty szósty — rozpoczęto premierami „Teatru Klary Gazul” MÉRIMÉE’go (reżyseria Wandy Laskowskiej, scenografia Zofii Pietrusińskiej, potrójna rola Lidii Maksymowicz, znaczące osiągnięcia aktorskie jej czołowych partnerów) i „Barbary Radziwiłłówny” Felińskiego.

* * *

W przededniu jubileuszu dobiega końca, jak już wspomnieliśmy, pięcioletni remont gmachu i sceny Teatru. Nadal jednak — jeszcze co najmniej do końca roku kalendarzowego 1970 — ten stan rzeczy hamuje i hamować będzie poważnie pełną planowaną działalność Teatru Dolnośląskiego.

Hamuje ją także i ogranicza niedobór sił aktorskich, odnawiający się periodycznie mimo wielu ponawianych prób zaradzenia tej bolączce, znanej zresztą dobrze wszystkim w Polsce teatrom terenowym, i nie tylko terenowym. Zjawisko to ma bowiem zasięg ogólnokrajowy, wynika z poważnie zachwianej od wielu lat proporcji między potrzebami kilkudziesięciu działających w Polsce scen dramatycznych a znikomym dopływem absolwentów trzech zaledwie szkół aktorskich. Sygnalizowanie tego zjawiska uważamy za właściwe przy okazji jubileuszu: jest to okazja, by nie tuszować kłopotów, a podjąć raczej, u progu nowego ćwierćwiecza, namysł rzetelny nad trudnościami o charakterze strukturalnym.

Nie znaczy to wszakże, iż chcemy traktować jubileusz jako okazję do gorzkich żalów. Przeciwnie. Choć nie wszystko nas w aktualnej sytuacji Teatru zadowala, mamy prawo sądzić, że w całości — bezspornie —

„Dożywocie” Fredry, 1963. Paweł Baldy (Łatka), Józef Powojewski (Twardosz)

sytuacja ta jest szczęśliwa, artystycznie, ekonomicznie i organizacyjnie bardziej ustabilizowana niż kiedykolwiek w minionym ćwierćwieczu. Świadczą o tym opisane fakty.

Dopiszmy do nich jeszcze jeden, ważny w bilansie na dzisiaj i w perspektywie na bliską przyszłość. Przez dwadzieścia pięć lat Teatr Dolnośląski nie dysponował w swoim zespole obsadą reżyserską, która mogłaby zapewnić przygotowanie wszystkich przedstawień sezonu (w aktualnym planie osiem premier) na odpowiednim poziomie; z konieczności, angażowano doraźnie reżyserów o rozmaitych kwalifikacjach, nie zawsze wysokich. U progu sezonu 1970/71 Teatr dysponuje trzema reżyserami o wypróbowanych umiejętnościach. Są to — obok dyrektora Tadeusza Kozłowskiego — Wanda Łaskowska i Jowita Pieńkiewicz.

Do bilansu ćwierćwiecza natomiast dopiszmy jeszcze tylko kilka liczb dostatecznie wymownych. Od sierpnia 1945 roku Teatr Dolnośląski przygotował 294 premiery (nie licząc wznowień i imprez luźnych w sezonie 1946/47); dał łącznie trzysta tysięcy dziewięćset jeden przedstawień (z tego 5.055 w Jeleniej Górze i 8.846 w objęździe); oglądało je pięć milionów trzysta osiemdziesiąt dwa tysiące osiemset sześciu widzów (1.842.911 w Jeleniej Górze i 3.539.895 w objęździe).

Losy teatru w następnym ćwierćwieczu od zbyt wielu czynników zależą, by można mu było układać jakieś horoskopy. Biorąc jednak pod uwagę doświadczenia dzisiejsze, już dość obfite, mamy prawo sądzić, że mimo rozwoju tak zwanych masowych środków przekazu teatr wędrowny nie jest przeżytkiem, że w swoim bezpośrednim oddziaływaniu pozostaje niezastąpiony, że jego udział w tworzeniu ludzkich wartości i w głębiej pojętym procesie socjalistycznego wychowania zapewnia mu długi żywot. Oby coraz płodniejszy.

W opracowaniu tej publikacji korzystano między innymi z poświęconych dziejom Teatru Dolnośląskiego prac magisterskich panów Andrzeja Leszka Gawlika, Andrzeja Pasierskiego i Jacka Zacharskiego, przygotowanych na Wydziale Filologii Uniwersytetu Wrocławskiego pod kierunkiem naukowym docenta dr hab. Stanisława Pietraszki. Prace te z niezwykłą życzliwością i zaufaniem zechcieli udostępnić: kierownik Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Wrocławskiego prof. dr Bogdan Zakrzewski, doc. dr hab. Stanisław Pietraszko i adiunkt dr Janusz Degler. Wszystkim wymienionym uczonym i autorom prac składamy gorące podziękowanie.

„Człowiek jak człowiek” Brechta, 1965. Scena zbiorowa, na pierwszym planie w środku Paweł Baldy (Juliusz Hay)

! „Anioł na dworcu” Abramowa, 1965. Tadeusz Olesiński (Podróżny I), Paweł Baldy (Bagażowy), Bogusław Kozak (Chłop), Teresa Ujazdowska (Dziewczyna)

DOKUMENTACJA PRZEDSTAWIEŃ

„Ktoś nowy” Domańskiego, 1966. Jerzy Zass (Kukuła),
Karol Chorzewski (Filipczak), Marta Ławińska (Hanka)

SEZON 1945 — 1946

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY : STEFANIA
DOMAŃSKA (OD POŁOWY SIERPNIA 1945 DO 30. IX. 1945),
JERZY WALDEN (OD 1. X. 1945 DO 31. VIII. 1946).

1. A. Fredro — ZEMSTA
reż. Stefania Domańska, scen. Stanisław Jarocki
premiera 23. VIII. 1945.
2. R. Niewiarowicz — GDZIE DIABEŁ NIE MOŻE...
reż. Stefania Domańska, scen. Maria Skulska
premiera 29. IX. 1945.
3. P. Czernicka — MICKIEWICZ — CHOPIN —
SŁOWACKI
reż. Marian Godlewski, scen. Stanisław Jarocki
premiera 13. X. 1945.
4. Beaumarchais — CYRULIK SEWILSKI
— tłum. Tadeusz Żeleński-Boy, reż. Jerzy Walden, scen.
Stanisław Jarocki, premiera 26. X. 1945.
5. K. Dickens — ŚWIERSZCZ ZA KOMINEM
— tłum. Joanna Morawska, reż. Jerzy Walden, scen.
Stanisław Jarocki, premiera 25. XII. 1945.
6. A. Fredro — NIKT MNIE NIE ZNA
reż. Jerzy Walden i Marian Godlewski, scen. Stanisław
Jarocki.
7. A. Fredro — ZEMSTA
reż. Stanisław Bryliński, scen. Stanisław Jarocki.
8. Moliere — LEKARZ MIMO WOLI
— tłum. Tadeusz Żeleński-Boy, reż. Jerzy Walden, scen.
Stanisław Jarocki, premiera 30. I. 1946.
9. G. Zapolska — MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ
reż. Stefania Domańska, scen. Stanisław Jarocki.
10. R. Fauchois — OSTROŻNIE, ŚWIEŻO MALO-
WANE
reż. Stanisław Bryliński, scen. Stanisław Jarocki
premiera w marcu 1946.
11. S. Żeromski — SUŁKOWSKI
reż. Marian Godlewski, scen. Stanisław Jarocki
premiera 10. IV. 1946.
12. J. Bliziński — PAN DAMAZY
reż. Stanisław Bryliński, scen. Stanisław Jarocki
premiera 5. V. 1946.
13. M. Pagnol — MARIUSZ
reż. Jerzy Walden, scen. Stanisław Jarocki, premiera
w maju 1946.
14. G. Montgomery — DZIEŃ BEZ KŁAMSTWA
reż. Jerzy Walden, scen. Stanisław Jarocki, premiera
w czerwcu 1946.

„Wesele”. Lidia Maksymowicz (Rachel), w głębi
Roman Bartosiewicz (Poeta) i Piotr Milnerowicz (Pan Młody)

„Wesele”. Stanisław Lopotowski (Rycerz Czarny),
Roman Bartosiewicz (Poeta)

15. Wł. Perzyński — LEKKOMYŚLNA SIOSTRA

reż. Marian Godlewski, scen. Stanisław Jarocki, premiera w czerwcu 1946.

SEZON 1946 — 1947

Brak dyrekcji i antrepryzy teatralnej. Kilko aktorów pozostałych na miejscu (po instalacji wrocławskiej) Waldena wraz z całym zespołem) działa w warunkach półamatorskich pod patronatem Związku Samopomocy Chłopskiej wystawiając następujące utwory:

Kasprzycka-Wereszczyńska — ŚPIĄCA KRÓLEWNA

reż. Irena Orzecka;

A. Łazarek — CHŁOPSKA KREW

reż. Stefania Domańska, scen. Stanisław Jarocki;

O. Firkowa — BIGOS ZACHODNI

reż. Irena Orzecka;

Kasprzycka-Wereszczyńska—MARYSIA I GĄSKI

reż. Irena Orzecka;

Kasprzycka-Wereszczyńska — JASEŁKA

reż. Irena Orzecka.

SEZON 1947 — 1948

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK LITERACKI: JOANNA PORASKA.

16. T. Rittner — GŁUPI JAKUB

reż. Michał Melina, scen. Franciszek Mollo, premiera 19. IX. 1947.

17. M. Bałucki — GRUBE RYBY

reż. Ludwik Solski, scen. Stanisław Tenerowicz, premiera 9. X. 1947.

18. M. Gorki — MIESZCZANIE

— tłum. Adam Grzymala Siedlecki

reż. Stanisław Bryliński, scen. Franciszek Mollo, premiera 14. XI. 1947.

19. E. Sheldon — ROMANS

— tłum. Stanisław Sierosławski

reż. Jan Nowacki, scen. Arkadiusz Włodarczyk, premiera 20. XI. 1947.

20. J. Chęciński — SZLACHECKTWO DUSZY

reż. zespołowa, scen. Franciszek Mollo, premiera 5. XII. 1947.

21. V. Eftimiu — CZŁOWIEK KTÓRY SZUKAŁ ŚMIERCI

— tłum. J. Morawska

reż. Jan Nowacki, scen. Stanisław Gostkowski, premiera 19. XII. 1947.

22. L. Hellman — LISIE GNIAZDO

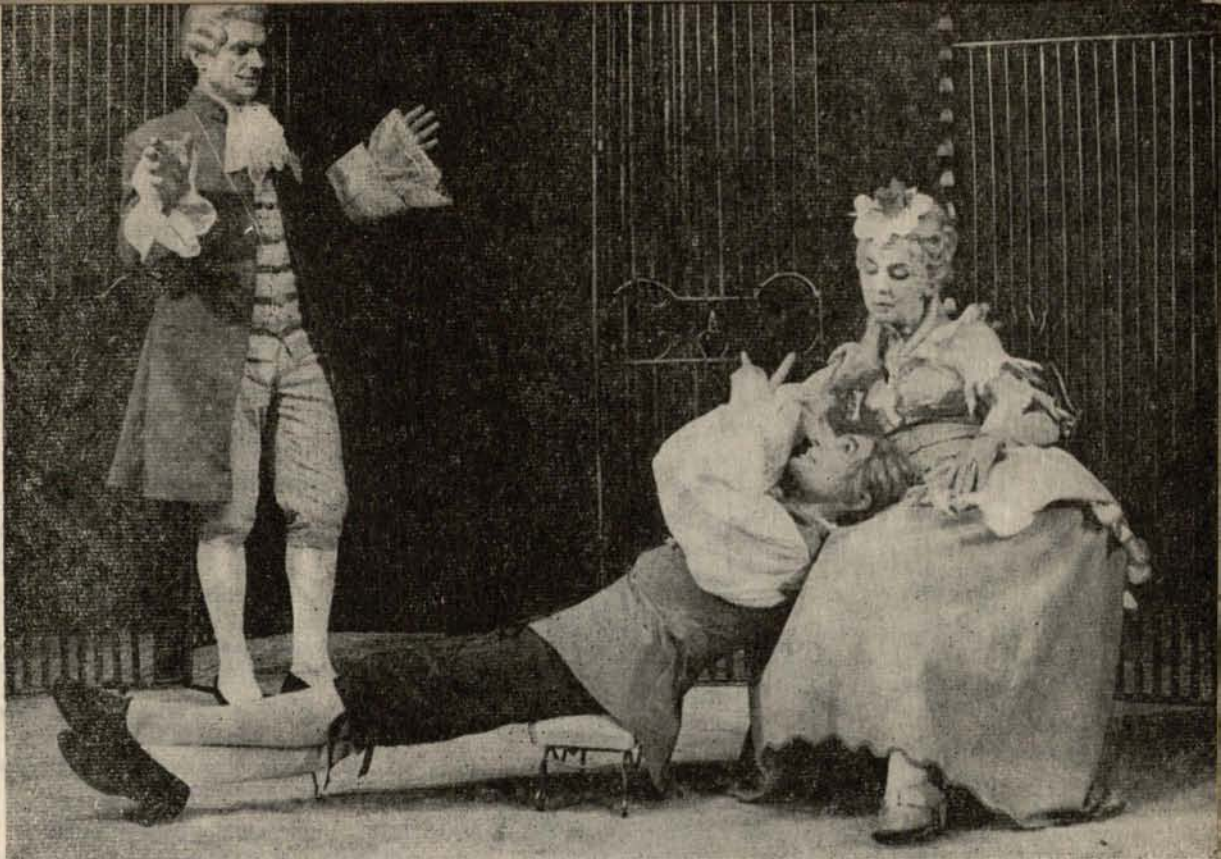
— tłum. Joanna Poraska

reż. Marian Godlewski, scen. Jadwiga Przeradzka, premiera 3. I. 1948.

„Wesele”. Marta Ławińska (Panna Młoda),
Roman Bartosiewicz (Poeta)

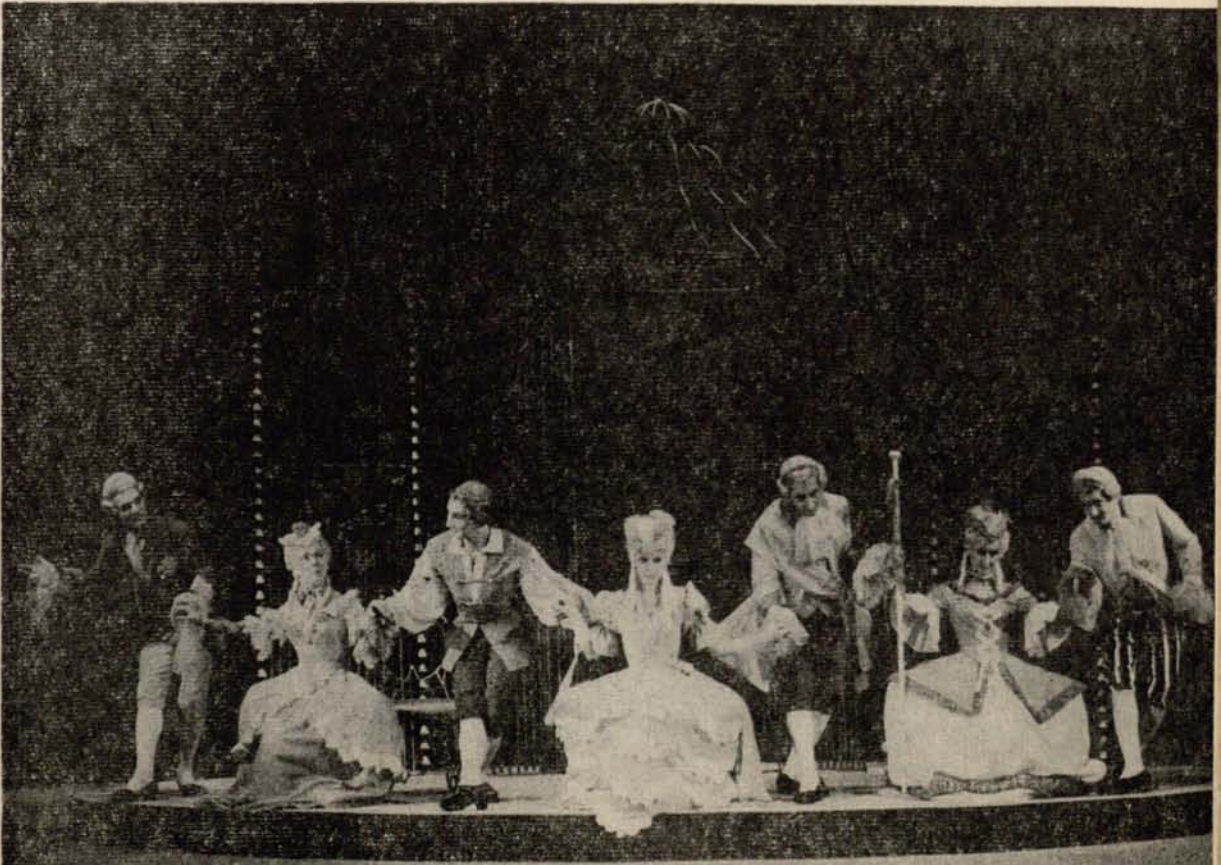

23. **K. Barnaś — ZNAK**
reż. Jan Nowacki, scen. Franciszek Mollo
premiera 30. I. 1948.
24. **R. Niewiarowicz — DLACZEGO ZARAZ TRAGEDIA**
reż. Marian Godlewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 5. II. 1948.
25. **S. Kiedrzyński — PENSJONAT W STARYM DWORZE**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 24. II. 1948.
26. **D. Niccodemi — ŚWIT, DZIEŃ I NOC**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 6. III. 1948.
27. **B. Peplowski — WYROK**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 3. III. 1948.
28. **A. Fredro — PAN JOWIALSKI**
reż. Stanisław Bryliński, scen. Franciszek Mollo
premiera 6. IV. 1948.
29. **L. Fodor — MYSZ KOŚCIELNA**
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Franciszek Mollo
premiera 20. IV. 1948.
30. **A. Fredro — ŚLUBY PANIEŃSKIE**
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Franciszek Mollo
premiera 29. IV. 1948.
31. **H. Berger — POWÓDZ**
— tłum. Ryszard Bolesławski
reż. Stanisław Bryliński, scen. Franciszek Mollo
premiera 7. V. 1948.
32. **G. A. de Caillavet i R. de Flers — ŁADNA HISTORIA**
— tłum. Czesław Jankowski
reż. Stanisław Bryliński, scen. Franciszek Mollo
premiera 21. V. 1948.
33. **A. Hopwood — JUTRO POGODA**
— tłum. Ryszard Ordyński
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 10. VI. 1948.
34. **Z. Gozdawa i W. Stępień — MOJA ŻONA PENELOPA**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 26. VI. 1948.
35. **P. Gerald i R. Spitzer — GDYBYM CHCIAŁA**
— tłum. J. Godlewski
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Franciszek Mollo
premiera 7. VII. 1948.
36. **A. de Lorde i P. Chaine — PROBOSZCZ WŚRÓD BOGACZY**
— tłum. Gustaw Olechowski
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 29. VII. 1948.
37. **St. Górka — ZA KSIĘCIA BOLKA**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 14. VIII. 1948.
38. **T. Kowalczyk — SPOTKANIE NAD NYŚĄ**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 15. VIII. 1948.
- SEZON 1948 — 1949**
- DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK LITERACKI: EDWARD KOZIKOWSKI.**
39. **B. Prus — PLACÓWKA**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Andrzej Stopka
premiera 23. IX. 1948.
40. **B. Connors — ROXY**
— tłum. Teofil Trzciniński
reż. Marian Bogusławski, scen. Franciszek Mollo
premiera 2. X. 1948.
41. **N. Coward — SEANS**
— tłum. I. Babel i Z. Meissner
reż. Michał Melina, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 14. X. 1948.
42. **A. Ostrowski — GRZESZNICY BEZ WINY**
— tłum. Cz. Jastrzębiec-Kozłowski
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Władysław Horbaczewski
premiera 27. X. 1948.
43. **B. Winawer — ROZTWÓR PROFESORA PYTLA**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Jan Lercher
premiera 19. XI. 1948.
44. **J. Priestley — PAN INSPEKTOR PRZYSZEDŁ**
— tłum. J. Brodzki
reż. Helena Hałacińska, scen. Franciszek Mollo
premiera 2. XII. 1948.
45. **A. Walewski — KOPCIUSZEK**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Jan Lercher i Franciszek Mollo, premiera 16. XII. 1948.
46. **G. Zapolska — ICH CZWORO**
reż. Marian Bogusławski, scen. Franciszek Mollo
premiera 26. XII. 1948.
47. **R. Ruskowski — JADZIA WDOWA**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Władysław Horbaczewski
premiera 11. I. 1949.
48. **Molier — CHORY Z UROJENIA**
— tłum. T. Zeleniński-Boy
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Edward Alaszewski
premiera 12. II. 1949.
49. **A. Miller — SYNOWIE**
— tłum. Ryszard Ordyński
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Władysław Horbaczewski
premiera 24. II. 1949.
50. **M. Rusinek — KOBIETA WE MGLE**
reż. Henryk Lotar, scen. Edward Alaszewski
premiera 23. III. 1949.
51. **A. Fredro — DAMY I HUZARY**
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Władysław Horbaczewski
premiera 2. IV. 1949.

„Niestalość serc” Marivaux, 1968. Paweł Baldy (Tryvelin),
Rajmund Wolff (Arlekin), Teresa Ujazdowska (Flaminia)

„Niestalość serc”, scena finalowa

52. A. Świrszczyńska — STRZAŁY NA ULICY DŁUGIEJ

reż. Henryk Lotar, scen. Franciszek Mollo
premiera 18. IV. 1949.

53. G. B. Shaw — PYGMALION

— tłum. Florian Sobieniowski
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Franciszek Mollo
premiera 19. VI. 1949.

54. J. Słowacki — MARIA STUART

reż. Helena Hałacińska, scen. Edward Alaszewski
premiera 1. VII. 1949.

55. D. Niccodemi — GAŁGANEK

— tłum. Zofia Jachimecka
reż. Henryk Lotar, scen. Franciszek Mollo
premiera 23. VII. 1949.

56. R. Ruskowski WESELE FONSI

reż. Ryszard Wasilewski, scen. Edward Alaszewski
premiera 29. VII. 1949.

SEZON 1949 — 1950

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA (DO 1. I. 1950), ANTONI BILICZAK (OD 1. I. 1950), KIEROWNIK LITERACKI: EDWARD KOZIKOWSKI.

57. L. Rachmanow i E. Ryss — OKNO W LESIE

— tłum. A. Maliszewski
reż. Irena Ładosiówna, scen. Czesław Szpakowicz
premiera 9. IX. 1949.

58. R. Brandstaetter — MICKIEWICZ

reż. Ryszard Wasilewski, scen. Edward Alaszewski
premiera 23. IX. 1949.

59. WIECZÓR KU CZCI PUSZKINA

— program składany
premiera 7. X. 1949.

60. K. Treniew — LUBOW JAROWAJA

— tłum. St. Marczak-Oborski
reż. Paweł Bem, scen. Stanisław Tenerowicz
prapremiera polska 3. XI. 1949.

61. W. Szekspir — WIECZÓR TRZECH KRÓLI

— tłum. Leon Ulrich
reż. Wiktor Biegański, scen. Edward Alaszewski
premiera 3. XII. 1949.

62. J. Wirski — CEMENT

reż. Paweł Bem, scen. Edward Alaszewski
premiera 15. XII. 1949.

63. A. d'Usseau i J. Gow — KORZENIE SIĘGAJA GŁĘBOKO

— tłum. Ryszard Ordyński
reż. Wiktor Biegański, scen. Edward Alaszewski
premiera 7. I. 1950.

64. Wł. Krzemiński — ROMANS Z WODEWILU

— adapt. „Krowoderskich zuchów” S. Turskiego
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 19. I. 1950.

65. J. T. Dybowski — ZŁOTO W DOLINIE

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 9. III. 1950

66. KONCERT CHOPINA

— wieczór muzyki i recytacji
premiera 14. III. 1950.

67. L. Kruczkowski — NIEMCY

reż. Ryszard Wasilewski, scen. Bohdan Kamykowski
premiera 17. III. 1950.

68. M. Bałucki — KLUB KAWALERÓW

reż. Marian Bogusławski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 27. IV. 1950.

69. B. Ławreniew — PRZEŁOM

— tłum. St. Powołocki i M. Orlicz
reż. Paweł Bem i Ryszard Wasilewski, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski, premiera 1. V. 1950.

70. Tirso de Molina — ZIELONY GIL

— tłum. Julian Tuwim
reż. Paweł Bem, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 16. VI. 1950.

71. S. Engstrand — WIOSNA W NORWEGII

— tłum. Anatol Stern
reż. Marian Bogusławski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 1. VII. 1950.

72. A. Uspieński — PRZYJACIELE

— tłum. Maria Bechcysz-Rudnicka
reż. Paweł Bem, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 1. VIII. 1950.

73. G. B. Shaw — SZCZYGLI ZAULEK

— tłum. Florian Sobieniowski
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Anna Szeliga
premiera 15. VIII. 1950.

SEZON 1950 — 1951

DYREKTOR: ANTONI BILICZAK, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK LITERACKI: EDWARD KOZIKOWSKI.

74. C. Goldoni — OBERŻYSTKA

— tłum. Leopold Staff
reż. Irena Ładosiówna, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 13. X. 1950.

75. WARSZAWA — JELENIA GÓRA

— impreza składana; recytacje, śpiew, muzyka
reżyseria zespołowa, premiera 16. X. 1950.

76. J. Bałuszis — PIEJĄ KOGUTY

— tłum. Anna Lau-Gniadowska
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Jerzy Szeski
premiera 24. X. 1950.

77. A. Gergely — SPRAWA PAWŁA ESZTERAGA

— tłum. Ryszard Ordyński
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 30. XI. 1950.

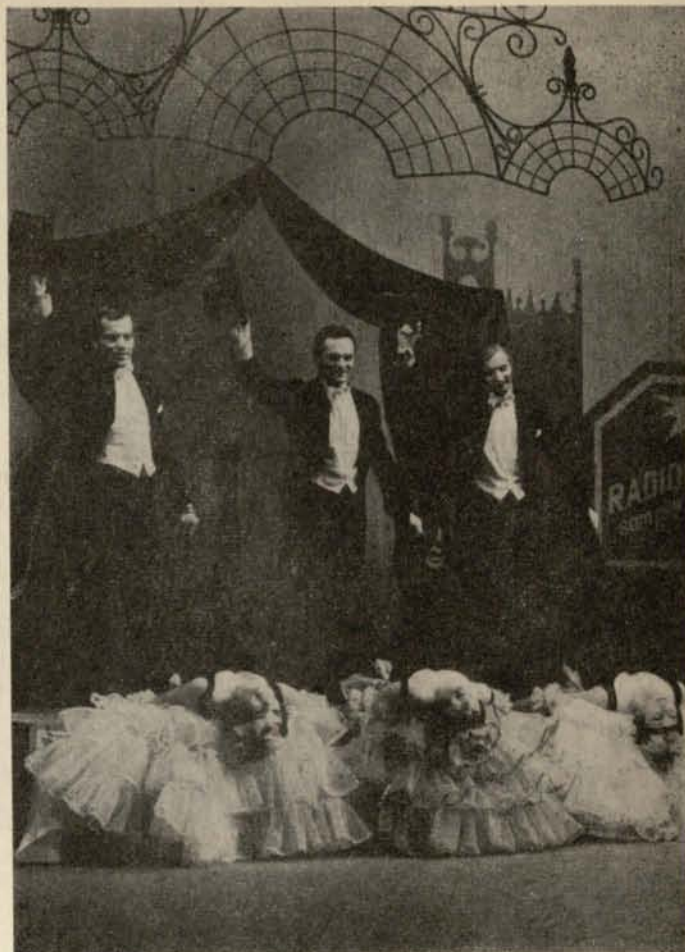
78. A. Maliszewski — WCZORAJ I PRZEDWCZORAJ

reż. Marian Bogusławski, scen. Anna Szeliga
premiera 11. XII. 1950.

79. L. Świeżawski — DREWNIACZEK

— adapt. „Pinokia” Colloiego
reż. Ryszard Wasilewski i Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski i Anna Szeliga, premiera 19. XII. 1950.

80. **Wł. Krzemiński — ZŁOTE NIEDOLE**
— adapt. „Trójki hultajskiej” Nestroja
reż. Henryk Lotar, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 20. I. 1951.
81. **G. Zapolska — MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ**
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 20. I. 1951.
82. **J. Rojewski — TYSIĄC WALECZNYCH**
reż. Henryk Lotar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 6. III. 1951.
83. **A. Fredro — MAŻ I ŻONA**
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 19. IV. 1951.
84. **J. Lutowski — PRÓBA SIŁ**
reż. Henryk Lotar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 21. IV. 1951.
85. **M. Gogol — OŻENEK**
— tłum. Adam Grzymala-Siedlecki
reż. Henryk Lotar, scen. Anna Szeliga
premiera 12. VII. 1951.
86. **Z. Gozdawa i W. Stępień — WODEWIL WARSZAWSKI**
reż. Henryk Lotar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 21. VII. 1951.
87. **E. Pietrow — WYSPA POKOJU**
— tłum. Maria Wiśłowska
reż. Michał Melina, scen. Anna Szeliga
premiera 25. VII. 1951.

„Niech no tylko zakwitną jabłonie” Osieckiej, 1967.
Jerzy Zass (Gość, który płaci), Paweł Baldy
(Antrepreneur), Tadeusz Olesiński (Gość, który płaci)

„Niech no tylko zakwitną jabłonie” scena zbiorowa

88. NA WESOŁĄ NUTĘ

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reżyseria zespołowa
premiera 25. VIII. 1951.

89. Jan Drda — IGRASZKI Z DIABŁEM

— tłum. Zdzisław Hierowski
reż. Irena Ładosiówna, scen. Stanisław Tenerowicz
premiera 30. VIII. 1951.

SEZON 1951 — 1952

DYREKTOR: ANTONI BILICZAK, KIEROWNIK ARTY-
STYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK LITE-
RACKI: EDWARD KOZIKOWSKI.

**90. Z. Skowroński i J. Słotwiński — DWA TYGOD-
NIE W „RAJU”**

reż. Henryk Lotar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 17. X. 1951.

91. Fr. Schiller — INTRYGA I MIŁOŚĆ

— tłum. Artur Maria Swinarski
reż. Maria Wiercińska, scen. Anna Szeliga
premiera 20. X. 1951.

92. E. Szwarc — KRÓLOWA ŚNIEGU

— tłum. Hanna Pieczarkowska
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 14. XII. 1951.

93. A. Ostrowski — PANNA BEZ POSAGU

— tłum. Aleksander Wat
reż. Henryk Lotar, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Raj-
kowski, premiera 29. XII. 1951.

94. J. U. Niemcewicz — POWRÓT POSŁA

reż. Marian Bogusławski, scen. Anna Szeliga
premiera 29. XII. 1951.

95. Molier — ŚWIĘTOSZEK

— tłum. T. Żeleński-Boy
reż. Henryk Lotar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 28. II. 1952.

96. J. Jurandot — RODZINKA

reż. Ryszard Wasilewski, scen. Anna Szeliga
premiera 28. II. 1952.

97. M. Bałucki — DOM OTWARTY

reż. Henryk Lotar, scen. Anna Szeliga
premiera 13. IV. 1952.

**98. A. Afinogenow — MŁODOŚĆ ZWYCIĘŻA (MA-
SZENKA)**

— tłum. Xymena Lewicka
reż. Marian Bogusławski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 13. IV. 1952.

99. J. Lutowski — WZGÓRZE

reż. Henryk Lotar, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Raj-
kowski, premiera 30. IV. 1952.

100. G. Zapolska — ICH CZWORO

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Teodor Gałysz
premiera 5. VI. 1952.

101. Beaumarchais — CYRULIK SEWILSKI

— tłum. T. Żeleński-Boy
reż. Stanisław Winiecki i Tadeusz Żuchniewski, scen.
Władysław Dach
premiera 15. VII. 1952.

102. J. Korzeniowski — STARY KAWALER

reż. Marian Bogusławski, scen. Anna Szeliga
premiera 3. IX. 1952.

103. Howard Fast — TRZYDZIEŚCI SREBRNIKÓW

— tłum. R. Ordyński
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Teodor Gałysz
premiera 6. IX. 1952.

104. A. Fredro — OŻENIĆ SIĘ NIE MOGĘ

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 7. X. 1952.

105. Molier — GRZEGORZ DYNDALA

— tłum. F. Sobieniewski
reż. Henryk Lotar, scen. Władysław Dach
premiera 15. XI. 1952.

SEZON 1952 — 1953

DYREKTOR: ANTONI BILICZAK, KIEROWNIK ARTY-
STYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK LITE-
RACKI: JAN NEPOMUCEN MILLER.

106. J. Lutowski — SPRAWA RODZINNA

reż. Irma Gulska, scen. Teodor Gałysz
premiera 15. XI. 1952.

107. L. Rachmanow — NIESPOKOJNA STAROŚĆ

— tłum. Paweł Hertz
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 22. XI. 1952.

108. Fr. Zabłocki — BALIK GOSPODARSKI

reż. Ryszard Wasilewski, scen. Anna Szeliga
premiera 2. XII. 1952.

109. S. Żeromski — GRZECH

reż. Irma Gulska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 5. II. 1953.

110. M. Gogol — REWIZOR

— tłum. Julian Tuwim
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Teodor Gałysz
premiera 12. II. 1953.

111. P. Choynowski — RUCHOME PIASKI

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Szeliga
premiera 21. II. 1953.

**112. M. Konopnicka — O KRASNOLUDKACH I SIE-
ROTCE MARYSI**

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Władysław Dach
premiera 11. IV. 1953.

113. K. Gruszczyński — POCIĄG DO MARSYLII

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Teodor Gałysz
premiera 30. IV. 1953.

„Wiele hałasu o nic”, Szekspira, 1967. Rajmund Wolff (Klaudio), Tadeusz Olesiński (Don Pedro), Jerzy Zass (Benedykt)

„Wiele hałasu o nic”, Lidia Maksymowicz (Beatrice), Tadeusz Olesiński (Don Pedro), Jerzy Zass (Benedykt), Rajmund Wolff (Klaudio), Krystyna Walczakówna (Hero)

← „Fizycy” Dürrenmatta, 1957. Lidia Maksymowicz (Dr Matylda von Zahndt), Tadeusz Kozłowski (Ryszard Voss)

114. G. B. Shaw — PROFESJA PANI WARREN

— tłum. F. Sobieniowski
reż. Ryszard Wasilewski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 14. V. 1953.

115. NO TO POSŁUCHAJCIE

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reżyseria zespołowa
premiera 17. V. 1953.

116. I. Kryłow — MAGAZYN MÓD

— tłum. Wacława Komarnicka
reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 23. V. 1953.

117. G. Zapolska — ŻABUSIA

reż. Marian Bogusławski, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski
premiera 25. VIII. 1953.

118. H. Auderska — ZBIEGOWIE

reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Teodor Gałysz
premiera 27. VIII. 1953.

119. A. Korniejczuk — CHIRURG

— tłum. J. N. Miller
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski
premiera 29. VIII. 1953.

SEZON 1953 — 1954

DYREKTOR: ANTONI BILICZAK, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA (DO 28. II. 1954),
TADEUSZ ŻUCHNIEWSKI (OD 1. III. 1954), KIEROWNIK LITERACKI: JAN NEPOMUCEN MILLER.

120. B. Gorbатов — MŁODOŚĆ OJCÓW

— tłum. Marian Niewiarowski
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Teodor Gałysz
premiera 20. XI. 1953.

121. J. Słowacki — MAZEPA

reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 21. XI. 1953.

122. A. Fredro — ŚWIECZKA ZGASŁA. DWIE BLIZNY

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 12. XII. 1953

123. Fr. Zabłocki — FIRCYK W ZAŁOTACH

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Szeliga
premiera 26. II. 1954.

124. Beaumarchais — WESELE FIGARA

— tłum. T. Żeleński-Boy
reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski
premiera 3. III. 1954.

125. J. Jurandot — TAKIE CZASY

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 1. IV. 1954.

126. M. Gorki — WASSA ŻELEZNOWA

— tłum. Olga i Aleksander Watowie
reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 4. VI. 1954.

127. H. Kipphardt — SZEKSPIR PILNIE POSZUKIWANY

— tłum. Maria Wisłowska i Antoni Marianowicz
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Aleksander Jędrzejewski
premiera 5. VI. 1954.

128. GRZEBYKIEM POD WŁOS

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reż. Gustaw Werner, scen. Stanisław Koczanowicz
premiera 20. VI. 1954.

SEZON 1954 — 1955

DYREKTOR: ANTONI BILICZAK, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ ŻUCHNIEWSKI (DO 31. VII. 1955)
KIEROWNIK LITERACKI: JAN NEPOMUCEN MILLER

129. W. Perzyński — SZCZĘŚCIE FRANIA

reż. Kazimierz Czyński, scen. Włodzimierz Hławski
premiera 2. XI. 1954.

„Fizycy” Dürrenmatta, 1967. xxx, Juliusz Dziemski (Lekarz), Paweł Baldy (Möbius), Rajmund Wolff (Blocher), Lidia Maksymowicz (Dr Matylda von Zahndt), Tadeusz Kozłowski Ryszard Voss)

„Fizycy”. Grzegorz Galiński (Beutler-Newton), Paweł Baldy (Möbius), Lidia Maksymowicz (Dr Matylda von Zahndt), Piotr Milnerowicz (Ernesti-Einstein)

130. A. Fredro — ZEMSTA

reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Jadwiga Przeradzka
premiera 4. XI. 1954.

131. J. Warmiński — CHWASTY

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Szeliga
premiera 6. XI. 1954.

132. AUTOBUS TEATRALNY

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Szeliga
premiera 26. XI. 1954.

133. A. Ostrowski — KRUK KRUKOWI OKA NIE WYKOLE

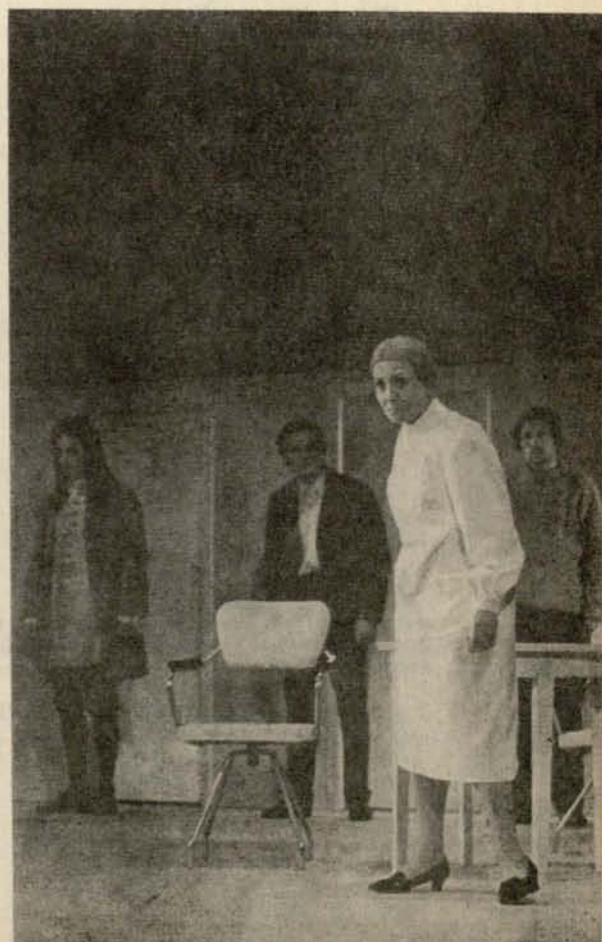
— tłum. Jerzy Wyszomirski
reż. Kazimierz Czyński, scen. Anna Janiga
premiera 3. II. 1955.

134. A. Musset — NIE TRZEBA SIĘ ZARZEKAĆ

— tłum. T. Żeleński-Boy
reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 16. II. 1955.

135. K. Korcelli — DOM NA TWARDEJ

reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Włodzimierz Hławski
premiera 17. II. 1955.

136. A. Fredro — **GWALTU, CO SIĘ DZIEJE**
reż. Kazimierz Czyński, scen. Anna Szeliga
premiera 18. V. 1955.

137. W. Dychawiczny i M. Słobodskoj — **GDZIE TA ULICA, GDZIE TEN DOM**
— tłum. Maria Wiśłowska, Adam Galis i Stanisław Średnicki
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Aleksander Jędrzejewski i Marcin Wenzel
premiera 18. V. 1955.

SEZON 1955 — 1956

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: MARIA STRASZEWSKA (DO 30. X. 1956), KIEROWNIK LITERACKI: JAN NEPOMUCEN MILLER.

138. G. Zapolska — **PANNA MALICZEWSKA**
reż. Aleksander Rodziewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 24. IX. 1955.

139. W. Bogusławski — **SPAZMY MODNE**
reż. Tadeusz Żuchniewski, scen. Anna Janiga
premiera 28. IX. 1955.

140. F. Garcia Lorca — **CZARUJĄCA SZEWCOWA**
— tłum. Juliusz Chodacki
reż. Maria Straszewska, scen. Jerzy Szeski
premiera 15. XI. 1955.

141. Z. Laurentowski — **KOT W BUTACH**
reż. Olga Koszutska, scen. Anna Szeliga
premiera 22. XII. 1955.

142. Fr. Schiller — **DON KARLOS**
— tłum. K. Illakowiczówna
reż. Olga Koszutska, scen. Anna Szeliga
premiera 17. II. 1956.

143. A. Puszkina — **EUGENIUSZ ONIEGIN**
— tłum. Adam Ważyk
reż. Maria Straszewska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 24. III. 1956.

144. Alojzy Jirasek — **LATARNIA**
— tłum. Wanda Karczewska
reż. Maria Straszewska, scen. Jerzy Szeski
premiera 1. V. 1956.

145. Z. Skowroński i J. Słotwiński — **IMIENINY PANA DYREKTORA**
reż. Stanisław Jaszkowski, scen. Anna Szeliga
premiera 27. VI. 1956.

146. A. Musset — **ŚWIECZNIK**
— tłum. T. Zeleniński-Boy
reż. Maria Straszewska, scen. Anna Szeliga
premiera 19. VII. 1956.

SEZON 1956 — 1957

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: JANINA ORSZA-LUKASIEWICZ, KIEROWNIK LITERACKI: JAN NEPOMUCEN MILLER.

147. S. Żeromski — **UCIEKŁA MI PRZEPIÓRECZKA**
reż. Irma Czajkowska, scen. Anna Szeliga
premiera 27. X. 1956.

148. Henri Becque — **PARYŻANKA**

— tłum. Leon Schiller
reż. Wanda Laskowska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 1. XI. 1956.

149. **UŚMIECH JESIENI**

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reż. Kazimierz Błaszczyński
premiera 20. XI. 1956.

150. J. Bliziński — **PAN DAMAZY**

reż. Janusz Obidowicz, scen. Władysław Dach
premiera 14. XII. 1956.

151. Fr. hr. Skarbek — **Z SIEDMIU NAJBRYDZYSZA**

reż. Zbigniew Stok, scen. Anna Szeliga
premiera 15. XII. 1956.

152. Fr. Pilarz — **FAJECZKA STRYJA BONIFACEGO**

— tłum. W. Dostan
reż. Zbigniew Stok, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 22. XII. 1956.

153. H. Ibsen — **NORA**

— tłum. Jacek Fröhling
reż. Marta Tywonek, scen. Wiesław Lange
premiera 22. III. 1957.

154. E. Szumańska — **ZAKRĘT**

reż. Janusz Obidowicz, scen. Zbigniew Klimczyk
premiera 7. III. 1957.

155. Z. Gozdawa i W. Stępień — **SZUKAMY KOWALSKIEGO**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Marian Stępień
premiera 8. III. 1957.

156. A. Fredro — **GODZIEN LITOŚCI**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 17. IV. 1957.

157. A. Hopwood — **JUTRO POGODA**

— tłum. Ryszard Ordyński
reż. Janusz Obidowicz, scen. Wojciech Jelito
premiera 23. V. 1957.

158. B. Veiller — **PROCES MARY DUGAN**

reż. Jan Orsza, scen. Anna Szeliga
premiera 30. V. 1957.

159. Marian Hemar — **SKANDAL W HOLLYWOOD**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 31. V. 1957.

SEZON 1957 — 1958

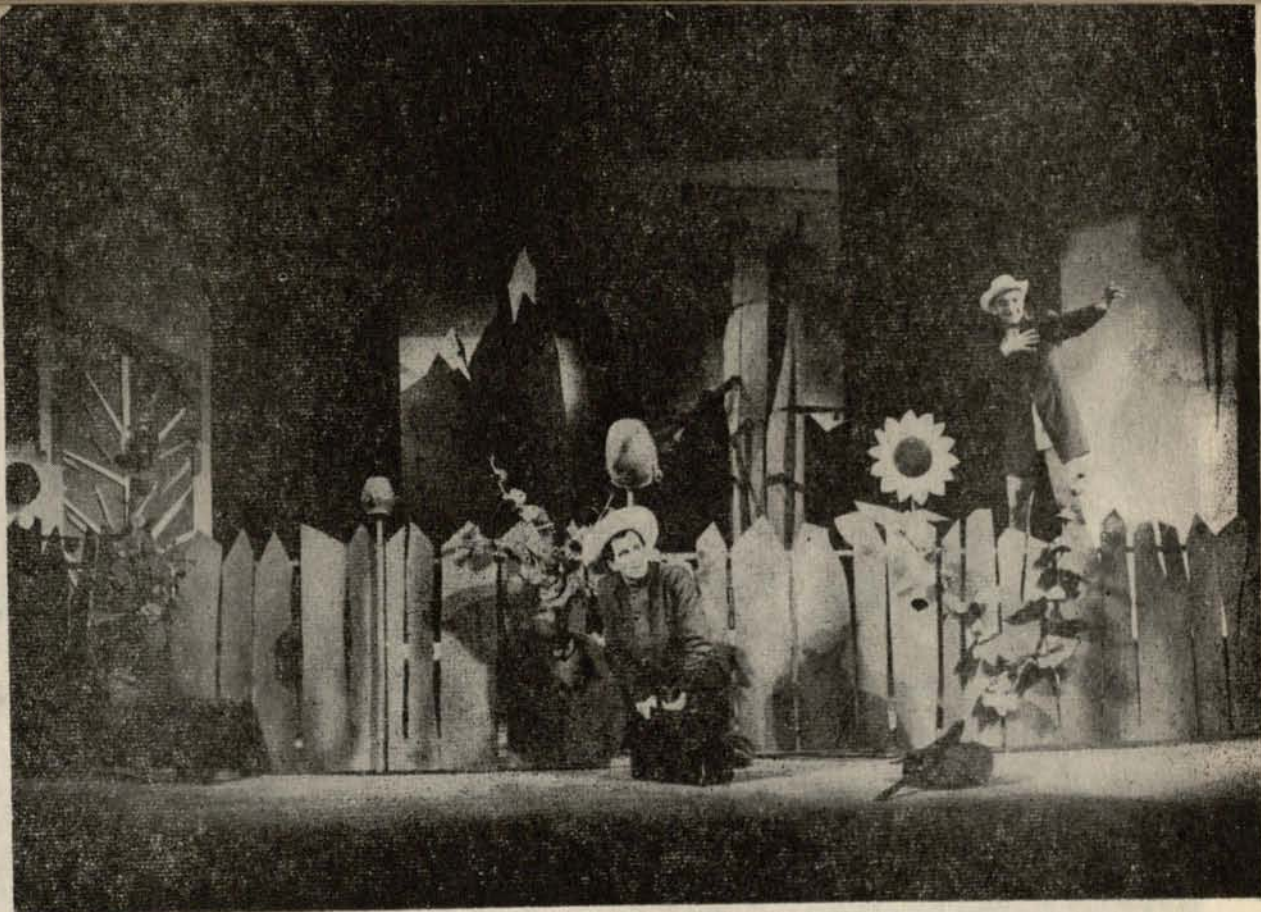
DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: JANINA ORSZA-LUKASIEWICZ, KIEROWNIK LITERACKI: MIECZYSLAW MARKOWSKI.

160. Molière — **SZELMOSTWA SKAPENA**

— tłum. T. Zeleniński-Boy
reż. Władysław Kaczmarski, scen. Anna Szeliga
premiera 21. XI. 1957.

161. Z. Gozdawa i W. Stępień — **BLIŹNIAK**

reż. Jan Orsza, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 22. XI. 1957.

„Pan Jowialski” Fredry, 1967. Roman Bartosiewicz (Wiktor) Tadeusz Olesiński (Ludmir)

„Pan Jowialski”. Marian Maksymowicz (Szambelan Jowialski), Teresa Ujazdowska (Helena)

162. St. Wyspiański — NOC LISTOPADOWA — WARSZAWIANKA

reż. Jannina Orsza-Lukasiewicz i Janusz Strachocki
scen. Andrzej Strachocki
premiera 28. XI. 1957.

163. GDY ZAKWITA SATELITA

— program składany: recytacje, śpiew, muzyka, taniec
reż. Jan. Orsza i Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski
premiera 1. I. 1958.

164. J. Szaniawski — MOST

reż. Jan Orsza, scen. Danuta Pogorzelska
premiera 6. III. 1958.

165. Fr. Schöthan — PORWANIE SABINEK

— tłum. Julian Tuwim
reż. Stanisław Jaskowski, scen. Anna Szeliga
premiera 8. III. 1958.

166. Carlo Goldoni — GBURY

— tłum. Jerzy Jędrzejewicz
reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 15. III. 1958.

„Imię twoje nieznane” Aloszyna, 1967. Siedzący: Roman Bartosiewicz (Czołgista), Danuta Szumowicz (Marta Staube)

167. Z. Nalkowska — DOM KOBIET

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz i Stanisław Jaskowski,
scen. Zdzisław Koreleski
premiera 29. III. 1958.

SEZON 1958 — 1959

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROW-
NIK ARTYSTYCZNY: JANINA ORSZA-LUKASIEWICZ,
KIEROWNIK LITERACKI: MIECZYŚLAW MARKOWSKI

168. A. Fredro — ŚLUBY PANIEŃSKIE

reż. Karol Borowski, scen. Krystyna Wójcik
premiera 15. V. 1958.

169. E. Wallace — UPIÓR Z EDMONTON

— tłum. Cz. Łucewicz i Wł. Jastrzębiec
reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 4. VI. 1958.

170. J. P. Conty — SAMOBÓJSTWO DOSKONAŁE

— tłum. J. Lisowski
reż. Jan Orsza, scen. Danuta Pogorzelska
premiera 19. VI. 1958.

**171. K. Krumiński i L. Schiller — KRÓLOWA
PRZEDMIĘSCIA**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 27. VI. 1958.

172. Carlo Goldoni — NIEZWYKŁA HISTORIA

— tłum. Z. Jachimecka
reż. Jan Orsza, scen. Wanda Czapłanka
premiera 14. XI. 1958.

173. M. Sebastian — BEZIMIENNA GWIAZDA

— tłum. Dusza Czara Stec i Stefan Matuszczyk
reż. Władysław Kaczmarski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 21. XI. 1958.

174. J. Babay — ZAKOCHANY CZELADNIK

— tłum. A. Kozłowski
reż. Danuta Pietraszkiewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 11. XII. 1958.

175. Leon Schiller — PASTORAŁKA

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Anna Szeliga i Ta-
deusz Rajkowski
premiera 25. XII. 1958.

176. K. H. Rostworowski — NIESPODZIANKA

reż. Andrzej Dobrowolski, scen. Wanda Czapłanka
premiera 20. II. 1959.

177. K. Barnaś — PUCHACZE

reż. Jan Orsza, scen. Wanda Czapłanka
premiera 12. III. 1959.

178. L. H. Morstin — BUNTOWNICA

reż. Irma Gulska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 13. III. 1959.

179. O. Obarska i J. Słotwiński — **WSZYSTKO DLA KOBIET**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Anna Szeliga
premiera 19. IV. 1959.

180. Wł. Krzemiński — **JAK W BAJCE**

reż. Wacław Ścibor-Rylski, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 19. IV. 1959.

181. J. Słowacki — **LILLA WENEDA**

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Wanda Czapłanka
premiera 25. VI. 1959.

182. J. Jurandot — **MAŻ FOLTASIÓWNY**

reż. Jan Orsza, scen. Anna Szeliga
premiera 27. VI. 1959.

183. M. Kubatowa — **MUZYKANTY W ZAŚWIATACH**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 24. IX. 1959.

SEZON 1959 — 1960

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIŃSKI, KIEROWNIK
ARTYSTYCZNY: JANINA ORSZA-LUKASIEWICZ, KIE-
ROWNIK LITERACKI: MIECZYSLAW MARKOWSKI.

184. G. Zapolska — **SKIZ**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 18. XI. 1959

185. W. Hugo — **RUY BLAS**

— tłum. Gabriel Karski
reż. Andrzej Dobrowolski, scen. Wanda Czapłanka
premiera 19. XI. 1959.

186. A. Cassona — **DRZEWA UMIERAJĄ STOJĄC**

— tłum. Maria Sten
reż. Jan Orsza, scen. Anna Szeliga
premiera 21. XI. 1959.

187. M. Gyrfas — **DOTYKAĆ NIE WOLNO**

— tłum. Zbigniew Koczanowicz
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Wanda Czapłanka
premiera 28. XI. 1959.

188. A. Ostrowski — **GRZESZNICY BEZ WINY**

— tłum. Cz. Jastrzębiec-Kozłowski
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 16. II. 1960.

189. Szekspir — **SEN NOCY LETNIEJ**

— tłum. K. I. Gałczyński
reż. Bronisław Orlicz, scen. Anna Szeliga
premiera 4. III. 1960.

190. W. Mass i M. Czerwiński — **KOCHAM, KOCHAM...**

— tłum. W. Padwa
reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Wanda Czapłanka
premiera 5. III. 1960.

191. St. Stampfl — **NIE MA NIEZNANYCH WYSP**

reż. Jan Orsza, scen. Janusz Tartyło
premiera 25. III. 1960.

192. L. Kruczkowski — **PIERWSZY DZIEŃ WOLNO-
ŚCI**

reż. Janina Orsza-Lukasiewicz, scen. Wanda Czapłanka
premiera 7. V. 1960.

„Krakowiacy i Górale” Bogusławskiego, 1968. Scena zbiorowa

„Krakowiacy i Górale”. Lidia Maksymowicz (Dorota),
Rajmund Wolff (Stach)

„Krakowiacy i Górale”. Teofila Zagłobianka (Basia), Rajmund
Wolff (Stach), Piotr Milnerowicz (Bardos)

193. St. Płonka-Fiszer — **KOPCIUSZEK**

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 9. VI. 1960.

194. V. Sardou — **MADAME SANS GÈNE**

— adapt. A. Marianowicz i J. Minkiewicz
reż. Bronisław Orlicz, scen. Anna Szeliga
premiera 11. VI. 1960.

SEZON 1960 — 1961

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROWNIK
ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK
LITERACKI: MIMCZYSLAW MARKOWSKI.

195. L. Leonow — **ZWYKŁY CZŁOWIEK**

— tłum. A. Kamińska i J. Spiewak
reż. Stanisław Igar, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 1. X. 1960.

196. K. Makuszyński — **SZATAN Z VII-EJ KLASY**

— adapt. I. Słońska
reż. Bronisław Orlicz, scen. Anna Szeliga
premiera 13. X. 1960.

197. Fr. Schiller — **INTRYGA I MIŁOŚĆ**

— tłum. A. M. Swinarski
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 14. X. 1960.

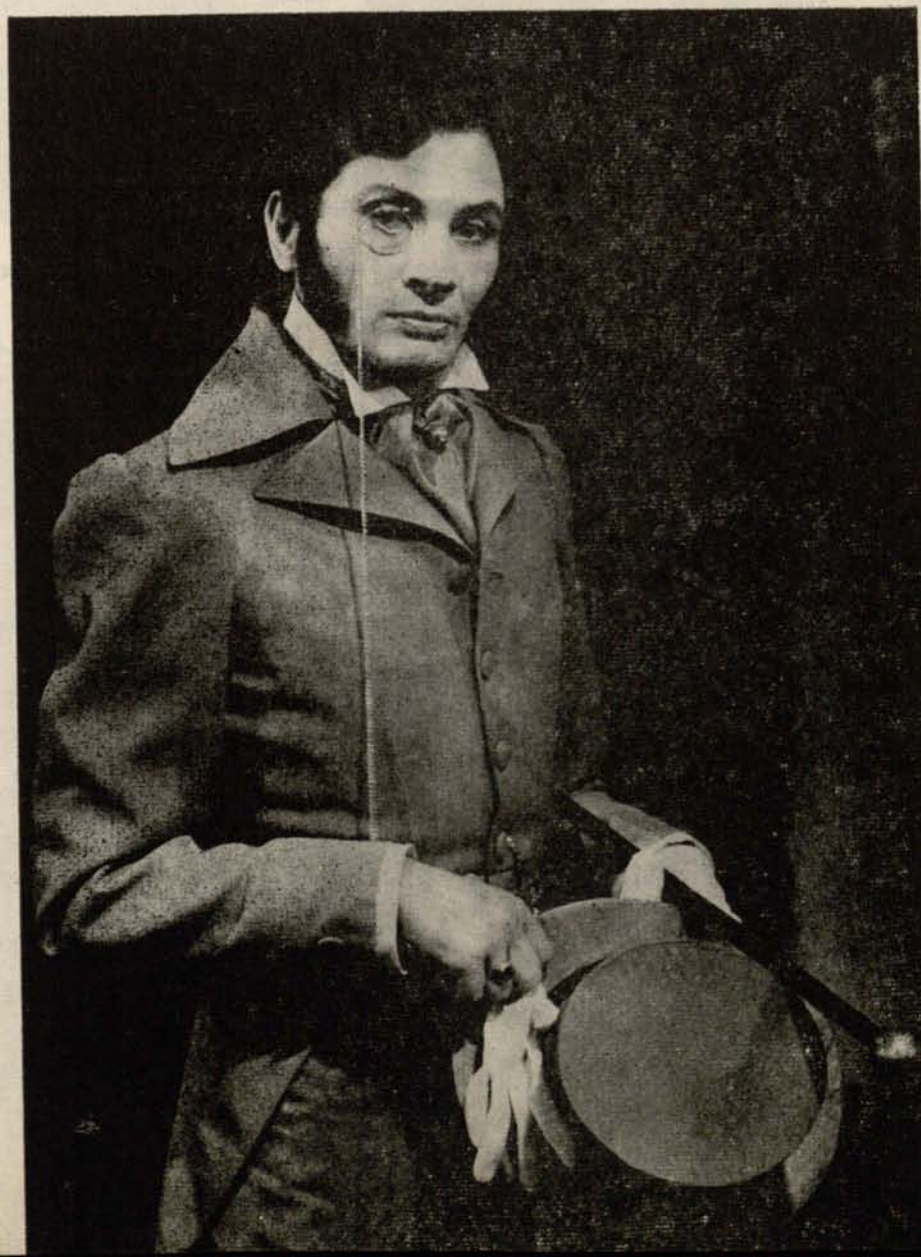
198. P. Kohout — **TAKA MIŁOŚĆ**

— tłum. Czesław Sojecki
reż. Bronisław Orlicz, scen. Wanda Czapłanka
premiera 18. XI. 1960.

199. A. Fredro — **DAMY I HUZARY**

reż. Bronisław Orlicz i Zuzanna Łozińska, scen. Anna
Szeliga
premiera 31. XII. 1960.

„Pamiętnik szubrawca”
Ostrowskiego, 1963.
Rajmund Wolff (Głumow)

„Kordian” Słowackiego, 1968. Ryszard Żuromski (Kordian), Stanisław Łopatowski (Grzegorz)

„Kordian”. Ryszard Żuromski (Kordian), Lidia Maksymowicz (Laura)

200. J. Słowacki — BALLADYNA

reż. Irena Ładosiówna, scen. Jadwiga Przeradzka
premiera 20. I. 1961.

201. A. Miller — WIDOK Z MOSTU

— tłum. W. Komarnicka i K. Tarnowska
reż. Walerian Lachnitt, scen. Wanda Czapłanka
premiera 9. II. 1961

202. P. de Miravaux — IGRASZKI TRAFU I MIŁOŚCI

— tłum. Tadeusz Żeleński-Boy
reż. Bronisław Orlicz, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 2. III. 1961.

203. M. G. Plaskota — STAŚ I NEL

— adapt. pow. H. Sienkiewicza „W pustyni i w puszczy”
reż. Zuzanna Łozińska i Bogusław Kozak, scen. Wanda Czapłanka
premiera 6. IV. 1961.

204. L. Kruczkowski — NIEMCY

reż. Marian Lachnitt, scen. Wanda Czapłanka
premiera 1. V. 1961.

205. D. Roksandić — OSTROŻNIE Z MALŻEŃSTWEM

— tłum. Z. Stoberski
reż. Krystyna Wydrzyńska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 9. VI. 1961.

206. P. Corneille — CYD

— tłum. Stanisław Wyspiański
reż. Bronisław Orlicz, scen. Anna Szeliga
premiera 16. VI. 1961.

207. A. Christie — PUŁAPKA NA MYSZY

— tłum. T. Dehnel i J. Zakrzewski
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Wanda Czaplanka
premiera 30. VI. 1961.

208. M. Morozowicz-Szczepkowska — SPRAWA MO-
NIKI

reż. Sabina Mielczarek, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 7. VIII. 1961.

SEZON 1961 — 1962

DYREKTOR: WŁADYSŁAW ZIEMIAŃSKI, KIEROWNIK
ARTYSTYCZNY: ZUZANNA ŁOZIŃSKA, KIEROWNIK
LITERACKI: MIECZYSLAW MARKOWSKI.

209. A. Puszkina — EUGENIUSZ ONIEGIN

— tłum. Adam Ważyk
reż. Sabina Mielczarek, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 27. X. 1961.

210. J. Słowacki — MAZEPA

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Wanda Czaplanka
premiera 4. XI. 1961.

211. Molière — SKĄPIEC

— tłum. Tadeusz Żeleński-Boy
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 7. XII. 1961.

212. M. Markowski — POWSTALI, KTÓRYCH DRE-
CZYŁ GŁÓD

— montaż poezji rewolucyjnej.
reżyseria zespołowa, scen. Wanda Czaplanka
premiera 10. I. 1962.

213. W. Majakowski — ŁAŻNIA

— tłum. Artur Sandauer
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga
premiera 8. II. 1962.

214. K. Makuszyński — PRZYJACIEL WESOŁEGO
DIABŁA

— adapt. Z. Bebak
reżyseria zespołowa, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 10. II. 1962.

215. J. Warmiński — CZŁOWIEK Z GŁOWĄ

reż. Aleksander Fogiel, scen. Aleksander Fogiel
premiera 17. III. 1962.

216. W. Szekspir — ROMEO I JULIA

— tłum. Jarosław Iwaszkiewicz
reż. Krystyna Tyszańska, scen. Anna Szeliga
premiera 12. IV. 1962.

217. Ajschylos — SIEDMIU PRZECIW TEBOM

— tłum. Stefan Srebrny i Ludwik Hieronim Morstin
reż. Michał Bogusławski, scen. Wanda Czaplanka
premiera 5. V. 1962.

218. M. Patkowski — HARMONIJKA

reż. Maria Straszewska, scen. Wanda Czaplanka
premiera 15. V. 1962.

„Kordian”. Scena zbiorowa. Ryszard Żuromski (Kordian)

„W czepku urodzona” Skowrońskiego, 1968. Scena zbiorowa

219. Willis Hall — BŁĘKITNY PATROL

— tłum. K. Piotrowski
reż. Aleksander Fogiel, scen. Aleksander Fogiel
premiera 16. V. 1962.

SEZON 1962 — 1963

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: ZDZISŁAW GRYWAŁD, KIEROWNIK LITERACKI: HENRYK JONEK.

220. A. Wydrzyński — LUDZIE I CIENIE

reż. Andrzej Dobrowolski, scen. Wanda Czaplanka
premiera 15. X. 1962.

221. J. Słowacki — FANTAZY

reż. Bolesław Smela, scen. Aleksander Jędrzejewski i
Jadwiga Przeradzka
premiera 20. X. 1962.

222. J. Wilczek — LAMPA ALADYNA

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 22. XII. 1962.

223. J. Steinbeck — MYSZY I LUDZIE

— tłum. J. Meysztowicz, adapt. i ins. Jerzego Krasow-
skiego
reż. Bolesław Smela, scen. Józef Szajna
premiera 12. I. 1963.

224. A. Czechow — WUJASZEK WANIA

— tłum. Artur Sandauer
reż. Bronisław Orlicz, scen. Anna Szeliga
premiera 26. I. 1963.

225. K.I. Gałczyński — SZEKSPIR I CHRYZANTENY

reż. Zdzisław Grywałd, scen. Wanda Czaplanka
premiera 20. II. 1963.

226. G. Figueiredo — LIS I WINOGRONA

— tłum. Ewa Bonacka
reż. Bolesław Smela, scen. Anna Szeliga
premiera 30. III. 1963.

227. A. Musset — KAPRYSY MARIANNY

— tłum. Tadeusz Żeleński-Boy
reż. Andrzej Dobrowolski, scen. Marcin Wenzel
premiera 31. III. 1963.

228. A. Fredro — DOŻYWCIE

reż. Zdzisław Grywałd, scen. Wanda Czaplanka
premiera 27. IV. 1963.

229. J. Brodzki — NIEPOKÓJ PRZED PODRÓŻĄ

reż. Andrzej Dobrowolski, scen. Marcin Wenzel
premiera 15. VI. 1963.

SEZON 1963 — 1964

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: DANUTA
BLEICHERÓWNA, KIEROWNIK LITERACKI: HENRYK
JONEK.

„Dwaj starzy oboje” K. Brandysa, 1968. Zuzanna Łozińska, (Balbina), Bogusław Kozak (Pan Adolf)

230. T. Rittner — WILKI W NOCY

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Anna Szeliga i Tadeusz Rajkowski
premiera 3. IX. 1963.

231. M. Gorki — WASSA ŻELEZNOWA

— tłum. Olga i Aleksander Watowie
reż. Krystyna Wydrzyńska, scen. Anna Szeliga
premiera 6. XI. 1963.

232. J. Patrick — POCHOPNE SERCE

— tłum. Anna Przedpelska-Trzeciakowska
reż. Danuta Bleicherówna, scen. Joanna Bogusławska
premiera 15. XI. 1963.

233. P. Maliarewski — CZARODZIEJ Z DOLINY KSIĘŻYCA

— tłum. Marian Niewiarowski
reż. Zuzanna Łozińska, scen. Joanna Bogusławska
premiera 5. XII. 1963.

234. W. Bogusławski — SZKOŁA KOBIET

reż. Janusz Obidowicz, scen. Anna Szeliga
premiera 4. I. 1964.

235. G. Zapolska — ICH CZWORO

reż. Danuta Bleicherówna, scen. Tadeusz Rajkowski
premiera 18. I. 1964.

236. J. JURANDOT — DZIEWIĄTY SPRAWIEDLIWY

reż. Bohdan Głuszczyk, scen. Józef Zboromirski
premiera 20. II. 1964.

237. L. M. Montgomery — ANIA Z ZIELONEGO WZGÓRZA

— tłum. R. Bernsteinowa
reż. Jolanta Skubniewska, scen. Anna Szeliga
premiera 3. IV. 1964.

238. J. P. Gawlik — PORTRET

reż. Ewa Kologórska, scen. Marcin Wenzel
premiera 16. IV. 1964.

239. H. Ibsen — HEDDA GABLER

— tłum. Józef Giebułtowicz
reż. Danuta Bleicherówna, scen. Joanna Bogusławska
premiera 7. V. 1964.

240. M. Domański — SZPIEG MATRYMONIALNY

reż. Jolanta Skubniewska, scen. Antoni Tośa
premiera 10. VI. 1964.

SEZON 1964 — 1965

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: DANUTA BLEICHERÓWNA, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KELERA.

241. Szekspir — OTELLO

— tłum. Krystyna Berwińska
reż. Danuta Bleicherówna, scen. Joanna Bogusławska
premiera 19. IX. 1964.

242. A. Szypulski — TLEN

reż. Danuta Bleicherówna, scen. Joanna Bogusławska
premiera 20. X. 1964.

243. B. Brecht — CZŁOWIEK JAK CZŁOWIEK

— tłum. R. Szydłowski
reż. Andrzej Witkowski, scen. Daniel Mróz
premiera 6. II. 1965.

244. A. Maliszewski — NOWE SZATY KRÓLA

reż. Danuta Bleicherówna, scen. Joanna Bogusławska
premiera 19. II. 1965.

245. J. Abramow — ANIOŁ NA DWORCU

reż. Andrzej Witkowski, scen. Joanna Bogusławska
premiera 26. III. 1965.

246. D. Dobriczanin — WSPÓLNE MIESZKANIE

— tłum. H. Kalita-Cirić
reż. Danuta Bleicherówna, scen. Janusz Tartyło
premiera 15. V. 1965.

247. W. Bogusłowski — HENRYK VI NA ŁOWACH

reż. Maria Straszewska, scen. Stanisław Bąkowski
premiera 26. VI. 1965.

SEZON 1965 — 1966

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: BRONISŁAW ORLICZ (DO 28. II. 1966), TADEUSZ KOZŁOWSKI (OD 1. III. 1966), KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KELERA.

248. Sł. Mrozek — POLICJA

reż. Zdzisław Karczewski, scen. Marcin Wenzel, asystent reż. Bogusław Kozak
premiera 25. IX. 1965.

Obsada: Naczelnik policji — Jerzy Zass, Więzień, były spiskowiec, następnie adiutant — Bogusław Kozak, Sierżant policji, prowokator — Eugeniusz Szatkowski, Zona sierżanta-prowokatora — Halina Pruszyńska, General — Leszek Sadzikowski, Policjant — Edward Szej.

249. A. Fredro — ZEMSTA

reż. Zbigniew Bessert, scen. Wanda Czapłanka, muzyka: Janusz Koziorowski, asystent reż. Cyryl Przybył
premiera październik 1965.

Obsada: Cześćnik Raptusiewicz — Michał Leśniak, Klara — Marta Ławińska, Rejent Mileczek — Cyryl Przybył, Waclaw — Wiesław Ostrowski, Podstolina — Wanda Chloupek, Papkin — Tadeusz Olesiński, Dyndalski — Karol Chorzewski, Śmigalski — Stanisław Posiadłowski, Perelka — Leon Łabędzki, Mularze — Stefan Miedziński, Stanisław Tubielewicz.

250. R. Thomas — OSIEM KOBIET I ON JEDEN

— tłum. Jakub Rotbaum
reż. Zbigniew Bessert, scen. Anna Szeliga, asyst. reż. Teresa Ujazdowska
premiera w listopadzie 1965.
Obsada: Gaby, matka — Danuta Borowska, Zuzanna, jej córka — Bolesława Fafińska, Katarzyna, jej młodsza córka — Teresa Ujazdowska, Starsza pani, babcia — Zuzanna Łozińska, Augusta, siostra Gaby — Ina Masiejewska, Chanel, wychowawczyni — Zofia Friedrich, Luiza, pokojówka — Barbara Jędraszak, Pierrette, tancerka — Elżbieta Trojanowska.

251. C. Goldeni — MIRANDOLINA

— tłum. Zofia Jachimecka
reż. Lenka Cmuntowa, scen. Anna Szeliga, asyst. reż. Michał Leśniak
premiera w lutym 1966.
Obsada: Kawaler di Ripafratta — Michał Leśniak, Markiz di Forlipopoli — Jerzy Braszka, Hrabia d'Albafiorita — Leszek Sadzikowski, Mirandolina, właścicielka gospody — Marta Ławińska, Hortensja, aktorka — Jadwiga Jarwicz, Dejanira, aktorka — Saba Jasielska, Fabrycjusz, służący — Tadeusz Olesiński, Służący Kawalera — Leon Łabędzki, Służący Hrabiego — Edward Szej.

252. A. Szypulski — ŚNIADANIE, OBIAD, KOLACJA

reż. Bronisław Orlicz, scen. Zbigniew Więckowski, asyst. reż. Bogusław Kozak
premiera marzec 1966.
Obsada: Ona — Halina Pruszyńska, On — Cyryl Przybył, Sekretarka idealna — Elżbieta Trojanowska, Górzela — Jerzy Siech, Dziennikarka — Teresa Ujazdowska, Czernik — Bogusław Kozak, Danko — Barbara Jędraszak.

253. W. Hanley — PANI DALLY MA KOCHANKA — DZIŚ JEST CZWARTY LIPCA

— tłum. Gustaw Gottesman
reż. Maria Straszewska, scen. Anna Szeliga, asyst. reż. Teresa Ujazdowska
premiera w kwietniu 1966.
Obsada: Pani Dally — Halina Pruszyńska, Mąż — Cyryl Przybył, Kochanek — Jerzy Zass.

254. A. N. Ostrowski — PÓŻNA MIŁOŚĆ

— tłum. Wacława Komarnicka
reż. Jerzy Wróblewski, scen. Lucja Kossakowska
premiera w maju 1966.
Obsada: Felicita Antonowna Szablowa — Elżbieta Trojanowska, Gierasim Porfirycz Margaritow — Bogusław Kozak, Ludmiła — Bolesława Fafińska, Mikołaj Andriejewicz Szabłow — Leszek Sadzikowski, Dormedont — Paweł Tomaszewski, Barbara Charitonowna Lebiedkina — Irena Kownas, Onufry Potapycz Dorodnow — Michał Leśniak.

255. M. Domański — KTOŚ NOWY

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Teresa Ujazdowska
premiera w czerwcu 1966.
Obsada: Karol Kukula — Jerzy Zass, Hanka Filipczakówna — Marta Ławińska, Barbara Jędraszak, Filipczak — Karol Chorzewski, Pani Zofia — Teresa Ujazdowska, Alkiewiczowa — Zofia Friedrich, Morzański — Tadeusz Kozłowski, Eugeniusz Szatkowski, Gerszowa — Zuzanna Łozińska, Tekliński — Tadeusz Olesiński, Daciak — Leon Łabędzki, Zawadko — Jerzy Braszka.

256. B. Kurowski — MOJA DROGA DO POLSKI

— adapt. pam. Hejdy Macoch
reż. Krystyna Tyszańska, scen. Danuta Pogorzelska
premiera w Teatrze im. S. Jaracza w Olsztynie
Obsada: Hejda — Halina Słojewska, Głos kobiety — Eugenia Śnieżko-Szafnagłowa, Głos I — Ryszard Machowski, Głos II — Karol Wawrzyniak.

WZNOWIENIE

— W Bogusłowski — HENRYK VI NA ŁOWACH
reż. Maria Straszewska, scen. Stanisław Bąkowski, opr. muzyczne Bogdan Dominik, asyst. reż. Eugeniusz Szatkowski.
premiera w czerwcu 1965 — wznowienie 27 marca 1966.

„Pierwszy dzień wolności” Kruczkowskiego, 1969. Grzegorz Galiński (Anzełm), Rajmund Wolff (Jan), Wojciech Kostecki (Michał)

„Pierwszy dzień wolności”. Zbigniew Stokowski (Hieronim) Rajmund Wolff (Jan), niżej Teofila Zagłobianka (Inga), Barbara Majewska (Luzi), Wojciech Kostecki (Michał)

SEZON 1966 — 1967

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ KOZŁOWSKI, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KE-LERA.

257. St. Wyspiański — WESELE

inscenizacja i reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Stanisław Bąkowski, asyst. reż. Bogusław Kozak.

premiera 24. IX. 1966.

Obsada: Gospodarz — Zbigniew Stokowski, Gospodyni — Danuta Szumowicz, Pan Młody — Piotr Milnerowicz, Panna Młoda — Marta Lawińska, Marysia — Elżbieta Jagielska, Ojciec — Leon Łabędzki, Dziad — Karol Chorzewski, Jasiek — Jerzy Zass, Kasper — Tadeusz Olesiński, Poeta — Roman Bartosiewicz, Dziennikarz — Grzegorz Galiński, Nos — Juliusz Dziemski, Ksiądz — Stanisław Posiadłowski, Maryna — Teofila Zagłobianka, Zosia — Krystyna Walczakówna, Radezyni — Zuzanna Łozińska, Haneczka — Teresa Ujazdowska, Czepiec — Paweł Baldy, Stanisław Łopatowski, Klimina — Zofia Friedrich, Kasia — Saba Jasielska, Staszek — Kazimierz Jaworski, Kuba — Rajmund Wolff, Żyd — Andrzej Girtler, Rachel — Lidia Maksymowiczowa, Muzykant — Stefan Miedziński, Widmo — Marcin Talarczak, Stańczyk — Bogusław Kozak, Hetman — Ludwik Jarecki, Rycerz czarny — Stanisław Łopatowski, Upiór — Paweł Baldy, Wernyhora — Marian Maksymowicz.

258. P. Marivaux — NIESTAŁOŚĆ SERC

— tłum. Stanisław Hebanowski

reż. Maryna Broniewska, scen. Ewa Wojtasiewicz, opr. muz. Bogdan Dominik, asyst. reż. Grzegorz Galiński

premiera listopad 1966.

Obsada: Księżę — Grzegorz Galiński, Dworzanin — Juliusz Dziemski, Flamina — Teresa Ujazdowska, Lizetta — Elżbieta Jagielska, Sylvia — Krystyna Walczakówna, Arlekin — Rajmund Wolff, Trywelin — Paweł Baldy.

259. J. Makarius — TRZY BIAŁE STRZAŁY

— tłum. Stanisław Gawłowski

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Ewa Wojtasiewicz, muzyka Bogdan Dominik, asyst. reż. Teresa Ujazdowska

premiera — grudzień 1966.

Obsada: Biały Sokół — Zbigniew Szymczak, Leniwy Burczymucha — Kazimierz Jaworski, Wielki Siwy Borsuk — Andrzej Girtler, Babka Anczida — Zofia Friedrich, Hinakaga — Zuzanna Łozińska, Srebrny Księżyc — Teresa Ujazdowska, Tikipawa — Janina Wronowska.

260. A. Osiecka — NIECH NO TYLKO ZAKWITNĄ JABŁONIE

reż. i choreograf. Barbara Fijewska, scen. Teresa Tar-
gońska i Michał Puklicz, opr. muz. Andrzej Mund-
kowski, asyst. reż. Zbigniew Stokowski

premiera — styczeń 1967.

Obsada: Ciotka Marcinowa — Halina Bielawska, Dama do towarzystwa — Elżbieta Jagielska, Buba, kobieta luksusowa — Saba Jasielska, Rebeka — Lidia Maksymowicz, Kokota Mimi — Danuta Szumowicz, Maniusia — Krystyna Walczakówna, Cnotliwa Zuzanna — Teofila Zagłobianka, Antrepreneur — Paweł Baldy, Inteligent — Roman Bartosiewicz, Bezrobotny — Karol Chorzewski, Rewelers — Juliusz Dziemski, Inteligent — Ludwik Jarecki, Włamywacz — Bogusław Kozak, Olgierd Rychon, bohater powieściowy — Tadeusz Kozłowski, Sprzedawca — Leon Łabędzki, Manekin — Stanisław Łopatowski, Rewelers — Marian Maksymowicz, Bezrobotny — Ste-

fan Miedziński, Ubogi Zakochany — Piotr Milnerowicz, Gość Który Placi — Tadeusz Olesiński, Rewelers — Zbigniew Stokowski, Chłop Ze Wsi i Rewelers — Marcin Talarczak, Gazeciarz — Rajmund Wolff, Gość Który Placi — Jerzy Zass, Ob. Maria Szuszkowska — Halina Bielawska, Dama — Elżbieta Jagielska, Buba, artystka estradowa — Saba Jasielska, Krystyna Traktorzystka — Lidia Maksymowicz, Koleżanka Z Pracy — Danuta Szumowicz, Hela Nowe Pokolenie — Krystyna Walczakówna, Zuzanna Reakcjonistka — Teofila Zagłobianka, Organizator — Paweł Baldy, Malolatek — Roman Bartosiewicz, Szabrownik — Karol Chorzewski, Kolega z Wojska — Juliusz Dziemski, Budowniczy — Ludwik Jarecki, Złodziej mienia — Bogusław Kozak, Kulak — Leon Łabędzki, Budowniczy — Stanisław Łopatowski, Szabrownik — Stefan Miedziński, Szabrownik — Marian Maksymowicz, Budowniczy — Piotr Milnerowicz, Budowniczy — Tadeusz Olesiński, Pan Walerek — Zbigniew Stokowski, Pozytywny — Rajmund Wolff, Biki-niarz — Jerzy Zass.

261. A. Czechow — TRZY SIOSTRY

— tłum. Natalia Gałęczyńska

reż. Grzegorz Galiński, scen. Ryszard Kuźyszyn

premiera — kwiecień 1967.

Obsada: Andrzej Prozorow — Roman Bartosiewicz, Nat-tasza — Teresa Ujazdowska, Olga — Danuta Szumowicz, Masza — Teofila Zagłobianka, Irina — Elżbieta Jagielska, Kulygin — Zbigniew Stokowski, Wierszynia — Zbigniew Szymczak, Tuzenbach — Piotr Milnerowicz, Solony — Marian Maksymowicz, Czebutykin — Paweł Baldy, Fiedotik — Kazimierz Jaworski, Rode — Ludwik Jarecki, Fierapont — K. Chorzewski, Anisa — Ha-lina Bielawska.

262. Szekspir — WIELE HAŁASU O NIC

— tłum. Zofia Siwicka

reż. Zbigniew Bessert, scen. Stanisław Bąkowski, plas-tyka ruchu Rajmund Wolff, asyst. reż. Tadeusz Ole-siński

premiera — maj 1967.

Obsada: Don Pedro — Tadeusz Olesiński, Don Juan — Bogusław Kozak, Klaudio — Rajmund Wolff, Benedykt — Jerzy Zass, Leonato — Andrzej Girtler, Antonio — Leon Łabędzki, Borachio — Stanisław Łopatowski, Konrad — Marcin Talarczak, Brat Franciszek — Sta-nisław Posiadłowski, Ciarka — Grzegorz Galiński, Tadeusz Kozłowski, Palka — Juliusz Dziemski, I Straż-nik — Stefan Miedziński, II Strażnik — Stanisław Tu-bielewicz, Hero — Krystyna Walczakówna, Beatrice — Lidia Maksymowicz, Małgarzata — Saba Jasielska, Zofia Friedrich.

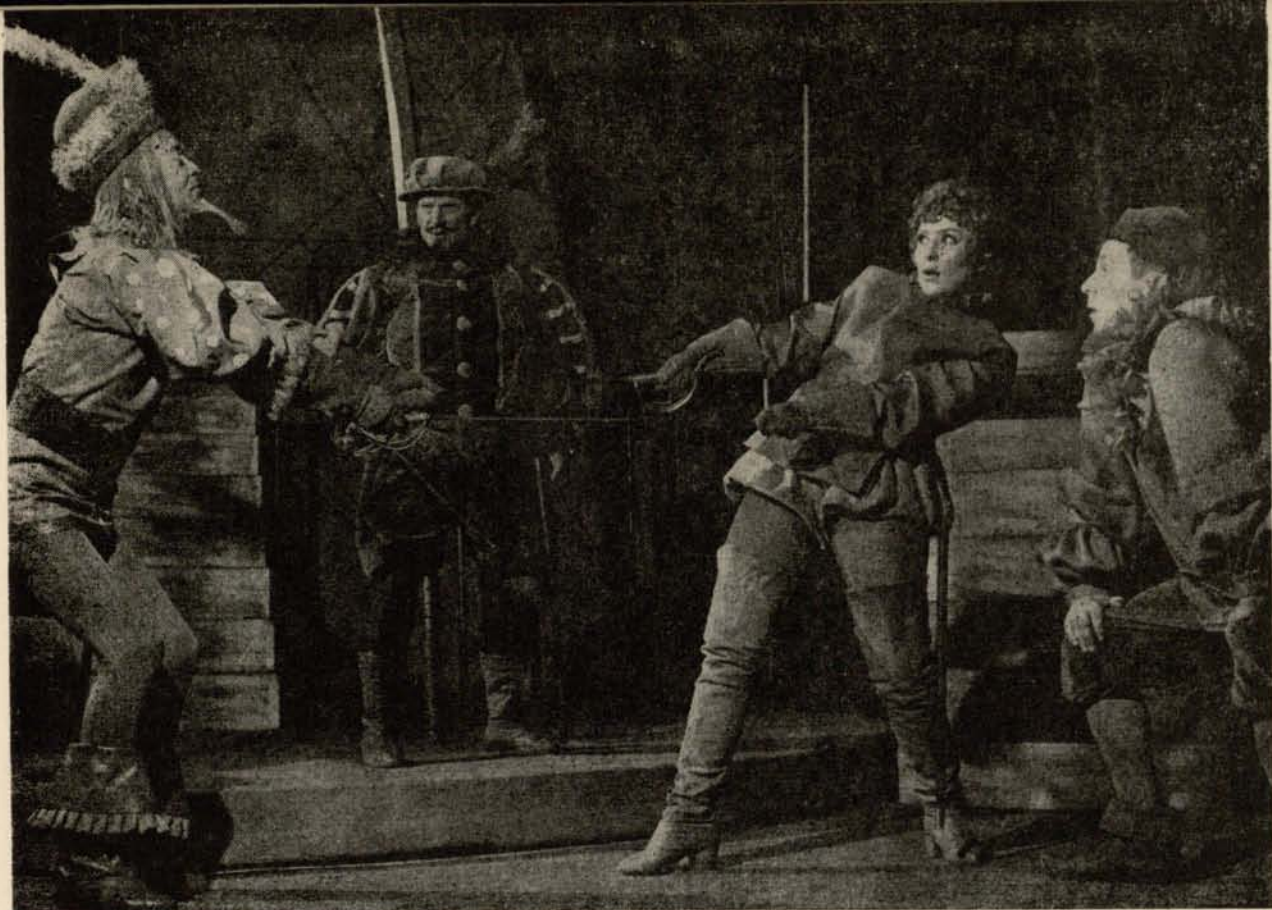
263. Fr. Dürrenmatt — FIZYCY

— tłum. Irena Krzywicka i Jan Garewicz

reż. Józef Gruda, scen. Jan Banucha, asyst. reż. Ry-szard Żuromski

premiera — lipiec 1967.

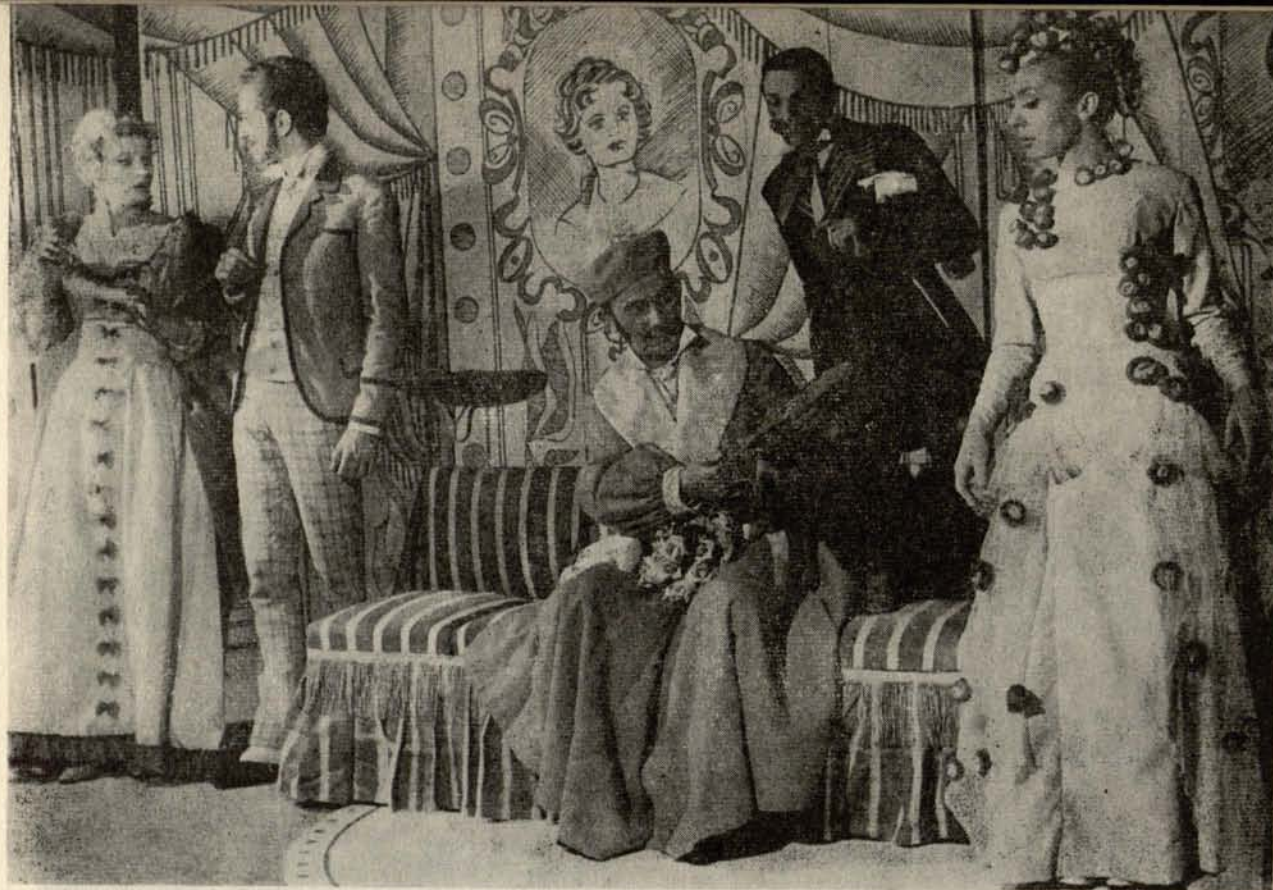
Obsada: Narrator — Ryszard Żuromski, Doktor Matyl-da von Zahndt — Lidia Maksymowicz, Marta Boll — Saba Jasielska, Monika Strettler — Marta Lawińska, Herbert Georg Beutler — Grzegorz Galiński, Ernest Henryk Ernesti — Piotr Milnerowicz, Jan Wilhelm Mä-biusti — Paweł Baldy, Misjonarz Oskar Rose — Stefan Miedziński, Lina Rose — Zofia Friedrich, Ryszard Voss — Tadeusz Kozłowski, Lekarz Sądowy — Stanisław Posiadłowski, Juliusz Dziemski, Blocher — Rajmund Wolff, Uwe Siewers — Roman Bartosiewicz.

„Wieczór trzech króli” Szekspira, 1969. Bogusław Kozak (Sir Andrzej Chudogęba), Paweł Baldy (Sir Tobiasz Czkawka), Lidia Maksymowicz (Viola), Jerzy Smoliński (Fabian)

„Wieczór trzech króli”. Marlan Maksymowicz (Antonio), Lidia Maksymowicz (Viola)

„Nieocenił Ernesta” Labiche’a, 1969. Teofila Zagłobianka (Narcyza), Andrzej Wrona (Ernest),
Zbigniew Stokowski (Mortadelle), Wojciech Kostecki (Verdurin), Irmina Babińska (Ernestynka)

„Nieocenił Ernesta” Labiche’a, 1969. Andrzej Wrona (Ernest), Zbigniew Stokowski (Mortadelle)
Teofila Zagłobianka (Narcyza)

„Rzymska kurtyzana”

Diżicia, 1969.

Adam Sirko (Hugo Tedesko),
Halina Bulikówna (Laura),
Rajmund Wolff (Popiva),
Ryszard Żuromski (Maro)

WZNOWIENIE

— A. N. Ostrowski — PÓŻNA MIŁOŚĆ

— tłum. Wacława Komarnicka

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Łucja Kossakowska,
asyst. reż. Bogusław Kozak

wznowienie 30. X. 1966.

Obsada: Felicita Antonowna Szablowa — Saba Jasielska, Gerasim Porfiryecz Margaritow — Bogusław Kozak, Ludmiła — Danuta Szumowicz, Mikołaj Andriejewicz Szablów — Roman Bartosiewicz, Dormedont — Piotr Milnerowicz, Barbara Charitanowna Liebieckina — Lidia Maksymowiczowa, Onufry Potapycz Dorodnow — Marian Maksymowicz.

SEZON 1967 — 1968

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ KOZŁOWSKI, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KELERA.

264. A. Fredro — PAN JOWIALSKI

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Roman Bartosiewicz

premiera — wrzesień 1967.

Obsada: Pan Jowialski — Bogusław Kozak, Pani Jowialska — Halina Bielawska, Szambelan Jowialski — Marian Maksymowicz, Szambelanowa — Zuzanna Łozińska, Helena — Teresa Ujazdowska, Janusz — Zbigniew Szymczak, Ludmiła — Tadeusz Olesiński, Wiktor — Roman Bartosiewicz.

265. D. Roksandić — ANGELINA

— tłum. Zygmunt Stoberski

reż. Łojze Sztandeker, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Piotr Milnerowicz.

Obsada: Jakub — Piotr Milnerowicz, Maria — Barbara Majewska, Magda — Teofila Zagłobianka, Władysław — Paweł Baldy, Helena — Henryka Baldy, Nieznajomy — Grzegorz Galiński, Dziadek — Jan Łopusznik.
premiera — październik 1967.

← „Dwa teatry” Szaniawskiego, 1969. Rajmund Wolff (Chłopiec z deszczu), Tadeusz Kozłowski (Dyrektor teatru)

266. B. Ławreniew — CZTERDZIESTY PIERWSZY

— tłum. T. J. Evert
adaptacja: Piotr Milnerowicz
reż. Teresa Ujazdowska, scen. Innocenta Tomaszewska.
Obsada: Mariutka — Joanna Jastrzębska, Porucznik — Ryszard Zuromski.
premiera — listopad 1967.

267. S. Ałoszyn — IMIĘ TWOJE NIEZNANE

— tłum. Leonid Bauer i Zygmunt Stoberski
reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Roman Bartosiewicz
prapremiera polska — listopad 1967.

Obsada: Dziennikarz — Bogusław Kozak, Handlowiec — Marian Maksymowicz, Stewardessa — Urszula Rydzewska, Profesor historyk — Zofia Friedrich, Archiwariusz — Stefan Miedziński, Przewodnik — Tadeusz Kozłowski, Oskner — Stanisław Lopatowski, Marta Staube — Danuta Szumowicz, Pister — Juliusz Dziemski, Czolgista — Roman Bartosiewicz, Więzień — Jerzy Łapiński, Guderian — Zbigniew Szymczak, Frau Popst — Halina Bielawska, Adiutant — Tadeusz Olesiński, Suchert — Marian Maksymowicz, Popst — Karol Chorzewski, Esesman I — Rajmund Wolff, Esesman II — Władysław Sawko.

268. M. Strumian — JAK KRAKOWIANKI

Z CZARTA ZAKPIŁY

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Teresa Ujazdowska
premiera 29 grudnia 1967.

Obsada: Pani Twardowska — Joanna Jastrzębska, Pan Twardowski — Zbigniew Szymczak, Pani Polcia — Teresa Ujazdowska, Baba — Zuzanna Łozińska, Maciek — Ryszard Zuromski, Czort — Grzegorz Galiński.

269. W. Bogusławski — CUD MNIEMANY czyli KRAKOWIACY I GÓRALE

według inscenizacji Leona Schillera. muz. Jan Stefani, reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Stanisław Bąkowski, choreogr. Jadwiga Hryniewiecka, kier. muz. Bogdan Dominik, asyst. reż. Jerzy Łapiński, asyst. choreogr. Rajmund Wolff
premiera — styczeń 1968.

Obsada: Bartłomiej — Jan Łopusznik, Dorota — Lidia Maksymowicz, Basia — Teofila Zagłobianka, Wawrzyniec — Juliusz Dziemski, Stach — Rajmund Wolff, Joniek — Tadeusz Olesiński, Paweł — Roman Bartosiewicz, Zośka — Urszula Rydzewska, Ojciec Zośki — Karol Chorzewski, Bryndas — Marian Maksymowicz, Morgal — Stanisław Lopatowski, Świsłtos — Bogusław Kozak, Kwiccolap — Jerzy Łapiński, Bardos — Piotr Milnerowicz, Miechodmuch — Paweł Baldy, Stara baba — Halina Bielawska, Wieśniaczka — Zuzanna Łozińska, Pastuch — Stefan Miedziński, Górale — Zbigniew Szymczak, Henryk Baldy, Górali — Saba Jasielska, Zofia Friedrich, Druhny — Danuta Szumowicz, Barbara Majewska, Teresa Ujazdowska, Druźba — Ryszard Zuromski.

← „Dwa teatry”. Tadeusz Kozłowski (Dyrektor teatru), Teresa Czarnecka (Lizelotta)

270. A. Ostrowski — PAMIĘTNIK SZUBRAWCA

— tłum. J. Jędrzejewicz
adapt. i reż. Jacek Szczek, scen. Ewa Nahlik, asyst.
reż. Bogusław Kozak
premiera — kwiecień 1968.

Obsada: Jegor Dmitrycz Glumow — Rajmund Wolff,
Głafira Klimanowna Glumowa — Zuzanna Łozińska,
Nil Fiedosiejcz Mamajew — Jan Lopusznik, Kleopatra
Mamajewa — Lidia Maksymowicz, Kruticki — Paweł
Baldy, Iwan Iwanycz Gorodulin — Zbigniew Szymczak,
Sofia Ignatiewna Turusina — Danuta Szumowicz, Ma-
szeńska — Teresa Ujazdowska, Jegor Wasilijcz Kurcza-
jew — Tadeusz Olesiński, Golutwin — Bogusław Kozak,
Maniefa — Halina Bielawska, I rezydentka — Saba
Jasielska, II rezydentka — Zofia Friedrich, Służący
Mamajewa — Stefan Miedziński, Służący Krutickiego
— Stanisław Tubielewicz, Grigorij — Karol Chorzew-
ski.

271. S. Mrożek — INDIK — ZABAWA

reż. Grzegorz Galiński, scen. Marcin Wenzel, opr. muz.
Bogdan Dominik, asyst. reż. Ryszard Zuromski
premiera — kwiecień 1968.

Obsada: INDIK — Laura — Teofila Zagłobianka, Rudolf
— Ryszard Zuromski, Poeta — Grzegorz Galiński, Książ-
kę — Juliusz Dziemski, Tadeusz Kozłowski, Starzec z
gó — Stanisław Łopatowski, Kapitan — Marian Maksy-
mowicz, Śpiący — Władysław Sawko, Chłop I — Ro-
man Bartosiewicz, Chłop II — Piotr Milnerowicz, Chłop
III — Jerzy Łapiński, ZABAWA — Parobek B. — Ro-
man Bartosiewicz, Parobek S. — Piotr Milnerowicz,
Parobek N. — Jerzy Łapiński.

274. M. Gogol — PAMIĘTNIK WARIATA

— tłum. Bogdan Śmigieński
adapt. sceniczna: Sylvia Luneau i Roger Coggio
muzyka: Zbigniew Wiszniewski
W roli A. I. Popryszczyna — Bogdan Śmigieński
premiera w sierpniu 1968.

SEZON 1968 — 1969

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ
KOZŁOWSKI, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KE-
LERA.

273. Z. Skowroński — W CZEPUK URODZONA

reż. Teresa Zukowska, scen. Anna Szeliga, asyst. reż.
Marian Maksymowicz

premiera — wrzesień 1968 — Jubileusz 55 lat pracy
artyst. Zuzanny Łozińskiej.

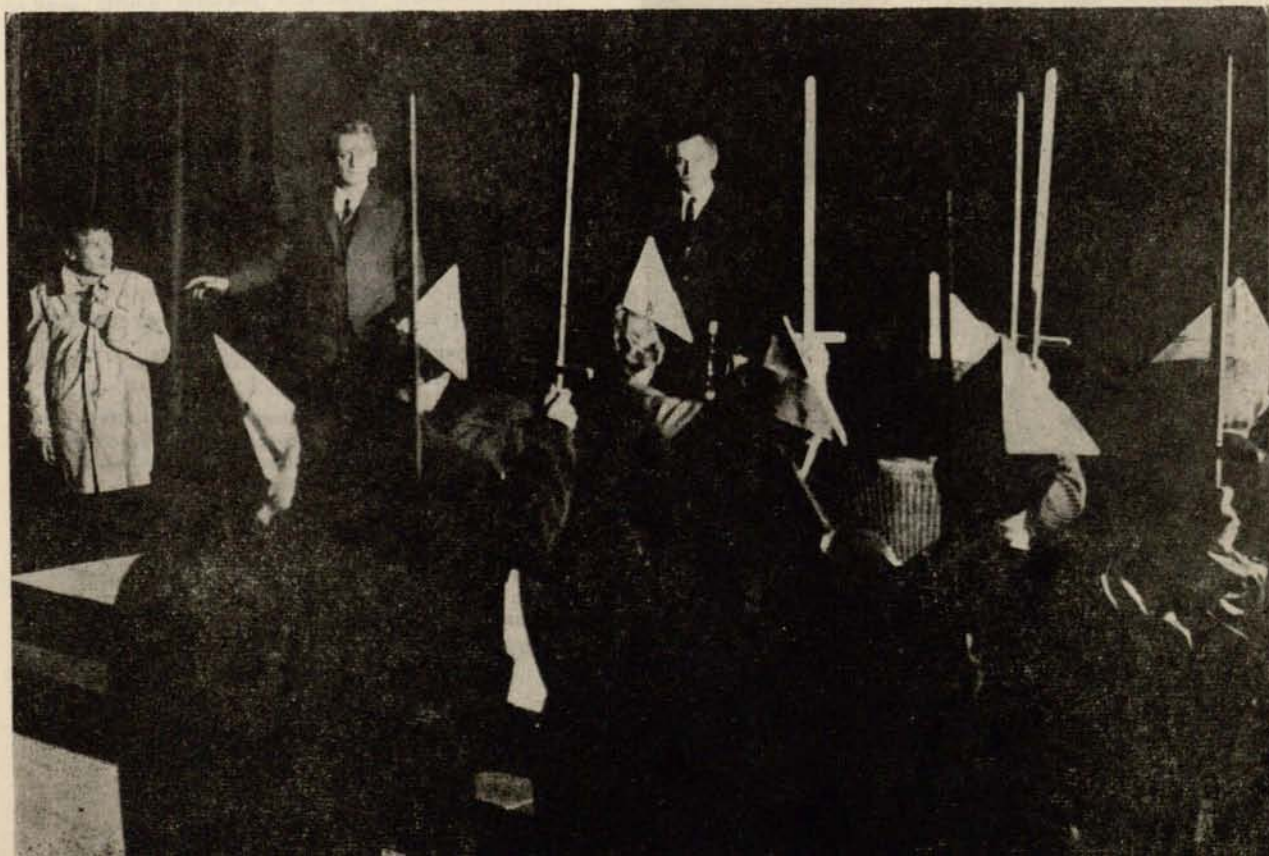
Obsada: Babcia — Zuzanna Łozińska (Jubilatka), Olga
— Danuta Szumowicz, Zośka — Teofila Zagłobianka,
Myszka — Barbara Majewska, Dziennikarka — Zofia
Friedrich, Bronek — Marcin Talarczak, Igor — Raj-
mund Wolff, Sąsiad — Karol Chorzewski, Reżyser fil-
mowy — Marian Maksymowicz, Gość I — Jerzy Smo-
liński, Gość II — Zbigniew Stokowski.

274. J. Słowacki — KORDIAN

— (Część I Trylogii — Spisek Koronacyjny)
inscen. i reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik,
oprac. muz. Tadeusz Baird, asyst. reż. Bogusław Ko-
zak
premiera — wrzesień 1968.

Obsada: Czarownica — Saba Jasielska, Szatan — Grze-
gorz Galiński, Astaroth — Paweł Baldy, Gehenna —
Piotr Milnerowicz, Mefistofeles — Bogusław Kozak,
Archanioł — Andrzej Wrona, Kordian — Ryszard Zu-
romski, Grzegorz — Stanisław Łopatowski, Laura —
Lidia Maksymowicz, Panna — Irmina Babińska, Dozorca
w parku — Grzegorz Galiński, Wioletta — Hanna Bit-
nerówna, Szwajcar — Grzegorz Galiński, Papież — Ze-
non Kaczanowski, Żołnierz — Stanisław Łopatowski,
Szlacheć — Adam Cyprian, Pierwszy z ludu — Woj-
ciech Kostecki, Drugi z ludu — Andrzej Wrona, Car —
Piotr Milnerowicz, Szewc — Stefan Miedziński, Głos
daleki — Halina Bielawska, Głos bliski — Saba Jasiel-
ska, Nieznajomy — Grzegorz Galiński, Prezes — Bo-

„Dwa teatry”. Rajmund Wolff (Chłopiec z deszczu), Tadeusz Kozłowski (Dyrektor teatru), Paweł Baldy (Dyrektor drugi)

„Pojedynynek” Bajdżijewa, 1969. Andrzej Wrona (Azis),
Irmína Babińska (Nazi)

„Pojedynynek”, Irmína Babińska (Nazi), Marian Maksymowicz
(Iskander)

gusław Kozak, Szyldwach — Stefan Miedziński, Książd — Zenon Kaczanowski, Spiskowcy — Wojciech Kostecki, Antoni Wrona, Adam Sirko, Starzec — Adam Cyprian, Imaginacja — Lidia Maksymowicz, Strach — Hanna Bitnerówna, Widmo — Bogusław Kozak, Dozorca w Szpitalu Wariatów — Adam Cyprian, Doktor — Grzegorz Galiński, Pierwszy wariat — Adam Sirko, Drugi wariat — Bogusław Kozak, Wielki Książę — Paweł Baldy, Karuta — Stanisław Tubielewicz, Książd — Zenon Kaczanowski, Trzecia osoba prologu — Wojciech Kostecki.

275. J. Krasieński — WKRÓTCE NADEJDA BRACIA

reż. Jacek Szczek, scen. Iwona Zaborowska, asyst. reż. Wojciech Kostecki
premiera — listopad 1968.

Obsada: Kolekcjoner — Wojciech Kostecki, Ada — Irmína Babińska, Konus — Grzegorz Galiński, Człowiek z charakterem — Marcin Talarczak, Gość I — Stefan Miedziński, Gość II — Adam Sirko.

276. K. Brandys — BARDZO STARZY OBOJE

reż. Grzegorz Galiński, scen. Ewa Nahlik
premiera — listopad 1968.

Obsada: Pan Adolf — Bogusław Kozak, Pani Balbina — Zuzanna Łozińska.

„Śluga dwóch panów” Goldoniego, 1970. Henryka Dygałowicz (Smeraldina), Irmína Babińska (Clarice), Paweł Baldy (Pantalone), Zbigniew Stokowski (Dottore), Rajmund Wolff (Brighella)

277. B. Brecht — OPERA ZA TRZY GROSZE

— tłum. Bruno Winawer i Barbara Witek-Swinarska, muzyka — Kurt Weill, układ tekstu i reżyseria: Józef Gruda, scenografia Jan Banucha, choreogr. Tadeusz Wiśniewski, kier. muz. Bogdan Dominik, asyst. reż. Ryszard Żuromski. Songi i ballady przełożyli: Władysław Broniewski i Witold Wirpsza.

premiera — grudzień 1968.

Obsada: Komentator I i Walter — Jerzy Smoliński, Macheath — Paweł Baldy, Peachum — Adam Cyprian, Pani Peachum — Danuta Szumowicz, Polly — Barbara Majewska, Brown — Marian Maksymowicz, Lucy — Halina Bulikówna, Jenny — Lidia Maksymowicz, Smith — Zenon Kaczanowski, Pastor — Karol Chorzewski, Filch i Goniec królewski — Piotr Milnerowicz, Komentator II i Robert — Rajmund Wolff, Zuzi — Zofia Friedrich, Betty — Saba Jasielska, Dolly — Hanna Bitnerówna, Molly — Henryka Baldy, Matyjas — Stanisław Łopatowski, Kuba — Zbigniew Stokowski, Edek — Andrzej Wrona, Jimmy — Ryszard Żuromski, Konstabl — Władysław Sawko, Żebrak II — Stanisław Tubielewicz.

278. K. Jeżewska — DZIKIE ŁABĘDZIE

(bajka)

reż. Bogusław Kozak, scen. Heliodor Jankowski.

Obsada: Słuchacze Studium Pedagogicznego w Jeleniej Górze.

279. L. Kruczkowski — PIERWSZY DZIEŃ WOLNOŚCI

reż. Zbigniew Bessert, scen. Wanda Czapłanka, asyst. reż. Rajmund Wolff

premiera — marzec 1969.

Obsada: Jan — Rajmund Wolff, Michał — Wojciech Kostecki, Hieronim — Zbigniew Stokowski, Paweł — Marcin Talarczak, Karol — Adam Sirko, Anzelm — Grzegorz Galiński, Doktor — Adam Cyprian, Zenon Kaczanowski, Inga — Teofila Zagłobianka, Luzzi — Irmína Babińska, Barbara Majewska, Grimm, ogrodnik — Zenon Kaczanowski, Adam Cyprian.

280. W. Szekspir — WIECZÓR TRZECH KRÓLI

— tłum. Stanisław Dygat

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, asyst. reż. Ryszard Żuromski, muz. Franciszka Leszczyńska

premiera — marzec 1969.

Obsada: Orsino — Ryszard Żuromski, Sebastian — Andrzej Wrona, Antonio — Marian Maksymowicz, Kapitan okrętu — Tadeusz Kozłowski, Marian Maksymowicz, Valentino — Karol Chorzewski, Sir Tobiasz Czkawka — Paweł Baldy, Sir Andrzej Chudogęba — Bogusław Kozak, Malwolio — Stanisław Łopatowski, Fabian — Jerzy Smoliński, Blazen — Piotr Milnerowicz, Oliwia — Irmína Babińska, Viola — Lidia Maksymowicz, Maria — Danuta Szumowicz, Książdz — Stefan Miedziński.

281. E. Labiche — NIEOCENIONY ERNEST

przekład i adaptacja — Józef Keler

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, opr. mu-

„Ożenek” Gogola, 1970.
Danuta Szumowicz
(Fiokła Iwanowna),
Marian Maksymowicz
(Podkolesin)

zyczne Bogdan Dominik, asyst. reż. Marian Maksymowicz

prapremiera polska — maj 1969.

Obsada: Mortadelle — Zbigniew Stokowski, Narcyza — Teofila Zagłobianka, Ernest — Andrzej Wrona, Verdurin — Wojciech Kostecki, Ernestynka — Irmina Babińska, Teresa Czarnecka, Bonsergent — Marian Maksymowicz, Lizetka — Lidia Maksymowicz, Petunia — Henryka Baldy.

282. Marian Drżić — RZYMSKA KURTYZANA

przeróbka — Marce Fotez, przekład — Zygmunt Stoberski i Jan Brzechwa

reż. Łojze Sztandeker, scen. Zoran Szandorow, opr. muz. Bogdan Dominik, współpr. reż. Grzegorz Galiński
premiera — czerwiec 1969.

Obsada: Dundo Maroje — Paweł Baldy, Maro — Ryszard Zuromski, Hugo Tedesco — Adam Sirko, Pomet — Grzegorz Galiński, Popiwa — Rajmund Wolff, Bokczyło — Jerzy Smoliński, Ondardo de Augusta — Zenon Kaczanowski, Sadi — Adam Cyprian, Bogusław Kozak,

Niko — Piotr Milnerowicz, Oberżysta — Karol Chorzewski, Dowódca straży — Stefan Miedziński, Służący — Władysław Sawko, Laura — Halina Bulikówna, Petrunela — Danuta Szumowicz, Pere — Barbara Majewska, Piastunka — Halina Bielawska, Zofia Friedrich.

SEZON 1969 — 1970

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ KOZŁOWSKI, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KELLERA.

283. E. Szware — DWA KLONY

(baśń) — tłum. Jerzy Pomianowski

reż. Zuzanna Łozińska, scen. Ewa Nahlik, muz. Bogdan Dominik, asyst. reż. Bogusław Kozak.
premiera — wrzesień 1969.

Obsada: Wasylisa Niestrudzona — Zuzanna Łozińska, Jasio — Adam Sirko, Baba Jaga — Henryka Dygdałowicz, Niedźwiedź — Karol Chorzewski, Kot Mruczyślaw — Stefan Miedziński, Bryś — Bogusław Kozak.

„Gra i rzeczywistość” Strozzi, 1970. Tadeusz Kozłowski (Szandro), Daniela Makulska (Milena)

„Gra i rzeczywistość”. Tadeusz Kozłowski (Szandro) ➡

284. J. Szaniawski — DWA TEATRY

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik
premiera — wrzesień 1969.

Obsada: Dyrektor Teatru — Tadeusz Kozłowski, Dyrektor II — Paweł Baldy, Lizelotta — Teresa Czarnecka, Laura — Zofia Friedrich, Woźny — Jerzy Smoliński, Chłopiec — Rajmund Wolff, Autor — Stefan Mienicki, Montek — Feliks Szajnert, Matka — Halina Bielawska, Pani — Lidia Maksymowicz, Leśniczy — Janusz Mirczewski, Zona — Barbara Majewska, Andrzej — Stanisław Łopatowski, Anna — Danuta Szumowicz, Ojciec — Zbigniew Stokowski, Kapitan — Zenon Kaczanowski.

285. M. Bajdżijew — POJEDYNEK

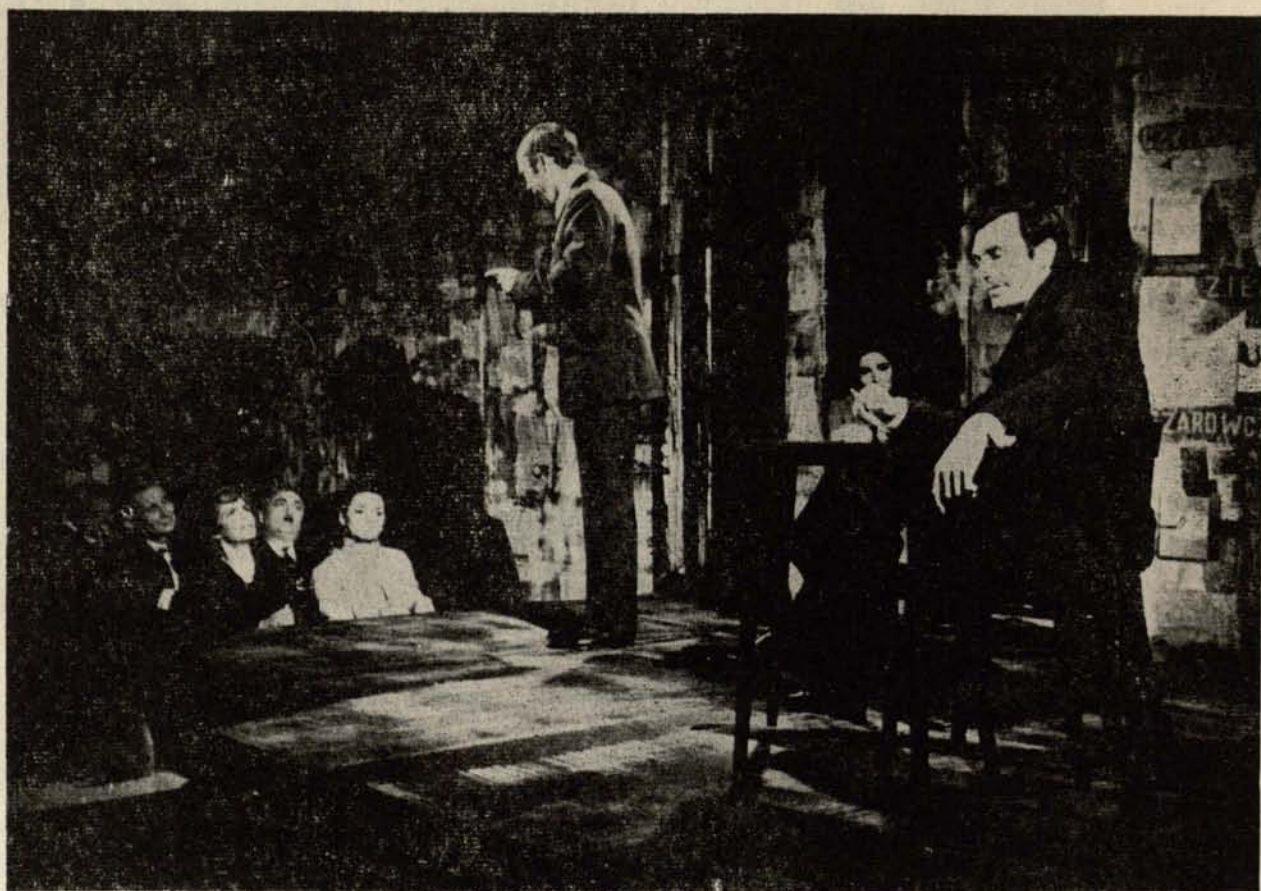
tłum. na język rosyjski i opr. sceniczne — W. Aleksiejew — przekład z rosyjskiego — Irena Szpak
reż. Jowita Piętkiewicz, scen. Marcin Wenzel, asyst.
reż. Marian Maksymowicz
premiera — wrzesień 1969.

Obsada: Nazi — Irmína Babińska, Iskander — Marian Maksymowicz, Azis — Andrzej Wrona.

286. A. Fredro — ŚLUBY PANIEŃSKIE

reż. Małgorzata Dziewulska (warsztat PWST), scen.
Ewa Nahlik.

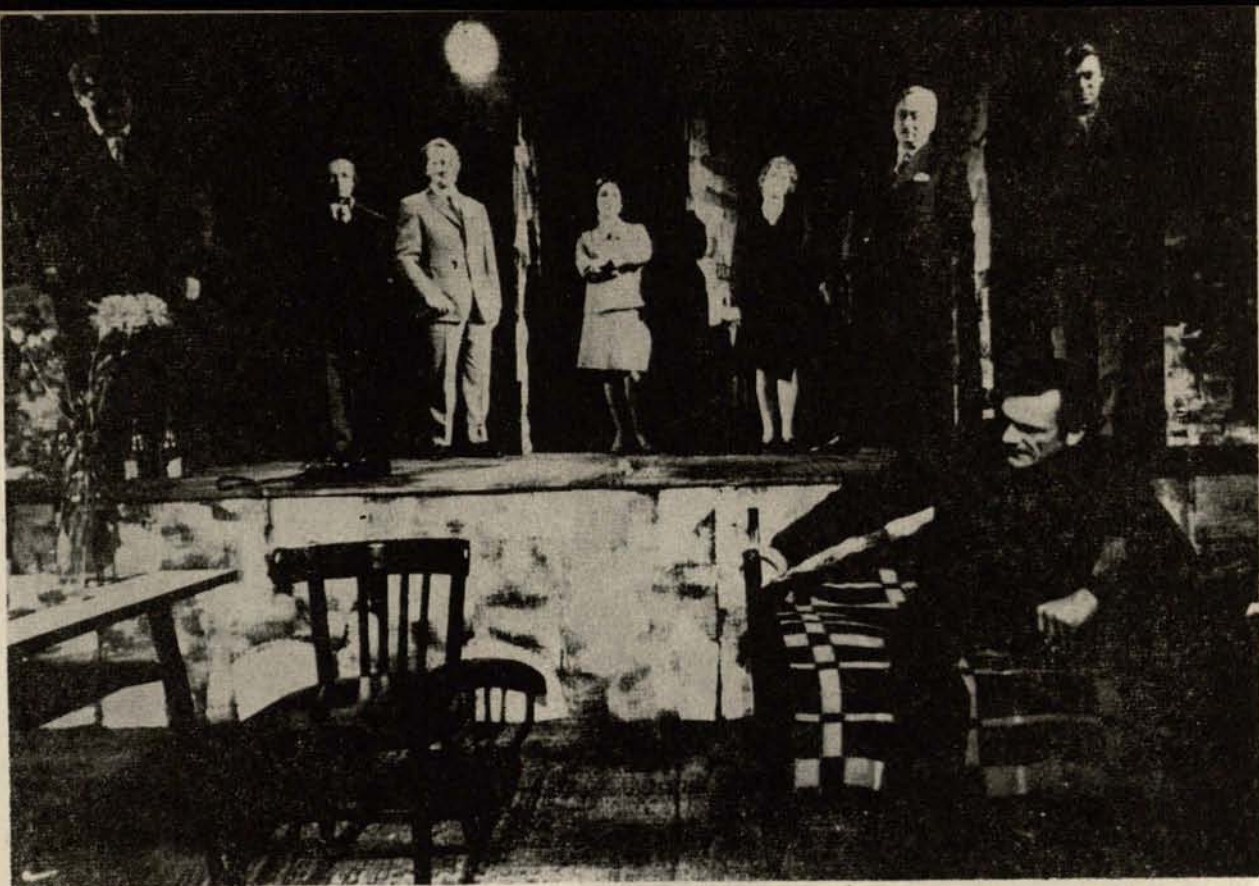

„Wieczór autorski” Brychta, 1970. Sceną zbiorowa

„Wieczór autorski”. Wojciech Kostecki (Adam Perz), Irmina Babińska (Henia)

„Wieczór autorski”. Scena zbiorowa

Obsada: Pani Dobrójska — Halina Bielawska, Radosz — Ryszard Michalak, Aniela — Barbara Majewska, Klara — Izabella Dziarska, Gustaw Stefan Szajnert, Albin — Jerzy Smoliński, Jan — Ryszard Wojnarowski.

premiera — kwiecień 1970.

Obsada: Szandro, aktor — Tadeusz Kozłowski, Milena jego żona — Daniela Makulska.

287. Carlo Goldoni — SŁUGA DWÓCH PANÓW

— tłum. Zofia Jachimecka

reż. Giovanni Pampiglione, scen. Andrzej Cybulski, plastyka ruchu — Leszek Czarnota, opr. muz. Bogdan Dominik.

premiera — styczeń 1970.

Obsada: Pantalone de Bisognosi — Paweł Baldy, Clarice — Irmína Babińska, Il Dottore Lombardi — Zbigniew Stokowski, Silvio — Andrzej Wrona, Beatrice z Turynu — Danuta Oherow, Brighella — Rajmund Wolff, Smeraldina — Henryka Dygdałowicz, Trufaldino — Stefan Mienicki, Zanni — Bogusław Kozak, Zanni — Adam Sirko.

290. A. Brycht — WIECZÓR AUTORSKI

reż. Wanda Laskowska, scen. Zofia Pietrusińska, asyst.

reż. Wojciech Kostecki

premiera — maj 1970.

Obsada: Adam Perz — Wojciech Kostecki, Henia — Irmína Babińska, Iwona Bugaj — Teresa Czarnecka, Maria Kulawiec — Lidia Maksymowicz, Jan Kocur — Stefan Mienicki, Zenon Koszarek, Hieronim Bałaban — Roman Sikora, Eulalia Bałabanowa — Danuta Szumowicz, Broniów Partyka — Zbigniew Stokowski, Cezary Gmoch — Marian Maksymowicz, Wincenty Jagusiak — Paweł Baldy.

WZNOWIENIE

— W. Bogusławski — CUD MNIEMANY czyli KRAKOWIACY I GÓRALE

— wg inscenizacji Leona Schillera, muzykę dorobił Jan Stefani

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Stanisław Bąkowski, choreogr. Jadwiga Hryniewiecka, kier. muz. Bogdan Dominik, asyst. reż. Kazimierz Błaszczyński, asyst. choreogr. Rajmund Wolff

premiera styczeń 1968 — wznowienie — marzec 1970.

Obsada: Bartłomiej — Roman Sikora, Dorota — Lidia Maksymowicz, Basia — Teresa Czarnecka, Wawrzyniec — Zbigniew Stokowski, Stach — Rajmund Wolff, Jonek — Tadeusz Olesiński, Paweł — Marcin Talarczak, Zośka — Barbara Majewska, Ojciec Zośki — Kazimierz Błaszczyński, Bryndas — Marian Maksymowicz, Morgał — Stanisław Łopatowski, Swistos — Bogusław Kozak, Kwicłap — Stefan Mienicki, Bardos — Piotr Mil-

288. M. Gogol — OŻENIEK

— tłum. Adam Tuwim

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Stanisław Bąkowski, asyst. reż. Marian Maksymowicz

premiera — luty 1970.

Obsada: Agafia Tichonowna — Lidia Maksymowicz, Arina Pantelejmonowna — Zuzanna Łozińska, Fioleta Iwanowna — Danuta Szumowicz, Podkolesin — Marian Maksymowicz, Koczkariew — Kazimierz Błaszczyński, Jajecznicza — Roman Sikora, Anuczkin — Zenon Kaczanowski, Duniaszka — Zofia Friedrich, Starikow — Karol Chorzewski, Stiepan — Stefan Miedziński, Zewakin — Stanisław Łopatowski.

289. T. Strozzi — GRA I RZECZYWISTOŚĆ

— tłum. Zygmunt Stoberski

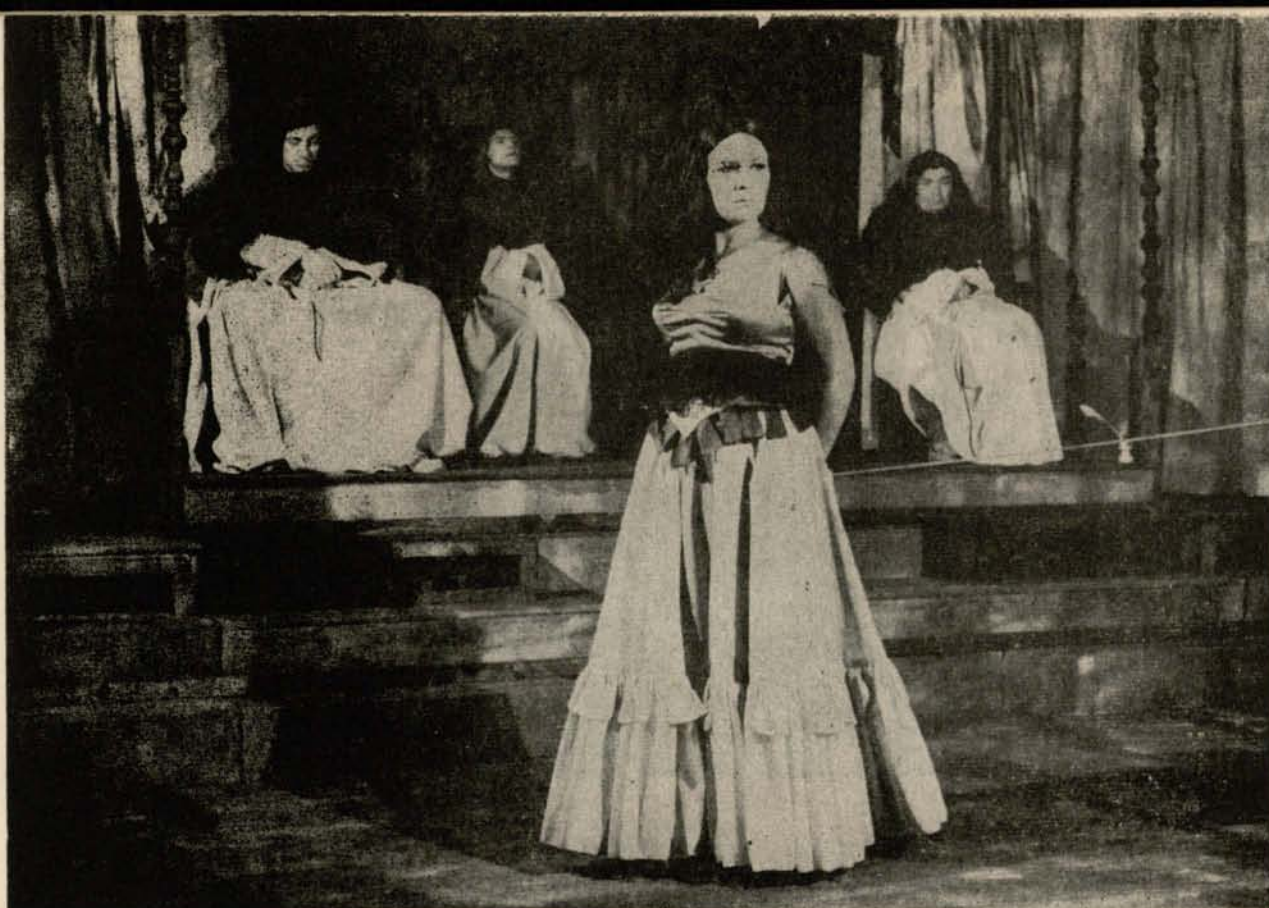
reż. Łojze Sztandeker, scen. Ewa Nahlik

„Teatr Klary Gazul” Mérimée’go, 1970. Lidia Maksymowicz (Kamilla Perichole), Tadeusz Kozłowski (Don Andres de Ribera)

„Teatr Klary Gazul”. Marian Maksymowicz (Fray Rafael), Rajmund Wolff (Fray Antonio), Stefan Mienicki (Fray Domingo)

„Teatr Klary Gazul”. Na pierwszym planie: Lidia Maksymowicz (Mariquita), w tyle: Marian Maksymowicz (Fray Rafael), Rajmund Wolff (Fray Antonio), Stefan Mienicki (Fray Domingo)

nerowicz, Miechodmuch — Paweł Baldy, Stara baba — Halina Bielawska, Wieśniaczka — Zuzanna Łozińska, Pastuch — Stefan Miedziński, Wieśniacy — Kazimierz Błaszczyński, Zenon Kaczanowski, Góralki — Irmína Babińska, Henryka Dygdałowicz, Góral — Janusz Michalewicz, Druhny — Zofia Friedrich, Danuta Makulska, Danuta Szumowicz, Druźbowie — Adam Sirko, Andrzej Wrona.

SEZON 1970 — 1971

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY: TADEUSZ KOZŁOWSKI, KIEROWNIK LITERACKI: JÓZEF KELLERA.

291. Pr. MÉRIMÉE — TEATR KLARY GAZUL

reż. Wanda Laskowska, scen. Zofia Pietrusińska, muzyka Bogdan Dominik, układ tańca — Zofia Andruszkiewicz, asyst. reż. Marian Maksymowicz.
premiera — wrzesień 1970.

Obsada: KOBIETA JEST DIABLEM — Fray Antonio — Rajmund Wolff, Fray Rafael — Marian Maksymowicz, Fray Domingo — Stefan Mienicki, Mariquita — Lidia Maksymowicz, Służba Trybunału — Janusz Michalewicz, Ryszard Wojnarowski.

NIEBO I PIEKŁO — Don Pablo Romero — Marian Maksymowicz, Fray Bartolomeo — Stefan Mienicki, Donna Urraca de Pimentel — Lidia Maksymowicz.

KAROCA ŚWIĘTYCH SAKRAMENTÓW

— Don Andres de Ribera — Tadeusz Kozłowski, Biskup

Limy — Marian Maksymowicz, Licencjat Tomasz d'Esquiere — Stefan Mienicki, Martinez — Rajmund Wolff, Baltazar — Zenon Kaczanowski, Kamilla Perichole — Lidia Maksymowicz.

292. A. Feliński — BARBARA RADZIWIŁŁÓWNA

reż. Wojciech Skibiński (warsztat PWST) scen. Stanisław Bąkowski

premiera — październik 1970.

Obsada: Zygmunt August — Wojciech Kostecki, Barbara — Teresa Czarnecka, Izabella — Grażyna Juchniewicz, Bona — Zuzanna Łozińska, Zofia Friedrich, Tarnowski — Kazimierz Błaszczyński, Kmita — Zbigniew Stokowski, Boratyński — Stanisław Łopatowski, Posłowie na Sejm — Stefan Kąkol, Zbigniew Szymczak, Paweł Baldy, Karol Chorzewski, Stefan Miedziński, Ryszard Mróz, Adam Sirko, Władysław Sawko, Dowódca straży zamkowej — Andrzej Kempa, Monty, lekarz — Wojciech Skibiński, Mniszki — Henryka Dygdałowicz, Krystyna Kozak.

293. A. Osiecka — APETYT NA CZEREŚNIE

reż. Tadeusz Kozłowski, scen. Ewa Nahlik, choreogr. Zofia Andruszkiewicz, muzyka M. Malecki i A. Sławiński
premiera — listopad 1970.

Obsada: Zosia — Krystyna Wolańska, Marek — Bogusław Marczak, Zdzisio (k. o.) — Ryszard Mróz, Monika — Małgorzata Mreła, Tomasz — Marcin Talarczak.

„Barbara Radziwiłłówna” Felińskiego, 1970. Wojciech Kostecki (Zygmunt August) i Teresa Czarnecka (Barbara).

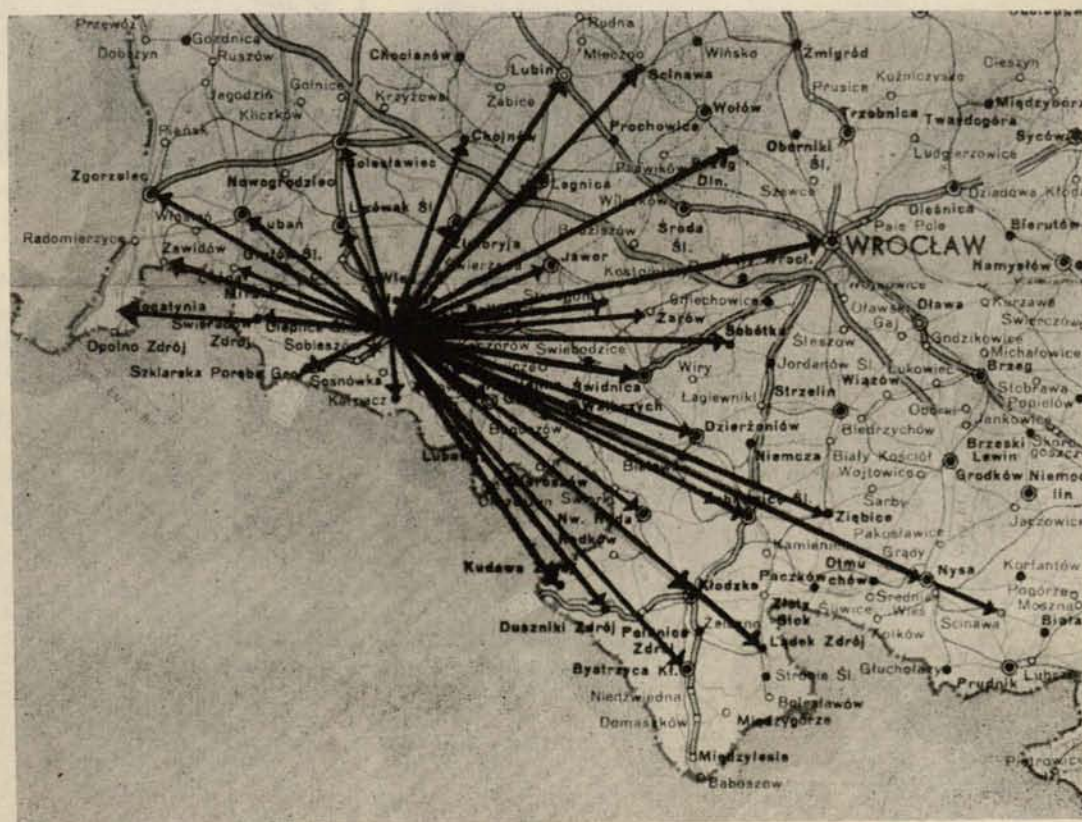
„Apetyt na czereśnie” Osieckie!, 1970. Bogusław Marczak (Marek) i Krystyna Wolańska (Zosia).

MIEJSCOWOŚCI DOLNEGO ŚLĄSKA OBJĘTE SIECIĄ OBJAZDU I WYSTĘPÓW TEATRU DOLNOŚLĄSKIEGO

1. BIELAWA
2. BOGATYNIA
3. BOGUSZÓW
4. BOLESŁAWIEC
5. BOŁKÓW
6. BOŻKÓW
7. BRZEG DOLNY
8. BYSTRZYCA KŁODZKA
9. CHOJNÓW
10. CIEPLICE
11. DŁUGOPOLE
12. DUSZNIKI
13. DZIERŻONIÓW
14. GIEBUŁTÓW
15. GŁUSZYCE
16. GROMADKA
17. GRYFÓW ŚLĄSKI
18. IWINY
19. JAROSZÓW
20. JAWOR
21. JAWORZYNA ŚLĄSKA
22. JEDLIŃNA ZDRÓJ
23. KAMIENNA GÓRA

24. KARPACZ
25. KŁODZKO
26. KOWARY
27. KUDOWA
28. ŁĄDEK ZDRÓJ
29. LEGNICA
30. LEŚNA
31. LUBAŃ ŚLĄSKI
32. LUBAWKA
33. LUBIN LEGNICKI
34. LUBOMIERZ
35. LWÓWEK ŚLĄSKI
36. MYŚLAKOWICE
37. NOWA RUDA
38. NOWOGRODZIEC
39. OLSZYNA LUBAŃSKA
40. OŁAWA
41. PIESZYCE
42. POLANICA
43. RĘBISZÓW
44. SIENIAWKA
45. SOBÓTKA
46. SOKOŁOWSKO

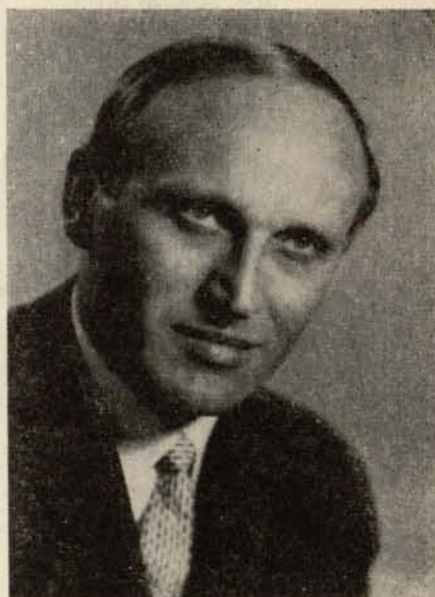
47. STRZEGOM
48. SZCZAWNÓ ZDRÓJ
49. SZKLARSKA PORĘBA
50. ŚCINAWA
51. ŚWIDNICA
52. ŚWIEBODZICE
53. ŚWIERADÓW ZDRÓJ
54. ŚWIERZAWA
55. WALIM
56. WAŁBRZYCH
57. WĘGLINIEC
58. WILKÓW
59. WLEŃ
60. WOJCIESZÓW
61. WROCŁAW
62. ZATONIE
63. ZAWIDÓW
64. ZĄBKOWICE ŚLĄSKIE
65. ZGORZELEC
66. ZIĘBICE
67. ZŁOTORYJA
68. ŻARÓW

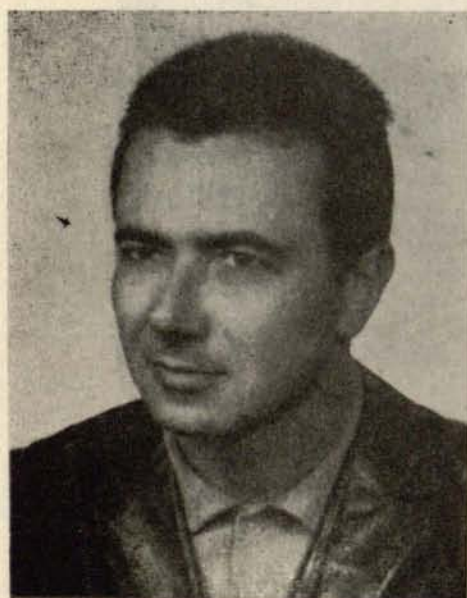
ZESPÓŁ TEATRU W SEZONIE 1970/1971

Tadeusz Kozłowski
dyrektor i kierownik artystyczny Teatru

Marcin Talarczak
z-ca dyrektora d/s administracyjnych

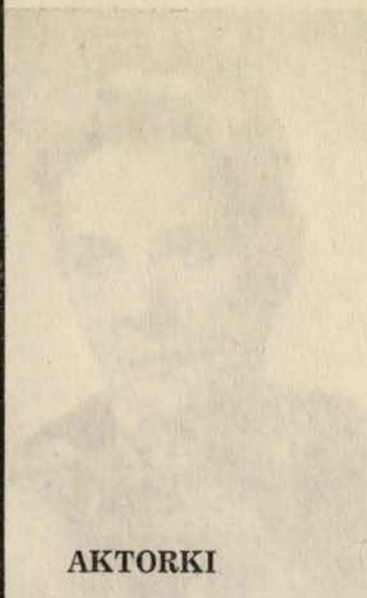
← Józef Kelera — kierownik literacki

Bogdan Dominik — kierownik muzyczny

Ewa Nahlik — scenograf

AKTORKI

Teresa Czarnecka

Wanda Laskowska — reżyser

Henryka Dygdałowicz-Baldy

Zofia Friedrich

Jowita Pienkiewicz — reżyser

Grażyna Juchniewicz

Zuzanna Łozińska

Lidia Maksymowicz

Danuta Szumowicz

Krystyna Wolańska

Paweł Baldy

AKTORZY

Karol Chorzewski

Stefan Kąkol

Kazimierz Błaszczyński

Zenon Kaczanowski

Wojciech Kostecki

Stanisław Łopatowski

Marian Maksymowicz

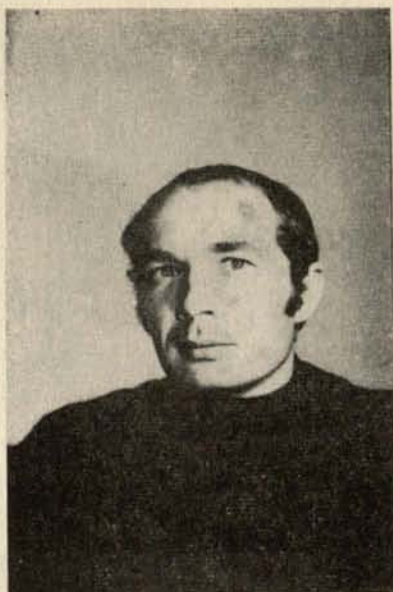

Bogusław Marczak

Stefan Miedziński

Stefan Mienicki

Adam Sirko

Zbigniew Szymczak

Zbigniew Stokowski

Rajmund Wolff

Stanisław Tubielewicz — inspicjent
pracuje w Teatrze od roku 1945

POMOCNICZY ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY

Władysław Sawko
inspicjent

sekretarz literacki
Aleksander Talarkiewicz

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Mieczysław Kulezyk
kierownik techniczny

Elektrycy: Wojciech Zientalak, Walerian Stolarczyk

Benedykt Zientalak
kier. prac. elektrycznej

Pracownia krawiecka:

Maria Bekej
Helena Menesiak
Józefa Grodzicka
Halina Walczak

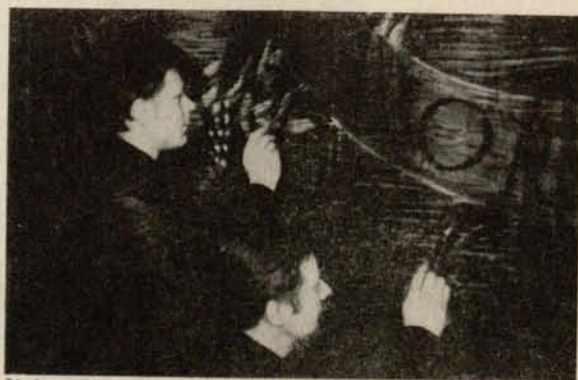
Pracownia krawiecka: Janina Nicek (kierownik pracowni), Franciszek Sroka (aktor A. Sirko), Józef Szymański (st. krawiec), Zygmunt Gąsiorek.

Stolarze: Klemens Harasimowicz (kier. gospod.), Wacław Smereczyński (kier. prac.), Panajotis Budbaras, Aleksander Dral (szewc teatralny), Grzegorz Rackiewicz (modelator), Czesław Bury.

Tadeusz Tekieła
kierownik sceny

Malarze: Heliodor Jaakowski (kierownik),
Henryk Oleszkiewicz

ZESPÓŁ ADMINISTRACYJNY

Irena Turalska — kierownik objazdu
pracuje w Teatrze od r. 1945

Bronisław Stasiak
koordynator pracy artystycznej

Tadeusz Trzymalski — gl. księgowy

Lidia Ostrowska
kier. Organizacji Widowni

Pracownicy działu księgowości:

Konstancja Dudek
Adam Schott

Sekretariat:

Elżbieta Bednarczyk
Janina Zbikowska

Antoni Ostrowski
kier. transportu

Sylwester Misiak
transport

Józef Hołownia
transport

Pracownik transportu

Antoni Chłczewski
brygadier sceny

Rozalia Renesans
st. portierka

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY

Tadeusz Kozłowski — dyrektor i kierownik artystyczny

Józef Kelera — kierownik literacki

Bogdan Dominik — kierownik muzyczny

REŻYSERZY

Tadeusz Kozłowski

Wanda Laskowska

Jowita Pieńkiewicz

SCENOGRAF

Ewa Nahlik

AKTORKI

Henryka Baldy-Dygdałowicz

Teresa Czarnecka

Zofia Friedrich

Maria Jabłońska-Kochańska

Grażyna Juchniewicz

Zuzanna Łozińska

Lidia Maksymowicz

Małgorzata Mreła (adeptka)

Danuta Szumowicz

Krystyna Wolańska

AKTORZY

Paweł Baldy

Kazimierz Błaszczyński

Karol Chorzewski

Zenon Kaczanowski

Stefan Kąkol

Andrzej Kempa (adept)

Wojciech Kostecki

Stanisław Łopatowski

Marian Maksymowicz

Bogusław Marczak

Stefan Miedziński

Stefan Mienicki

Ryszard Mróz (adept)

Janusz Michalewicz (adept)

Stanisław Posiadłowski

Adam Sirko

Wojciech Skibiński

Zbigniew Stokowski

Zbigniew Szymczak

Rajmund Wolff

INSPICJENCI

Władysław Sawko

Krystyna Świętochowska

Stanisław Tubielewicz

SUFLERZY

Krystyna Kozłowska

Krystyna Kozak

Maria Makowska

Sekretarz do spraw artystycznych —

Aleksander Talarkiewicz

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Mieczysław Kulezyk — kierownik techniczny

Tadeusz Tekieła — kierownik sceny

BRYGADIERZY SCENY

Jan Przydryga (st. brygadler)

Antoni Chiczewski

MASZYNIŚCI SCENY

Roman Augustyniak, Andrzej Boszczyk,

Jan Czerwiński (starszy maszynista),

Kazimierz Grygorowicz (starszy maszynista),

Janusz Kwieciński, Mieczysław Nowak,

Zbigniew Tutko

PRACOWNIA KRAWIECKA

Janina Nicek — kierownik, Maria Bekiej,

Józefa Grodzicka, Helena Menesiak, Halina

Walczak, Zygmunt Gąsiorek, Franciszek Sroka,

Józef Szymański (starszy krawiec),

Wanda Fursewicz (praktykantka)

PRACOWNIA STOLARSKA

Wacław Smereczyński — kierownik, Panajotis

Budbaras, Czesław Bury, Roman Pastowski

PRACOWNIA MALARSKA

Heliodor Jankowski — kierownik,

Henryk Oleszkiewicz

PRACOWNIA ELEKTROTECHNICZNA

Benedykt Zientalak — kierownik, Dimos

Baldzis, Mariusz Schmidt, Walerian Stolarezyk,

Ryszard Żurkowski, Wojciech Zientalak

PRACOWNIA PERUKARSKA

Józefa Grabowska — kierownik, Genowefa

Biel, Jadwiga Kobec

PRACOWNIA TAPICERSKA

Wiktor Godyń — kierownik,

Franciszek Brzegowy

PRACOWNIA SZEWSKA

Aleksander Dral

PRALNIA

Genowefa Goldberger, Leonarda Kisiakiewicz

REKWIZYTORNIA

Ryszard Wojnarowski (gl. rekwizytor),

Tadeusz Halpern

GARDEROBIANE

Irena Adamezyk, Zofia Bryk, Bronisława

Pilatowska (st. garderobiana), Janina Szczucka

MODELATORNIA

Grzegorz Rackiewicz

ZESPÓŁ ADMINISTRACYJNY

Marcin Talarczak — z-ca dyrektora do spraw administracyjnych

Irena Żbikowska — kierownik kadr i sekretariatu

Irena Turalska — kierownik objazdu

Bronisław Stasiak — koordynator artystyczny

Lidia Ostrowska — kierownik Organizacji Widowni

KSIĘGOWOŚĆ

Tadeusz Trzymalski — główny księgowy

Konstancja Dudek (z-ca gl. księgowego),

Elżbieta Bednarczyk, Wanda Nadolska, Eulalia

Rackiewicz, Adam Schott (kierownik sekcji

finansowej), Stefan Lucerski (kierownik sekcji inwestycyjnej)

KASA

Michał Świeżyński — kasjer główny,

Lucyna Stawczyk — kasjerka biletowa

DZIAŁ GOSPODARCZY

Klemens Harasimowicz — kierownik,

Bronisław Karpiel (magazynier materiałowy),

Stefania Melcher (magazynier kostiumowy),

Tadeusz Murawski — kierownik zaopatrzenia,

Antoni Ostrowski — kierownik transportu

Magdalena Gregorowicz — maszynistka,

Lech Pawlak — radca prawny

Maria Sokółowska — pielęgniarka

Roman Szportun — referent biblioteki

Józef Żaglewski — kierownik widowni

PORTIERZY

Aleksandra Baryła, Zofia Misiak,

Piotr Jewtuszek, Rozalia Renans (st. portier)

BILETERZY

Władysława Borowiecka, Maria Krawczykiwicz,

Helena Menesiak, Henryk Oleszkiewicz,

Janina Piekoszewska

PORZĄDKOWE

Franciszka Belzowska, Stanisława Czesnowska,

Janina Kasenberg, Leokadia Panek, Stanisława

Rybczyńska, Melania Stępień, Teresa Usidus

SZATNIARKI

Stefania Sobierajska, Józefa Szalewicz,

Maria Tekieła

KIEROWCY SAMOCHODOWI

Lucjan Borowiecki, Józef Hołownia, Krzysztof

Mieczkowski, Sylwester Misiak, Józef Pelczarski,

Leszek Zientalak

MECHANIK SAMOCHODOWY

Józef Szymański

PALACZE

Józef Michalczewski, Stefan Zdziech

Jan Knychas — konserwator centr. telef. i p.poż.,

Katarzyna Wnorowska — telefonistka,

Antoni Wójcik — dozorca nocny,

Janusz Szmidt — goniec

0100202763

SPIS TREŚCI

	Str.
J. Kelera, <i>Cwierć wieku służby społecznej teatru</i> . . .	3
<i>Dokumentacja przedstawień</i>	29
<i>Objazd</i>	67
<i>Zespół</i>	68

REDAKCJA: HANNA SARNECKA-PARTYKA, JÓZEF KELERA
OPRACOWANIE GRAFICZNE: WANDA GOŁKOWSKA
WYDAWCA: PAŃSTWOWY TEATR DOLNOŚLĄSKI W JELENIEJ GÓRZE
I WYDZIAŁ KULTURY PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
WE WROCŁAWIU
KLISZE WYKONAŁA DRUKARNIA RSW „PRASA” WE WROCŁAWIU
DRUK: JELENIOGÓRSKIE ZAKŁADY GRAFICZNE
ZAM. NR 2137/70, 1500 A4, C-4/572

Książnica Karkonoska
w Jeleniej Górze

03001-100202763

Przedmiotowy egzemplarz

